

SETBA Z VESMÍRU
ERICH VON DÄNIKEN

© by Econ Verlag GmbH, Düsseldorf und Wien, 1972
Translation © Věra Jindřichová, 1993

ISBN 80-205-0314-5

1/ ZLATO BOHŮ

Vlastnický doklad Juana Moricze - V jeskyních pod Ekvádorem - Sály jako letecký kryt, 240 m pod zemí - Paprsky neznámého původu - Zoologická zahrada ztřeštěností - Kovová knihovna - První písmo lidstva? - Amulet ze střední doby kamenné - Kamenná deska s dinosaurem - Prvá kopulovitá stavba všech dob - Střeženo divokými Indiány - První zpráva o zlatém pokladu pátera Crespiho v Cuenku - Zlaté plastiky vyprávějí - Hadi, symboly kosmonautiky? - Chybné vědecké výklady - Pyramidy měly stejné konstruktéry - Věda opravuje omyl: Inkové měli písmo - Tři zlaté modely letadel - Zlatá koule z Cuenka a její matrice v Istanbulu - Zmatený početní systém Inků - Zlaté mistrovské dílo sbombou - Co soudí vědec o zlatých pokladech. Největší nález od objevení Tróje!- Proč v Ekvádoru nemají na výzkum - Senzační objev v Peru v roce 1971 -Jeskyně s dveřmi z kamene o hmotnosti mnoha tun - Co Pizarro nenašel -Jeskyně. Obydlí praotce lidstva a zlaté trezory - Otázky!

Pro mne je to ta nejneuvěřitelnější a nejnepravděpodobnější událost tohoto století. Mohla by to být science-fiction, kdybych to neuvěřitelně sám neviděl a nefotografoval. To, co jsem spatřil, není ani sen, ani fantazie, je to skutečnost. Hluboko pod jihoamerickou pevninou leží gigantická tunelová soustava o celkové délce několika tisíc kilometrů, kterou kdysi kdosi založil. V Peru a Ekvádoru jich již stovky kilometrů prošli a změřili. Je to ale jen nepatrný začátek a svět o tom nic neví.

21. července 1969 uložil Argentinec Juan Moricz u notáře dr. Gustava Falconiho v Guayaquilu právoplatnou listinu, podepsanou několika svědky, která prokazuje, že je objevitelem tunelového systému. Nechal jsem si tento dokument, sepsaný ve španělštině, přeložit jedním z tlumočnicků OSN. Jeho nejdůležitější části teď uvádím na počátku této zprávy o neuvěřitelném.

Já, Juan Moricz, argentinský státní příslušník, narozený v Maďarsku, pas č. 4,361.689, jsem ve východní oblasti provincie Morona-Santiago, uvnitř hranic Republiky Ekvádor, objevil drahocenné předměty, které mají pro lidstvo vysokou kulturní a historickou hodnotu. Předměty pozůstávají zejména z kovových desek. Obsahují pravděpodobně historický přehled nějaké ztracené civilizace, o které lidstvo dosud nemělo ani tušení, ani důkazy. Předměty leží v různých jeskyních a jsou současně různého druhu. Objev se mi podařil za příznivých okolností...

Jako vědec se zabývám folkloristickými, etnologickými a lingvistickými aspekty ekvádorských kmenů...

Předměty, které jsem našel, mají tyto zvláštnosti: Předměty z kamene a kovu v různých velikostech a barvách. Z. Kovové tabule (listy) s vyrytými značkami a písmem. Jde přitom o opravdovou kovovou knihovnu, která asi obsahuje souhrn dějin lidstva, původ člověka a vědomosti o zničené civilizaci.

Skutečnost, že jsem tyto kovové tabule s písmem, jakož i ostatní předměty, objevil, mne podle čl. 665 občanského zákona činí jejich zákonným vlastníkem.

Protože však jde podle mého přesvědčení o předměty nepředstavitelné kulturní hodnoty, které jsem nenašel na vlastním pozemku, budiž zde poukázáno na čl. 666, podle něhož mnou odkryté bohatství zůstává sice v mém osobním vlastnictví, ale bude pod státní kontrolou.

Prosím Vás, vážený pane prezidente republiky, abyste jmenoval vědeckou komisi, která by mé oznámení přezkoušela a určila hodnotu nálezů...

Této komisi ukážu přesnou zeměpisnou polohu a místo vchodu, rovněž tak předměty, které jsem tam až doposud objevil..."

Moricz během svých výzkumných prací, při nichž mu peruánští Indiáni byli dobrými pomocníky a obratnými zprostředkovateli ve styku s jejich kmenovými příslušníky, narazil v červnu 1965 na podzemní chodby. Opatrný, jak to odpovídá jeho povaze, skeptický, jak už má vědec být, mlčel tři roky. Teprve když prošel mnoho kilometrů podzemních štol a našel pozoruhodné předměty, vyžádal si roku 1968 audienci u prezidenta Velaska Ibarry. Ale prezident země, v níž téměř každý jeho předchůdce byl povstáním svržen ještě před uplynutím funkčního období, neměl čas pro jednotlivce s jeho hlášením o nesmírném nálezů. Palácovní patolízalové shledali, že svévolný archeolog je velmi milý, po dlouhém čekání ho též ujistili, že pan prezident ho bude moci přijmout během několika měsíců. Moricz dostal termín teprve na rok 1969. Rozhořčen zalezl do svého podzemního labyrintu.

SJuanem Moriczem jsem se setkal 4. března 1972. Jeho právník dr. Matheus Peña z Guayaquilu se dva dny pokoušel někde ho zastihnout telegramy a telefonem. Usadil jsem se v kanceláři s dostatkem čtení a jak se musím přiznat, poněkud nervózní. Podle všech líčení byl Moricz těžko přístupný člověk a měl hlubokou nedůvěru ke všem, kteří měli něco společného se psaním. Jeden telegram ho zastihl. A znal mé knihy! - „S vámi mluvit budu!“ prohlásil.

V noci na 4. března tu stál, dohněda opálený, svalnatý, šedovlasý muž mezi čtyřicítkou a padesátkou. Je z těch lidí, na něž je třeba mluvit, sám je perfektní nemluva. Moje naléhavé otázky ho rozveselily. Ponenáhlu začal věcně a plasticky vyprávět o „svých“ jeskyních.

„Ale to neexistuje!“ zvolal jsem.

„A přece je to pravda!“ řekl advokát Peña. „Sám jsem to všechno viděl!“ Moricz mě pozval na prohlídku jeskyní. Moricz, dr. Peña, Franz Seiner (můj průvodce na cestě) a já jsme nastoupili do terénního vozidla. Během 24hodinové jízdy k cíli jsme se střídali u volantů. Dříve než jsme vstoupili do jeskyní, dopřáli jsme si hluboký spánek. A když se na ranním nebi ohlásil horký den, počalo naše dobrodružství, největší v mém životě.

V provincii Morona-Santiago, v trojúhelníku Gualaquiza - S. Antonio - Yaupi, v kraji obydleném cizincům nepřátelskými Indiány, je ve skále vytesaný vchod, široký jako vrata od stodoly. V mžiku se z posledního sem vnikajícího denního světla stala nejčernější tma. Kolem našich hlav se třepotají ptáci, je cítit závaný vzduchu, skláníme hlavy. Zazářily reflektory na přílbách a kapesní svítilny. Před

námi rozevřela svůj chřtán vstupní šachta. Kloužeme po lanovém kladkostroji dolů na první plošinu, do hloubky 80 metrů. Odtud pak ještě dvakrát po 80 metrech, stále dolů. Začíná pochod do tisíce let starého umělého podsvětí cizí, neznámé rasy.

Podzemní chodby jsou vesměs pravoúhlé, jednou úzké, jindy široké, stěny jsou hladké, často jakoby hlazené. Strop rovný, potažený jakousi glazurou. To ovšem nejsou chodby vzniklé přirozenou cestou - tak vypadají dnešní letecké kryty.

Když jsem zkoušel a ohmatával stěny, musel jsem se srdečně smát. Ozvěna se z tunelu vracela. Moricz mi posvítil do obličeje:

„Co je? Co se stalo?“

„Teď bych chtěl tady, na místě, vidět toho archeologa, který by mi objasnil, jak byla tahle práce provedena kamennými pěstními klíny!“

Mé pochybnosti zmizely a naplnil mě pocit velkého štěstí. „Chodby, jako je tato, kterou právě jdeme,“ tvrdí Moricz a Peña, „se táhnou pod Ekvádorem a Peru v délce mnoha set kilometrů.“

„Teď zahnete doprava!“ volá Moricz.

V provincii Morona-Santiago leží mezi městy Gualaquiza - S. Antonio -Yaupi tajný vstup do podzemí, strážný nepřátelskými Indiány.

Stojíme u vchodu do sálu, velkého jako hangár pro Jumbo-Jet. To by mohla být nějaká rozdělovna, myslím si, nebo sklad materiálu. Zde končí, vlastně začínají chodby, rozbíhající se různými směry. Kompas, jehož se chci zeptat: kam - stávkuje. Třesu s ním, střelka se nepohne. Moricz mě pozoruje: „To nepomůže. Tady dole je záření, které znemožňuje orientaci kompasem. Já sám záření nerozumím, jenom ho pozoruji. Zde musí zapracovat fyzikové.“

Na prahu jedné z postranních chodeb leží kostra, tak čistá, jako by ji zde anatom připravil pro poučení svých studentů a posypal ji zlatým prachem. Kosti svítí v záři reflektorů jako čisté zlato.

Moricz nás žádá, abychom zhasli světla a šli pomalu za ním. Je ticho. Slyším naše kroky, náš dech a šelest ptáků, na něž si člověk kupodivu rychle zvykne. Temnota je černější než noc.

„Rozsviťte!“ zvolá Moricz. Stojíme ohromeni a očarováni v obrovském sále. Moricz, pyšný objevitel, připravil svůj Zlatý hřeb právě tak dobře, jako obyvatelé Bruselu, kteří stejným trikem seznamují cizince se svým osvětleným Grand Place, snad nejkrásnějším na světě.

Vnitřek soustavy umělých tunelů. Hemží se to tu zvláštními ptáky. Na dvou místech měřená vrstva trusu dosahovala 82 a 90 cm. Stropy jsou hladce opracované, stěny v pravých úhlech a místy potažené jakoby glazurou.

Tento bezejmenný sál, do něhož vede sedmá chodba, má stísnující výšku, ztuhlou krásu a ušlechtilé proporce. Slyšíme, že jeho půdorys má mít 110 X 130 m. Napadá mě, že to jsou téměř rozměry sluneční pyramidy v Teotihuacanu. Stejně jako tady ani tam nikdo nezná stavitele, ty vynikající techniky.

Uprostřed sálu stojí stůl. Je to stůl? Pravděpodobně, neboť podél něj stojí sedm židlí. Jsou to židle? Asi ano. Z kamene? Ne, nevyzařují kamenný chlad. Ze dřeva? Určitě ne. Dřevo by si po tisíciletích nezachovalo takovou stabilitu. Jsou z kovu? Myslím, že ne. Na dotek působí dojmem, jako by byly z temperované umělé hmoty, ale jsou těžké a tvrdé jako ocel.

A za židlemi stojí zvířata. Ještěři, sloni, lvi, krokodýli, jaguáři, velbloudi, medvědi, opice, bizoni, vlci. Lezou tu ještěrky, hlemýždi, raci. Jako odlišit do forem, řadí se k sobě nenucené a přátelsky. Ne v párech, jako při znázorňování zvířat v arše Noemově. Ne tak, jak by to měli rádi zoologové, podle původu a druhu. Ne tak, jak by to chtěla biologie, v pořadí přirozeného vývoje. Je to zoologická zahrada ztřeštěností a její zvířata jsou z ryzího zlata. A v tomto sále stojí také poklad nejvzácnější, ona kovová knihovna, o níž hovořil notářský doklad a kterou jsem si nedovedl nijak, ale vůbec nijak představit.

Naproti zoologické zahradě, vlevo za konferenčním stolem, stojí knihovna z kovových desek. Dílem desky, dílem milimetr tenké kovové fólie, většinou rozměrů 96 X 48 cm. Po dlouhém kritickém pozorování je mi záhadou, jaký materiál může mít takovou pevnost, že umožňuje tak tenkým a velkým fóliím stát. Stojí totiž vedle sebe jako svázané listy obrovského foliantu. Každá tabule je popsána, má značku, je stejnoměrně vytištěná, jakoby strojem. Moriczovi se dosud nepodařilo stránky své kovové knihovny spočítat. Přijímám jeho odhad, že jich může být několik tisíc.

Písmo na kovových deskách je neznámé, jsem však přesvědčen, že vzhledem k množství srovnávacího materiálu se dá relativně rychle rozluštit, jestliže se příslušní vědci konečně dovědí o existenci tohoto unikátu. Ať už byl autorem a tvůrcem této knihovny kdokoli, tento velký neznámý ovládal se svými pomocníky nejen techniku, jak zhotovit kovové fólie v takovém množství „na míru“ (to dílo je zde), ale znal i písmo, kterým chtěl bytostem ve vzdálené budoucnosti sdělit důležité věci. Tato kovová knihovna byla vyrobena tak, aby přetrvala věky, aby zůstala navěky čitelná. Teď se ukáže, zda naše přítomnost má vážně zájem o to, aby bylo toto obrovské tajemství odhaleno.

Záleží jí vůbec na rozluštění prastarého díla, které by mohlo vynést na světlo pravdy, jež by mohly ten krásný a přece tak pochybný světový pořádek postavit úplně na hlavu? Nebojí se nakonec představitel všech náboženství odhalení, která by mohla nahradit víru o stvoření vědění o stvoření? Chce člověk vzít vůbec na vědomí, že historie jeho původu byla naprosto jiná než zbožná pohádka, jež mu byla naočkována? Hledají prehistorikové opravdu a bez klapků na očích, ale s poctivou plíí skutečnou pravdu? Nikdo nepadá rád z mrakodrapu, který si sám postavil.

Stěny a chodby tunelového systému jsou holé. Nejsou tam žádné malby jako v hlubokých hrobkách v Údolí králů u Luxoru; žádné reliéfy, jaké nacházíme v prehistorických jeskyních na všech místech světa. Zato jsou zde kamenné figurky, o které klopytáme na každém kroku.

Přední a zadní strana amuletu datovaného kolem 9000-4000 př. n. I. Amulet, který našel Moricz v jeskyni, je důkazem toho, že nejméně v té době musely tunely již existovat. Postava stojí na kulatém glóbu. Odkud věděli lidé doby kamenné o tom, že Země je kulatá?

Moricz má 12 cm vysoký a 6 cm široký kamenný amulet. Na jeho přední straně je vyryta postava se šestihřanným trupem a úplně kulatou hlavou, jakoby nakreslenou dětskou rukou. Figurka drží v pravé ruce Měsíc, v levé Slunce. Dobrá, to není nic překvapujícího. Ale stojí pevně, oběma nohama, na kulaté zeměkouli! Není to jednoznačný důkaz toho, že už v dobách, kdy byla do kamene vyryta první primitivní kresba, přinejmenším elita našich nejranějších předků věděla, že žijeme na kouli? Zadní strana je označena půlměsícem a zářícím Sluncem. Zdá se mi nepochybné, že tento amulet, nalezený v jeskyních, je důkazem toho, že tunelová soustava existovala již ve střední době kamenné (9000-4000 př. n. l.). Na kamenné desce vysoké 29 cm a široké 53 cm je vyryto zvíře. Domnívám se, že představuje dinosaura. Tento druh vymřelých pravěkých zvířat se po Zemi pohyboval pomocí svých dlouhých zadních nohou, jak to kresba znázorňuje. Obrovský vzrůst (dinosauři byli až 20 m dlouzí) lze vycítit i ve zkráceném provedení těžkého, stlačeného těla. Rovněž nohy se třemi prsty posilují mou domněnku. Jestliže moje určení této kresby „souhlasí“, pak to ovšem začne být velmi, velmi záhadné. Tito vymřelí plazi žili na Zemi v období svrchní křídly, tedy před 235 milióny let, kdy na sebe dnešní kontinenty počaly brát svou podobu. Neodvažuji se dál o tom hloubat. Kladu si jen v této souvislosti otázku: Který myslící tvor kdy viděl živého dinosaura?

Leží před námi kostra člověka, vytesaná z jednoho kusu kamene. Napočítám 10 párů žeber, přesná anatomie. Existovali snad kdysi anatomové, kteří pitvali tělo pro sochaře? Wilhelm Conrad Rontgen objevil „nový druh paprsků“, které označil jako paprsky X, teprve v roce 1895!

V jedné kanceláři, pardon, v jedné čtvercové kamenné síni mi ukazuje Moricz kopuli. Kolem její základny jsou seřazeny jako strážci figury s tmavými obličejí, na nichž trhní špičaté klobouky. V rukou mají oštěpům podobné předměty připravené k obraně. Nad kopulí se vznášejí létající postavy. Za „románským“ vchodem do kopule rozeznávám vzadu skrčenou kostru. To mě nešokuje, překvapuje mě ale tento model kopulovité stavby. Nalezl ji poprvé Schliemann, když odkryl v letech 1874-1876 hrad a město Mykény v severovýchodní části Peloponésu. Tato kopule měla být postavena Achajci koncem 14. století př. n. l. Ve škole jsem se dokonce učil, že Pantheon v Římě, postavený v letech 120 až 125 př. n. l. za vlády Hadrianovy, měl být prvou kopulovitou stavbou. Pokládám tedy tuto kamennou práci za nejstarší model této stavby.

Na kamenném podstavci sedí šašek s baňatým nosem. Malý chlapec pyšně nese přílbu, která mu zakrývá uši. Na uších jsou sluchátka jako u našich telefonů. Na čele přílby je přilepeno kulaté pouzdro o průměru 5 cm a 1 cm silné, opatřené 15 otvory, které mohou sloužit jako zásuvky. Kolem krku se mu houpá člankový řetěz, na němž visí pouzdro s otvory, podobné číselníku na našich telefonech. Stejně zohrůdný je oblek, v němž skřítek vězí - jsou to náznaky příslušenství obleku kosmonautů s rukavicemi, v nichž jsou prsty nejlépe chráněny před nebezpečnými kontakty.

Okřídlenému mateřskému tvorovi, jemuž klečí mezi rukama šikmooké děcko s cyklistickou přílbou, bych nevěnoval žádnou pozornost, kdybych neviděl stejnou figuru - ovšem hliněnou - při návštěvě Amerického muzea v Madridu.

O těchto jeskyních a jejich pokladech by se daly napsat knihy. Ony také budou napsány! V nich bude potom, kromě mnohého jiného, také pojednání o kamenických dílech, dva metry vysokých, které představují tvory se třemi a sedmi hlavami - o trojúhelníkových tabulích s písmem, jako by školák dělal své první pokusy v psaní - o kostkách, na jejichž šesti plochách jsou zobrazeny geometrické obrazce, o 114 cm dlouhém a 24 cm širokém plochém kusu mastku, který je zahnutý jako bumerang a na němž se to hemží hvězdami...

Nikdo neví, kdo tunely vybudoval, nikdo nezná sochaře, kteří tam uložili svá díla. Jen jedno se mi zdá být jasné. Konstrukteři jeskyní nebyli současně kameníky. Účelné, prosté chodby „mluví“ proti dekorativním požadavkům. Možná že ukazovali podzemní sklepení prominentním osobám, možná že to, co viděli a slyšeli, ztvárnili v kameni a uložili v hlubinách...

Vchod k podzemnímu trezoru lidské historie je až dosud známý jenom několika důvěryhodným osobám a hlídán kmenem divokých Indiánů. Nevidění číhají Indiáni v houštinách a doslova cizincům sfouknou svíčku života foukačkami, jimiž vystřelují jedovaté šípky. Moricz byl náčelníkem strážců jeskyní a jeho třemi příslušníky, kteří udržují příležitostný kontakt s civilizací, přijat jako přítel, tedy jako přítel celého kmene.

Jednou v roce, 21. března, počátkem jara, náčelník sám sestupuje do podzemí až k první plošině, aby tam vykonal rituální modlitby. Na obou tvářích má stejné znaky, jaké jsou vyznačeny na skalách u vchodu do tunelu. Kmen hlídačů jeskyní ještě dnes vyrábí masky a řezby „lidí s dlouhými nosy“ (plynové masky?) a vypráví si, jak mi sdělil Moricz, o hrdinských činech „létajících bytostí“, které kdysi přišly z nebe. Ale ani sliby, ani dary nelze Indiány přimět k tomu, aby šli s námi do jeskyní. Říkají Moriczovi: „Ne, tam dole žijí duchové!“ Zajímavé, velmi zajímavé je, že indiánský náčelník čas od času vyrovnává dluhy, které mají v civilizovaném světě, zlatem. Přátelům, kteří kmenu prokázali nějakou službu, daruje drahocenné zlaté předměty z jejich dávné minulosti.

Během našeho pochodu mi Moricz mnohokrát bránil ve fotografování. Vždycky měl nějakou záminku. Jednou to byly paprsky, které tak jako tak zničí negativ, jindy zase bleskové světlo, které by svým prudkým jasnem mohlo poškodit knihovnu. Zprvu jsem nedovedl pochopit důvody. Až po několikahodinovém pobytu v podsvětí jsem přišel na smysl Moriczova zvláštního chování. Člověk se nemůže zbavit pocitu, že je někým trvale pozorován, že by mohl zničit nějaké kouzlo, způsobit pohromu. Zavřely by se východy? Zapálilo by bleskové světlo nějaký synchronizovaný laserový paprsek? Nespatříme už nikdy denní světlo? Pošetilé úvahy mužů, kteří by chtěli přijít věcem na kloub? Možná. Kdo to prožil, bude mít pro takové absurdní myšlenky pochopení. Teprve moderními technickými pomůckami bude možné prověřit, je-li zde nějaké nebezpečí.

Když jsem před sebou viděl tu hromadu zlata, prosil jsem ještě jednou, abych si mohl udělat snímek, jen jeden, jediný. Byl jsem opět odmítnut. Museli bychom zlaté kusy z hromady vypáčit, to by mohlo dělat hluk a ten by mohl jako lavina uvolnit kameny ze stropu. Moricz pozoroval mou zlost a smál se. Ještě před kameru dostaneš dost zlata, stejně zpracovaného, jenom ne v takovém množství. Spokojen? Každé slovo, které Moricz slíbí, je ryzí jako zlato. Dnes vím, že největší zlatý poklad z tmavých jeskyní není v žádném jihoamerickém muzeu. Leží v zadním dvoře kostela chudých Maria Auxiliadore v Cuenku v Ekvádoru, v poutním kostele 2 550 m nad mořem.

Páter Carlo Crespi nahromadil neocenitelné skvosty, a to i jen podle ceny ryzího zlata. Žije zde v Cuenku již 45 let. Požívá pověsti spolehlivého přítele Indiánů, kteří mu v dřívějších desetiletích darovali, a dávají ještě dnes, nejcennější zlatá a stříbrná umělecká díla, která kus po kuse vytahují ze svých úkrytů. Jsem první, kdo podává zprávu o tomto zlatém pokladu pátera Crespiho. Poklad nebyl dosud nikdy fotografován. Byl jsem předem varován. Páter Crespije vtipálek, velmi rád si ze svých návštěvníků vystřelí. Brzy to zkusil

i u mne. Docela vážně mi ukázal předmět, který byl bezesporu spodkem žehličky, a řekl: „Podívejte se, tím je dokázáno, že už panovníci Inků si dávali žehlit kalhoty!“ Smáli jsme se a Crespi, aniž by hnul brvou, nás vedl svou klenotnicí.

V první místnosti byly práce kamenické, ve druhé leží výrobky Inků ze zlata, stříbra, mědi a mosazi. Ve třetí uchovává zlatý poklad, který ukazuje právě tak nerad jako zřídka. Cuenko má své „Zlaté muzeum“, ale s Crespiho poklady nemůže soutěžit.

Proto mluvili se o zlatě, o čistém zlatě, je to v každém případě nutno brát doslovně. Jde totiž o čisté zlato, které prostřednictvím mé kamery bude poprvé předvedeno udivenému a pochopitelně pochybujícímu světu. Nádherná stéla, 52 cm vysoká, 14 cm široká a 9 cm silná. V 56 čtvercích je „vyraženo“ 56 různých znaků. Na fóliích v kovové knihovně jsem viděl navlas stejná písmena. Tvůrce této stély ze zlata ovládal nějaký kód (abecedu?) o 56 písmenech nebo symbolech, které byly seřazeny do písma. Je to tím pozoruhodnější, že se až dosud tvrdí, že jihoamerické kultury (Inkové, Mayové atd.) neměly žádné písmo založené na abecedě.

„Viděl jsi tuhle dámu?“ volá Moricz. Je 32 cm vysoká, samozřejmě z ryzího zlata. Má hlavu ze dvou překrývajících se trojúhelníků, na jejichž stranách se zdají být přivařena křídla. Z uší jí rostou pokroucené kabely, jistě žádný klenot, neboť náušnice jsou zachyceny v ušních brýlích. Dáma má správné, i když trojúhelníkové proporce, dobře formovaná prsa, a nohy jsou rozkročené. Že nemá žádná ramena, to jí na kráse neubírá. Zato nosí elegantní dlouhé kalhoty. Nad hlavou se jí vznášejí koule a zdá se, že i hvězdy, vyryté vedle jejích loktů, ukazují na její původ. Hvězda zašlé epochy? Děvče z hvězd? Je zde také zlatý disk průměru 22 cm. Nemůže jít o ochranný štít, jak by jej archeologové zapsali do katalogu. Je příliš těžký a nemá na zadní hladké straně žádné držadlo. Domnívám se, že i tento disk byl nosičem zpráv. Dvě stylizované, nicméně neuvěřitelně věrně zobrazené spermie; dvě usmívající se slunce; srpek ubývajícího Měsíce; velká hvězda; dva stylizované trojúhelníkové lidské obličejce. Uprostřed jsou body, které ve svém uspořádání poskytují pozorovateli estetické uspokojení. Chtěly však pravděpodobně sdělit něco víc a něco jiného.

Páter Crespi vleče před kameru těžkou zlatou desku. „Tady je, mladý příteli, něco zvláštního. Tento kus pochází z doby před potopou...!“ Hledí na mě upřeně tři obličejce, které předkládají vysokou tabuli s nějakými kresbami. Páry očí jsou si tak podobné, jako by hleděly brýlemi. Levé horní monstrum ukazuje kouli, pravé vězí od hlavy až k patě v nějakém obleku, který je po stranách snýtvován, a nese pyšně na hlavě trojhrannou hvězdu. Nad tabulí s kresbami se vznášejí dvě koule zasazené v křídlech. Co ta monstra představují? Něco jako morseovku -tečky, čárky, volání o pomoc? Elektrickou rozvodnou desku nebo jiné elektrické zařízení? Možné je všechno, mám však takový pocit, že na této tabuli není žádné písmo, spíše analogie technické... A pochází z doby před potopou, jak říká páter Crespi, uvolněný Vatikánem pro archeologické bádání.

Čestné slovo. Při pohledu na poklady v zadním dvoře kostela Maria Auxiliadore je zapotřebí dobrého sebeovládání, aby člověk nepropadl zlatému opojení! Co mě však vzrušovalo na nejvyšší míru, nebylo čisté zlato. Na stovkách zlatých desek svítila vyobrazení hvězd, měsíců, sluncí, hadů, kteří jsou beze všech pochyb symboly kosmických letů. Vytahují některé zvlášť fotogenní exempláře těchto kreseb z údajně nezvěstného dědictví Inků, kteří dobře znali znamení hada a dovedli je mistrně uvést do spojitosti s jejich panovníkem - „Synem Slunce“.

Zlatý reliéf s pyramidou. Strmé stěny jsou lemovány hady. Jsou tam dvě slunce, dvě postavy astronautů, dvě zvířata podobná jelenům a kroužky s tečkami. Označuje jejich součet počet astronautů, pohřbených v pyramidách?

A ještě jedna zlatá deska s pyramidou. Dva jaguáři, symbol síly, šplhají vzhůru po stěnách. Na úpatí pyramidy je jasně patrné nějaké písmo, vpravo a vlevo od něho sloni, kteří žili v Jižní Americe asi před 12 000 lety, kdy údajně ještě neexistovala žádná kultura. A hadi jsou opět jednou tam, kam patří, na obloze. Nikdo nemůže popřít, že hadi a draci mají ve všech mýtech o stvoření světa své stálé místo. Přírodově-decká pracovnice dr. Irena Sanger-Bredtová, která pracovala jako inženýrka v leteckém a kosmickém průmyslu, se ve svém díle „Nevyřešené záhady stvoření“ zabývá otázkou: „Proč hraje dračí motiv tak velkou roli ve figurálních vyobrazeních a mýtech starých národů: Číňanů, Indů, Babylóňanů, Židů, Germánů a Mayů?“ Ve své odpovědi naznačuje, že dračí a hadí symboly musí být v nějaké souvislosti se stvořením a vesmírem.

Robert Charroux ve své knize „Učitelé světa“ na základě starých spisů dokazuje, že u všech kultur se vyskytovali svítící hadi, kteří se vznášeli ve vzduchu; že Féničané a Egypťané hady a draky povýšili na bohy; že had patří k živlu ohně. Charroux cituje doslovně Areia z Herakleopole: „První a nejvyšší božstvo je had, se svou krahující hlavou. Ten když otevře oči, naplní se celá dříve stvořená Země světlem, a když je zavře, nastane temnota.“ Dějepisec Sanchuniaton, který žil kolem roku 1250 př. n. l. v Bejrútu, prý zapsal mytologii a dějiny Féničanů. Z ní Charroux vybírá následující větu: „Had má takovou rychlost, že nemůže být vzhledem k svému dechu ničím předstížen. Spirálám, které opisuje při svých pohybech vpřed, propůjčuje libovolnou rychlost... Jeho energie je neobyčejná... Svým leskem všechno osvětluje...“ To nejsou žádné popisy hadů, které viděli myslící tvorové plazit se po zemi. Proč se ale hadi tak tvrdošíjně zabydleli ve všech dějinách stvoření? Uposlechnu tedy rady vědců, podle níž naše prapředky lze pochopit jen podle jejich tehdejšího rozumu, a budu se zde zabývat zcela jednoduchou hloubkovou psychologií. Když naši vzdálení pra-předci viděli nějakého velikého, neobyčejného ptáka, popsali ho jako ptáka, kterého pozorovali. Měli k tomu ve své malé slovní zásobě výrazy. Jak ale mohli vyličit nějaké pozorování, nějaký nový jev na obloze, který ještě nikdy neviděli, když jím pro to chyběly pojmy a slova? Dá se předpokládat, že cizí kosmonaute nebyli při svém prvním přistání na naší planetě právě zvlášť jemní. Diváci byli pravděpodobně při přistání zasaženi ohnivým ohonem paprsků trysky a popaleni, nebo při opětovném startu výbuchem rakety zničení. Pro zprávu očitých svědků o té obrovské, strašné příhodě jim chyběl jakýkoliv technický slovní podklad! Ta neznámá kovově lesklá věc, která tu se zápachem, funěním a lomozem přistála nebo odlétla, žádný pták nebyl, zcela určitě ne. Popsali ji tedy, jak ji pozorovali, běžnými výrazy jako něco, co vypadalo „jako drak“, nebo „jako velký třpytivý pták“ nebo (protože se to zdálo tak nepochopitelné) „jako okřídlený had, který plívá oheň“. Šokováni tím, co prožili, vyprávěli to otcové synům a tito svým vnukům, po staletí a tisíciletí, o tom strašlivém dračím či hadím zjevení. Během doby ztrácela podávaná zpráva víc a víc své obrysy. Jednou převažoval oheň plivající drak, jindy létající had (právě proto, že byl tak nepředstavitelný!). Ten se pak usadil převážně v mýtech.

Na zlatých deskách v jeskyních v Ekvádoru a v Peru a na pokladech pátera Crespiho se vyskytují také hadi v nekonečném množství. Šplhají po pyramidách, derou se k vrcholu, létají na nebi s ohnivými ocasy, lezicími na hlavách bohů. Tady ani jinde se však nenajde jediný had, jak jej mohli lidé za všech dob pozorovat. Plazící se v trávě, visící ze stromu, pohodlně požírající myš, v klubku se svíjející v bahně. Všude stojí drak a především had jako znamení pro zjevení z kosmu. Co tomu říkají archeologové? Had měl být symbolem nesmrtnosti. Proč? Protože naši rafinovaní předkové mohli pozorovat, jak zvíře svléká kůži a vylézá z ní stále nové. Což nepozorovali naši prastarší předchůdci v oblasti bádání o chování zvířat, že had nakonec přece pojde?

Had má být výrazem pohyblivosti, agilního života. Nebyli by lepším příkladem ptáci nebo motýli než to ubohé zvíře plazící se po zemi? Had má být znamením plodnosti: Byl proto uctíván primitivními národy, kteří všichni do jednoho se hadů báli! Podivuhodný

vzor pro plození potomstva. Obyvatel lesů se hadů bál, a proto si je vyvolil za božstvo. Lvi, medvědi nebo jaguáři byli přece mnohem nebezpečnější. Hadi napadají jen zvěř, která jim slouží za potravu, jinak nikdy neútočí.

Mojžíš je pravdě již blíž. Pro něj je had poslem neštěstí asi jako v severgermánském eposu z rané doby, kde se hadi plazí kolem Mid-gardu, onoho „dvorce“ mezi nebem a zemí. Svědectví prehistorie dokazují:

- Had (a drak) mají co činit se stvořením člověka;
- had (a drak) jsou ve spojení s hvězdami;
- had umí létat;
- had má ošklivý a horký dech.

Až doposud chybí v archeologicko-etnografické literatuře důkladné studium o původu hadů v mýtech a legendách. Pro budoucnost je možno tuto mezeru uzavřít. Rád dám svůj archiv k dispozici.

Otec Crespi urovnal zlaté desky částečně podle motivů, např. podle zobrazení pyramid. Prohlédl jsem si jich důkladně přes 40, některé z nich jsou reprodukovány v této knize. Všechny tyto kresby mají čtyři společné prvky:

- Nad pyramidami je vždycky alespoň jedno, většinou ale několik sluncí;
- vedle pyramid nebo nad nimi vždycky létají hadi;
- vždy jsou tam rozličná zvířata;
- pozoruhodné je, že kolem pyramid jsou vyryty dvojité kroužky stejné velikosti v různém počtu. Napočítal jsem jich od 9 do 78.

Obraz boha, nalezený v jeskyni u Kimberley Ranges v Austrálii. Nikdo přece nemůže 62 malých kroužků vážně pokládat za „slunce“!

Tyto „dvojité“ kruhy - vlastně silné tečky uprostřed kroužku - nenacházíme jen zde v Cuenku, ale setkáváme se s nimi na všech prehistorických jeskynních malbách a na všech reliéfech. Doposud byly a jsou tyto tečky v kroužku interpretovány jako symboly Slunce. Mám o tom své pochybnosti. Slunce (se směřím se obličejem nebo s věncem paprsků) má vždycky navíc své stabilní místo, často září dokonce víc sluncí. Když jsou slunce tak zřetelně zobrazena, měli bychom si promyslet, co nám chtějí říci ty kroužky. Zaznamenávají počet spatřených astronautů? Zachycují - v blízkosti pyramid - počet tam pohřbených cizích bohů? Nebo snad pořadí pozorovaných explozí? Domnívám se, že kroužky s tečkami slouží čistě k výpočtům. Má domněnka se nedá graficky znázornit jasněji, než nám to ukazuje jeskynní malba, jež byla odkryta v Kimberley Ranges v Austrálii. Boží „svatozář“ symbolizuje Slunce, vedle postavy je ale namalováno 62 kroužků. Měla by to snad být samá malá sluníčka? Existuje mnoho možných otázek. A každá odpověď se mi zdá správnější než domněnka, že by kroužky s tečkami byly, vedle jasně zobrazených sluncí, ještě také slunečními symboly. Tak jednoduché nám to naši pradávni zpravodajové neudělali.

A opět jsou u toho zvířata! Nemohu si odpustit jednu poznámku. U paty obzvlášť přesně vyvedené pyramidy, postavené z čistých kvádrů, stojí dva rozkošní malí sloni. V Severní Americe a v Mexiku sice byly vykopány sloní kosti, ale byly datovány před rok 12 000 př. n. l. Za doby Inků, jejichž kulturní počátky lze dokázat kolem r. 1200 n. l., se však už v Jižní Americe žádní sloni nevyskytovali. Prostě už žádní nebyli. To je jisté. Nyní ať hádanku rozluští, kdo umí. Bud' přišli k Inkům nadaní návštěvníci z Afriky, kteří jim naskicovali slony vedle pyramid, nebo jsou tyto zlaté desky starší než 14 000 (12 000 + 2 000) let. Existuje jen bud' - anebo.

Do zlata vyryté pyramidy z pokladu pátera Crespiho podle mého názoru vylučují nesprávné výklady. Až dosud byl zastáván názor, že pyramidy jihoamerické i pyramidy Mayů ze Střední Ameriky vznikly bez jakékoli souvislosti s egyptskými. Zde sloužily tyto kolosální stavby jako hrobky, tam pouze jako nádherné konstrukce, na jejichž nejvyšší plošině byly vybudovány chrámy. Zdejší zlaté desky neukazují ani v jediném případě na špičce nějakou plošinu a na ní chrám! Jsou to tytéž formy pyramid jako v Egyptě. Kdo od koho kopíroval? Kdo budoval pyramidy první, Inkové nebo Egyptané? Pozdější padělky to nemohou být. Padělatelé by museli mít k dispozici víc zlata, než ho leží ve Fort Knoxu. Museli by zaměstnávat množství umělců, museli by mít důkladné znalosti prastarých národů a ovládat jejich kulturu. Kromě toho by musely tyto grandiózní padělky vzniknout ještě v době Inků. Jsem zvědav, jakým figlem bude „sprovozen ze světa“ tento obrovský poklad neocenitelné archeologicko-historické hodnoty, který je zde poprvé popsán a který, jak se zdá, se nehodí do tohoto světa. Bylo by možné, že všechny pyramidy všude na světě by měly stejné konstruktéry?

Na zobrazených zlatých plastikách z Cuenka, lze často rozeznat písmo. Je starší než všechna dosud známá písmo.

Kolem roku 2000 př. n. l. mělo vzniknout ve Fénicii křížením egyptských a babylónských kulturních vlivů klínové písmo, v Egyptě pak hieroglyfy. Zjednodušeným slabikovým písmem asi se 100 znaky, které vzniklo smíšením obou, mělo psát kolem roku 1700 př. n. l. předizraelské obyvatelstvo Palestiny. Z něho se měla před rokem 1500 př. n. l. vyvinout fénická abeceda s 22 písmeny. Z této fénické vznikly přidáním nebo jinými změnami všechny písmenové abecedy. Řekové převzali fénickou abecedu ve dvou variantách kolem roku 1000 př. n. l., vynechali nepotřebné znaky pro souhlásky a využili je k označení samohlásek. Tak vzniklo první hláskové písmo na světě... Vědci tvrdili po generace, že moudří Inkové neměli písmo. Obdivovali civilizační výkony Indiánů. Stavbu silnic, budování vodovodů, přesný kalendář, kulturu Nazca, stavby v Cuzku, velmi rozvinuté zemědělství, fungující (ústní) poštu a mnoho jiného. Jenom písmo jim nepřiznali.

Profesor Thomas Barthel, ředitel Národopisného institutu univerzity v Tübingenu, oznámil na 39. mezinárodním kongresu amerikanistů v Limě, že se mu podařilo zjistit 400 znaků písma Inků, z nichž 50 rozumí podle smyslu a 24 umí přečíst. Nebylo tím míněno písmo alfa-betické. Peruánští a němečtí badatelé mluvili o „pestrých vzorcích a ornamentech“, jimž přiznali charakter písma. Opravdová bomba vybuchla v lednu 1972 na kongresu pro andskou archeologii v Limě.

Peruánská etnoložka dr. Victoria de la Jara prokázala na základě své desetileté práce, že Inkové písmo opravdu měli. Geometrické vzorce (čtverce, obdélníky, kosočtverce, čárky atd.) na incké keramice, urnách obrazech nejsou nic jiného než znaky písma s jednoduchým až proletěným komplikovaným obsahem. Oznamují fakta z dějin, vyprávějí mýty a dokazují, že se někteří Inkové oddávali krásnému, ale obživu nedávajícímu umění básnickému. Základní skupiny tvoří, po doplňkovém vybarvení, gramatiku. Když doktorka de la Jara svou přednášku skončila, dostalo se jí od vědců bouřlivého potlesku.

Co řeknou etnologové, až budou co nevidět hloubat nad znaky písma na zlatých deskách z Cuenka? Já jistě nebudu odměněn bouřlivým aplausem, ale přece to řeknu: Nápisy na zlatých deskách nalezených hluboko pod zemí se ukáží jako nejstarší písmo na světě! Zde zaznamenali vědci poselství bohů, technické údaje a tipy pro budoucnost!

Viděl jsem tři prehistorické modely typů letadel nejmodernější konstrukce. První může vidět každý, koho vítr zažene do Kolumbie. Je vystaven ve státní bance v Bogotě. Druhý má přirozeně páter Crespi a třetí ještě leží 240 m pod zemí, v jeskyních Juana Moricze. Po staletí byl model v Bogotě považován archeology za „náboženskou ozdobu“. Je mi líto těch archeologů, ale „rien ne va plus, konec“. Na věc se podívali letečtí odborníci. Po zkouškách v aerodynamickém tunelu dospěli k závěru, že se pravděpodobně jedná o model letadla. Dr. Artur Poyslee z Institutu pro letectví v New Yorku říká: „Možnost, že by předmět představoval rybu nebo ptáka, je velmi nepravděpodobná. Nejen proto, že tento zlatý model byl nalezen hluboko ve vnitrozemí Kolumbie a umělec nikdy žádnou mořskou rybu neviděl, ale také proto, že si nelze představit ptáka s tak precizními nosnými plochami a kolmo postavenými ocasními pery.“

Přední část je masivní jako u nejtěžšího amerického stroje B-52. Přímo za přídi je pilotní kabina, chráněná proti větru. Trup letadla se zabudovanými pohonnými agregáty spočívá na dvou zaokrouhlených nosných plochách. (Model v Bogotě má dvě nosné plochy ve tvaru delty jako Concorde a vybíhá též jako Concorde ve špičatý nos). Dvě stabilizační plochy a svislé kormidlo doplňují model letadla Inků.

Kdo by byl ještě teď tak bez fantazie, aby o těchto modelech hovořil jako o ptáčích nebo létajících rybách?

Zlato bylo za všech dob vzácné, a proto drahý kov. Nacházelo se v chrámech a v královských palácích. Když už byl nějaký předmět ulit ze zlata, stalo se to proto, že byl a) důležitý sám o sobě, b) měl vydržet neomezenou dobu a c) byl proto vyroben z takového materiálu, který ani nerezaví, ani nevětrá. Kromě toho nikdy neexistoval žádný rybí nebo ptáčí kult, jemuž by se tyto modely daly podstrčit.

V kosmologické pokladnici kostela Maria Auxiliadore září masivní zlatá koule, která je lemována širokým okrajem.

Abych přešel pošetilým námitkám. Není to žádné plastické znázornění nějakého klobouku s obrubou. Klobouky, i pro nehloupější hlavy, mají vždycky dutou vypouklinu, do níž se osvěcené hlavy hodí.

V knize „Zpět ke hvězdám“ jsem vyložil svůj názor, proč pokládám kouli za ideální tvar pro vesmírné lodi nebo stanice. Kulovité těleso ve volném prostoru rotuje. Tím vzniká pro posádku v kabinách, na okraji největšího průměru, umělý stav tíže, který je nezbytný pro metabolismus orgánů při dlouhodobých cestách. Tato zlatá koule potvrzuje mou domněnku, že již v dávných dobách měly kosmické lodi tvar koule.

Široká rampa nemusela sloužit jen k přistávání zásobovacích lodí, ale mohla být používána v rozdělených člancích i jako zásobárna sluneční energie. Technické fantazii se nekladou žádné meze.

Rád bych ale věděl, jak se matrice pro tuto zlatou kouli dostala do Turecka, vzdáleného od Ekvádoru 12 000 km! Předmět vytesaný z kamene se nalézá, v Tureckém muzeu v Istanbulu. Je to negativ zlaté koule z pokladu pátera Crespiho. Stejná koule, stejný vroubkovaný vzor na okraji kolem dokola. Pod kamennou maticí v prvním patře istanbulského muzea je uvedeno:

„Neklasifikovatelné“. Dokud bude věda odmítat připustit myšlenku, že letadla mohla již v prehistorii překonávat největší vzdálenosti mezi kontinenty a moři, potud budou existovat neřešitelné hádanky. Nelze tvrdit, že by vědci neměli žádnou fantazii, jen výsledky musí zapadat do klišé.

V Cuenku jsem fotografoval zlatou plastiku vysokou 52 cm s vyobrazením tvora normálních lidských proporcí. Mimořádné na něm bylo jen to, že měl na každé ruce a noze jen po čtyřech prstech. Přesně vzato, ve staré Indii, u Maorů, Etrusků i jinde se setkáváme s kresbami bohů, kteří nemají všechny části těla. Jednou jsem četl ve vážné vědecké publikaci, jak je jednoduché tuto hádanku rozřešit. Prsty na rukou a nohou mají být určitým druhem počítadla. Chceme-li vyjádřit např. číslo 19, má se vynechat jeden prst. Kdybychom se řídili podle této "vědecké" fantazie, číslo 16 bychom dostali zobrazením tvora se 4 prsty na každé končetině! Taková prostoduchá metoda se mi nezdá být hodna národa, který budoval cesty, pevnosti a města. Proč u všech bohů, proč by měli chytří Inkové vyrábět celého člověka, aby tímto pošetilým způsobem vyjádřili třeba číslo 4? Tak strašně se seriózní věda zamotává do sítí své vlastní fantazie. Připouští přece, že Inkové počítat uměli, ale nevěří, že by mohli čtyřku vyjádřit čtyřmi čárkami nebo tečkami. K tomu museli uřezávat prsty. Ó, svatá prostoto!

Pokud jde o figuru z Cuenka, nevysvětluje příliš lidské počítání pomocí rukou a nohou nic, protože podle pátera Crespiho se jedná o zobrazení „božstva hvězdy“. Milý sluneční bůh drží v pravé ruce kombinaci mořského koníka, papouška a hada - v levé hůlku, kterou zdobí nahoře jeho insignie, směřující se slunce, a dole hadí hlava. Ze spokojeného obličeje vystupují cípy hvězdy. Ty mají i jeho dva kolegové z jeskyní v australské buši, nazvaní „Stvořitelé“. Ti mají ovšem kombinézy se širokými pásy přes prsa. Jednou se přijde na to, snad po rozluštění kovové knihovny, že u tvorů s anatomicky nepřesnými údý jde o zobrazení ústně předaného popisu bytostí z vesmíru, které byly „jiné“.

Mistrovským dílem nějakého inckého Dúrrera nebo Picassa je zlatá deska o rozměrech 98 X 48 X 3 cm. Člověk na ni může hledět tak dlouho, jak chce, a stále objevuje něco nového. Zaznamenávám, co vidím: hvězda - tvor s tlustým břichem a hadím ocasem - zvíře podobné kryse - člověk v pancéřové košili, na níž je připevněna přílba - trojhranná figura s proděravělým břichem - figura s trojhrannou hlavou, z níž vyzařují paprsky - dva obličeje - kolo, z něhož vyčnívá obličej - ptáci - hadi - hlavy vlasaté i holé - had s obličejem - dvojitý kruh s obličejem. Chaos! Všechno ve vířivém zmatku. Dva silné sloupy, které zdůrazňují obličej nad padající bombou. Co nám chtěl umělec sdělit? Je to pandaemonium? Zvěčňuje to okamžik, kdy hvězdný bůh zničil chaos?

Nepatrná část pokladů ze dvora kostela Maria Auxiliadore v Cuenku, kterou ukazují, je ještě nepatrnějším dílem drahostennosti, které odpočívají v jeskyních Juana Moricze. Jsou to orgie dějin lidstva ve zlatě. Jaký je účel těchto výtvorů Inků? Jsou to jen primitivní, drahé hračky? Nejsou to snad ve skutečnosti všechno poselství z velmi dávné doby, která neumíme rozluštit?

Dr. Miloslav Stingl je předním amerikanistou zemí východního bloku. Promoval na téma starých amerických kultur a je autorem archeologických a etnologických děl. Jeho kniha „Za poklady mayských měst“ (1971) má vysokou úroveň. Dr. Stingl, který byl v mém domě hostem, se díval na snímky, které jsem dělal v Cuenku. „Jsou-li ty obrázky pravé, a všechno tomu nasvědčuje (ve zlatě se nedělají paděly, a k tomu v takovém množství), pak je to největší archeologická senzace od objevení Tróje! Před lety jsem sám ještě zastával názor, že Inkové neznali písmo v alfabetském smyslu. A teď tu stojím před písmem Inků! Musí to být písmo velmi, velmi staré, neboť jsou rozeznatelné přechody od ideogramu k písmu.“ - „Jak posuzujete ty rytiny, jak byste je zařadil do existujícího systému?“ - „Abych mohl zaujmout přesné vědecké stanovisko, musel bych každou desku důkladně a dlouho zkoumat; každou srovnávat s materiálem, který je po ruce. Teď bych mohl říci jenom toto: Jsem uchváten! Na doposud známých rytinách Inků bylo slunce často součástí nějaké scénérie, ale nikdy nebyl člověk roven samotnému slunci - jak vidím opětovně na těchto fotografiích.“

Zde jsou obrazy lidí se slunečními paprsky kolem hlav. Symbolem »svaté síly« byla vždycky hlava. Na těchto obrazech však je hlava současně slunce nebo hvězda! To ukazuje na nové, přímé souvislosti."

Tyto veselé mýtické postavy, praobyvatelé Austrálie, jimž se říká „Stvořitelé“, mají stejné hvězdy jako „hvězdné božstvo“, které je vydáváno za počítadlo.

„Jaký význam byste přisuzoval »bombě« na té nádherné desce?“ Známy muž si vzal lupu a dlouho mlčky pozoroval fotografii. Pak řekl téměř zlostně: „Jakýkoli výklad je nemožný. Je to všechno úplně nové! Řekl bych, že vysvětleno totemisticky zářící bytosti s hvězdami nahoře a se symboly hadů dole ukazují na spojení nebe se zemí. A to značí, že hvězdné bytosti a slunce by byly v nějaké souvislosti s obyvateli Země.“ - „A jinak?“ - „Nelze to vyložit! Známe je pouze sluneční kolo, ale ani zde není jisté, zda o sluneční kolo jde, protože uprostřed je obličej, což je nejvyšší protikladné. V každém případě se zdá, že všechny ty figury, ptáci, hadi, bytosti s přílbami a všechno, co je tu vidět, pochází z nějakého vysněného světa, z mytologie...“ - „Mytologie, která získává denně hmatatelné a realistické pozadí!“ - „Musím uznat,“ smál se, „že máte ve své skládačce argumenty, které zarážejí a nutí k přemýšlení i takového starého lišáka, jako jsem já.“

Kdo bude zkoumat jeskyně a poklady pod Ekvádorem, kdo vrhne na senzační archeologické nálezy objasňující světlo vědeckých výzkumů? Člověk jako Heinrich Schliemann, který objevil Tróju a Mykény, není v dohledu. Když Moricz odkryl tunelovou soustavu, byl chudý jako kostelní myš. Od té doby našel železné a stříbrné doly, jejichž licenci předal železárnám a dosáhl obzvláštního blahobytu, kterého využívá při svém nenáročném způsobu života výhradně ke svým výzkumným pracím. Ale Juan Moricz není tak bohatý, aby ve své práci mohl plynule pokračovat a najmout si zaškolené pomocné síly. Ví, že by dostal okamžitě pomoc od spekulantů, od zlatokopů, jako na „divokém západě“. Těm by ale musel ukázat část lákavého množství zlata v jeskyních pod Ekvádorem. Podobný způsob pomoci však nechce, protože by se zvrátil v plnění a lidstvu by vůbec nepomohl. To je důvod, proč je tak těžké sestavit expedici nezištnou, sloužící jen výzkumu. Již v roce 1968, když si Moricz pozval hosty, dal jejich skupinu doprovázet několika ozbrojenými ochránci. Čím hlouběji pronikali do labyrintu - vyprávěli Moricz a Peña -, tím kritičtější a podrážděnější byla nálada a nakonec skupina dostala strach ze svých ochránců, které zachvátila zlatá horečka, zlaté opojení. Museli se vrátit zpět. Proč Ekvádor nic neudělá pro záchranu, pro podporu vědecké expedice, která by tuto zemi proslavila?

Ekvádor, se svými pěti milióny obyvatel, patří k nejhudším zemím Jižní Ameriky. Pěstování kaka, banánů, tabáku, rýže a cukrové třtiny nepřináší dost deviz k nákupu moderního technického zařízení. Indiánské zemědělství ve vysoko položených oblastech produkuje brambory a obilí; chovají se ovce a lamy. Po přírodním kaučuku, který se dříve těžil ve východních lesích, už není poptávka. Možná, že v příštích letech přinese nějaký zisk státem podporovaná těžba nerostného bohatství (zlato, stříbro, měď, olovo, mangan), nebo i ropa, která byla nalezena při pobřeží. Zatím byl ale všechn výnos spotřebován předem, aby byla zmírněna politováníhodná chudoba, zatím nemá nikdo pochopení pro výdaje, které by nesloužily k potlačení hladu.

Juan Moricz odhaduje, že jen prohlídka tunelového systému, bez detailního průzkumu, by stála více než milión švýcarských franků. Musí být instalována elektrická stanice, je nutno založit sklady pro zařízení a potraviny, zčásti budou též nutné důlní práce.

Na základě přesné znalosti těchto nevyzvednutých pokladů historie lidstva vyslovuji znovu požadavek, který jsem napsal v roce 1968 ve „Vzpomínkách na budoucnost“: „Rok archeologické utopie nazrál. V tomto jednom roce by se měli zabývat archeologové, fyzikové, chemikové, geologové, metalurgové a všechna příbuzná odvětví jedinou otázkou: Navštívili naše předky hosté z vesmíru?“

V sousedství, v peruánských Andách, objevil Francisco Pizarro (1478-1541) na hoře Huascarán, 6 768 m nad mořem, vchody do jeskyní, které byly uzavřeny kamennými deskami. Španělé předpokládali, že jsou za nimi zásobárny.

Teprve v roce 1971 si na ty sluje vzpomněli speleologové. Časopis „Bild der Wissenschaft“ referoval o expedici, vybavené všemi technickými prostředky (lany, elektrickými kabely, důlními lampami, kyslíkovými lahvemi), která do nich vstoupila poblíž peruánské vesnice Otuzco. 62 m pod zemí učinili vědci ohromující objev - na konci několikaproschoďových jeskyní se náhle ocitli před dveřmi z obrovských skalních desek, 8 m vysokých, 5 m širokých a 2,5 m silných. Vzdor obrovské hmotnosti mohli čtyři muži, kteří se o ně opřeli, dveřmi otočit: Spočívají na kamenných koulích v ložisku ve vodní lázni.

Časopis píše: „Za šesti dveřmi začínají mohutné tunelové stavby, před nimiž blednou závisť dokonce i moderní důlní technici. Tyto tunely vedou, částečně se spádem 14 procent, pod zemí šikmo k pobřeží. Podlaha je vyložena příčně rýhovanými kamennými deskami proti uklouznutí. Je-li to dnes dobrodružství, proniknout tímto 90-105 km dlouhým tunelem a nakonec dosáhnout čáry 25 m pod hladinou moře, jaké to teprve přinášelo těžkosti ve 14. a 15. století při dopravě zboží hluboko pod Andami, aby bylo odstraněno z dosahu Pizarra a španělského místokrále! Na konci podzemních chodeb z Guanape (název vznikl podle ostrova ležícího u peruánského pobřeží, protože existuje domněnka, že chodby vedly kdysi pod mořem k ostrovu) číhá Velký oceán. Poté, co chodby v hluboké důlní temnotě několikrát stoupají a klesají, pronikne k uchu šum a podivně dutě znějící příboj. Ve světle reflektorů následující svah končí okraji smolné černé vody, jež je identifikována jako mořská. Zde začíná v podzemí rovněž dnešní pobřeží. Bylo to dřív jinak?“

Pátrání na ostrově Guanape pokládali vědci za nesmyslné, protože tam nic neukazovalo na to, že by tam někde ústila na světlo nějaká chodba z pevniny. „Nikdo neví, kde tyto podzemní cesty Inků a jejich předchůdců končí a zda snad neotevírají cestu k naplněným klenotnicím dávno zašlých světů.“

Už Francisco Pizarro a jeho lupičský doprovod věřili poklady v tajemných skrýších Inků. Roku 1532 slíbil vznešený Španěl, že daruje Inkovi Atahualpovi život a svobodu, naplní-li mu 2/3 místnosti (7X5X3 metry) zlatem. Atahualpa důvěřoval slovu posla Jejího křesťanského veličenstva Johanny Šílené (1479-1555). Inkové přinášeli den za dnem do místnosti zlato, až byla do předepsané výšky naplněna. Pak Pizarro dané slovo zrušil a dal Atahualpu (roku 1533) popravít.

V témže roce povýšil španělský místodržící Inku Manco Capaka na loutkového krále. (I on byl roku 1544 křesťanskými dobyvateli zavražděn.) Manco Capakem skončila dynastie Inků, která vstoupila do dějin svým legendárním zakladatelem stejného jména. Mezi tímto prvním a posledním Manco Capakem mělo říši Inků, jak zjistili historikové, vládnout třináct „Synů slunce“, slunečních králů.

Vezmeme-li dobu kolem roku 1200 n. l. jako historicky zjištěný počátek říše a její konec rokem úmrtí posledního slunečního krále roku 1544, pak by musela být tato obrovská říše, sahající od Chile k Ekvádoru, od And severně od Quity a jižně k Valparaisu, vybudována během 350 let. V tomto časovém období muselo tedy být první předko-lumbovské impérium Jižní Ameriky stmeleno.

Podrobené země a národy nebyly považovány za obsazená území, ale byly součástí státu. Pokrokové vymoženosti v obdělávání půdy byly zprostředkovány školenými úředníky stejně jako skvěle fungující pravidla státního hospodářství. Postavili Inkové v tomto období síť 4 000 km dobrých silnic? Vybudovali současně města jako Cuzco, Tiahuanaco, Machu-Picchu, kyklopské pevnosti Ollantaytambo a Sascayhuaman? Založili při tom vodovody a těžili v dolech stříbro, zinek a měď, z níž vyráběli bronz? Rozvinuli při tom ještě „jen tak bokem“ zlatnické umění, předli nejjemnější látky a vyráběli hrncářské práce ušlechtilých forem? O vysoké kultuře, kterou během vymezených 350 let vytvořili, se už raději ani nemluví. Každý Indián v té době musel být génius a nepředstavitelný silák. Jestliže ale titíž Indiáni měli ještě ve skalách razit, vrtat a vytesávat tunelovou soustavu pod Ekvádorem a Peru, pak byla tato říše se svými občany tou největší technickou, kulturní a uměleckou velmocí všech dob! Nikoli, takovým způsobem nelze chronologii slepovat, protože každá nová myšlenka by svévolnou (re-)konstrukcí vykojela.

Tvrdím, že tunelový systém existoval již tisíciletí před tím, než vznikla říše Inků. Jak a čím měli Inkové vytvořit stovky kilometrů tunelových chodeb pod zemí? Tunel pro dálnici pod průplavem La Manche plánují inženýři našeho vysoce technického století již 50 let. Dosud ale není jasno, jakou metodou má být tento - ve srovnání s tunelovým systémem „ubohý“ - tunel vybudován!

Tvrdím, že vládnoucí vrstvy Inků tyto prastaré tunelové systémy znaly. Po zavraždění Atahualpy nechal poslední Manco Capac sesbírat všechny zlaté poklady roztroušené po slunečních chrámech po celé říši. Dal je uložit v existujících a jemu známých jeskyních, aby je zabezpečil před bílými vetřelci.

Tvrdím, že zlaté poklady pod Ekvádorem a Peru pocházejí z doby mnohem starší, než je vznik říše Inků a její kultury. Kolem roku 1570 pátral španělský kronikář páter Christobal de Molina po motivech pro stavbu jeskyní Inků. V knize sepsané roku 1572 s názvem „Ritos y fabulos de los Incas“ Molina sděluje, že praotec lidstva se po vykonané práci, když bylo tvoření dokončeno, uchýlil do ústraní, do jeskyně. Toto tajemné „retiro“ mělo být však místem zrození mnoha národů, kteříž něho, z „nekonečné noci“ měli vystoupit. Současně, jak Molina podle ústního podání říká, měly tyto jeskyně také sloužit z pokolení na pokolení jako trezory pro bohatství národů, kdykoli se dostaly do tísne. Naprotě zachovávání tajemství mělo být v okruhu těch, kteří o skrýších věděli, železným zákonem, jehož přestoupení se trestalo smrtí. (Jak velmi živý je ještě dnes tento tradiční zákon, jsem se měl dovědět při své cestě Ekvádorem v roce 1972!)

Korunním svědkem o předkřesťanském původu zlatých pokladů se stane vatikánský ochránce páter Crespi v Cuenku, který mi řekl: „Co mi přinesli Indiáni z tunelu, to všechno pochází z doby před Kristem! Mnohé zlaté symboly a předdějinné kresby jsou starší než potopa světa.“

V jeskyních a sálech pod Ekvádorem a Peru jsou k vyzvednutí poklady trojího druhu:

1. Nesmírné dědictví budovatelů tunelové soustavy;
2. kamenické práce prvních inteligentních lidí, kteří byli pravděpodobně žáky budovatelů tunelů;
3. zlaté a stříbrné poklady Inků, které zde byly ukryty po roce 1532 před španělskými dobyvateli.

Avšak základní otázka zní: Proč byly jeskyně vybudovány?

II/ ZÁPAS BOHŮ

Války v kosmu - Odkazy v textech na bitvy mezi bohy - Přemožení uprchlí v kosmické lodi - Místo útěku: naše modrá planeta - Kolik je hvězd s inteligentním Životem? - Kde vznikl první život? - Domněnka lorda Kelvina - Podobají se cizí inteligence homo sapiens? - Měli cizí kosmonauti pokročilejší techniku než naše přítomnost? - Technické plánování v tunelové stavbě - Mýtus o stvoření je jen jeden - Američtí vědci počítají s inteligentními mimozemskými civilizacemi - Povídání o „náhradním náboženství“.

Bude tomu téměř 30 let a stalo se to ve druhé třídě základní školy v Schaffhausenu. Tenkrát jsme my, malí chlapi, slyšeli z úst našeho učitele náboženství poprvé, že v nebi mělo dojít k boji. To prý jednoho dne předstoupil před Boha Lucifer a prohlásil: „My už ti nebudeme sloužit!“ Na to měl Bůh poručit silnému archandělu Gabrielovi, aby zničil Lucifera a povstalce plamenným mečem.

Dnes už vím, že ve Starém zákoně žádný Lucifer není. Bylo by to nemožné, neboť pověstmi opředená postava Mojžíšova, v níž jsou zahrnuti všichni autoři Starého zákona, měla žít kolem roku 1225 př. n. l. Slovo Lucifer je ale latinského původu a tato řeč se datuje nejdříve po roce 240 př. n. l. Lux fare (= Lucifer) znamená světlo přinášející, světlo dělající, světlohoš. Paradoxní je, že právě v katolické náboženské výuce je podlý ďábel předváděn jako světlohoš.

Ale Starý zákon ví přesně o boji v nebi. Od židovského proroka Izaiáše (740-701 př. n. l.) je možné si ve Starém zákoně v kapitolách 1-35 přečíst líčení o přihodách a proroctvích, pokud zůstaly zachovány. V kap. 14, verš 12 je uvedeno: „Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu! Jak jsi sražen k zemi, zotročovateli pronárodů! A v srdci sis říkal: Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání...“ V zjevení sv. Jana, v Novém zákonu, kap. 12, verš 7 máme jednoznačné důkazy o bojích na nebi: „A strhla se bitva; Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nevítežili, a nebylo již pro ně místa v nebi.“

O válkách a bojích v nebi se mluví v četných prastarých dokladech našeho lidstva. V tibetských kryptách byla po tisíciletí strážena kniha o Dzyanu (tajné nauce). Původní text (o němž se neví, zda ještě někde existuje) byl z generace na generaci opisován a doplňován novými zprávami a poznatky zasvěcenců. Zachované části knihy o Dzyanu putují světem v tisícovkách překladů do sanskrtu a znalci tvrdí, že tato kniha obsahuje vývoj lidstva, který přesahuje milióny let. V 6. sloce knihy o Dzyanu se praví: „Ve čtvrtém (světě) bylo synům poručeno, aby si vytvořili obrazy k své podobě. Třetina se zdráhala, dvě třetiny poslechl. Kletba byla vyslovena... Starší kola se otáčela nahoru a dolů. Mateřský potěr vyplnil vše. Nastaly boje mezi stvořiteli a ničiteli a boje o prostor. Semeno vcházelo neustále znova. Počítej Lanoo, chceš-li se dovědět skutečné stáří svého kola.“

V „Egyptské knize mrtvých“, v oné sbírce textů, obsahující pokyny, jak se chovat na onom světě, která byla dávana mumifikovaným mrtvým do hrobu, bojuje Ra, mocný bůh slunce, s odpadlými dětmi vesmíru. Ra během boje nikdy neopustil „vejce světů“.

Římský básník Ovidius (43 př. n. l. -17. n. l.) je známější svým dílem „Umění milovat“ než sbírkou mytologických eposů „Proměny“. Právě v „Proměnách“ vypráví Ovidius o Phaetonovi (Svítícím), jenž jednou dostal od svého otce, slunečního boha Helia, povolení řídit sluneční vůz. Phaeton sluneční vůz řídit neuměl, zřítíl se a zapálil Zemi. V řecké mytologii hraje velkou roli 12 dětí Urana (personifikace nebe) a Gáie (personifikace Země). Těch 12 Titanů byly hrozné děti, které se svými nespoutanými silami vzepřely proti řádu světa, vzepřely se Diovi, vládci bohů, a napadly Olymp, domov bohů. Hesiodos (kolem roku 700 př. n. l.), starší řecký Ovidiův kolega, který vypráví ve své Theogonii o původu bohů a vzniku světa, zmiňuje se o Titanu Prométheovi, který po bouřlivé výměně názorů s Diem přinesl lidem z nebe oheň. Zeus sám se musel o vládu nad světem po bratrovražedném boji rozdělit se svými

bratry Poseidonem a Hadem. I když byl podle jména bůh světla, přece ho Homér (cca 800 let př. n. l.) líčí jako hromovládcu a svárlivce, jenž se svým protivníkem nezachází nijak zdrženlivě. Bije blesky, čímž boje rozhoduje ve svůj prospěch. Blesk jako zbraň se vyskytuje též v maorských legendách. Vypravují o vzpouře, která vypukla v nebi, když Tane uspořádal hvězdy. Legenda uvádí povstalice, kteří už nebyli ochotni poslouchat, dokonce i jmény. Pak prý ale Tane zasáhl bleskem, porazil povstalice a svrhl je na Zemi. A od té doby prý bojuje na Zemi muž proti muži, národ proti národu, zvíře proti zvířeti, ryba proti rybě. Bohu Hinunovi se v pověsti severoamerických Indiánů Payutů nedaří lépe. Jakmile začal spor s bohy, byl z nebe vyhnán. Mezinárodní akademie pro výzkum sanskrutu v Misore v Indii nahradila v sanskrtském textu Maharišni Bharadvaje (věštec dávných dob) tradiční překlad pojmy našeho moderního světa. Výsledek byl ohromující: Z prastarých legend se staly perfektní technické zprávy.

Použijí-li opatrně stejného postupu a nahradím-li pouze slovo „nebe“ moderním pojmem „vesmír“, pak se stanou z legend a mýtů o bojích bohů v nebi obratem ruky zprávy o gigantických bitvách ve vesmíru mezi dvěma zneprátenými stranami. V nebi našich náboženství ovšem nebyly žádné války, tam byl aje jeden jediný dobrotivý, vševědoucí Bůh.

Ve Starém zákoně se však nehovoří pouze o jednom, nýbrž o více bozích: „Učíme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem“ (I. Mojžíš 1/26). A ještě jednou „ujede“ Mojžíšovi tento pluralismajestatis. „Viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské...“ (1/6/2).

Helena Petrovna Blavatská (1831-1891), která v roce 1895 založila v Londýně Theosofickou společnost, napsala ve svém šestisvazkovém díle „Tajná nauka“ (1888): „Jedno ze jmen židovského Jehovy, Sabaoth neboli Pán zástupů (Tsabaoth), patří chaldejským Sabeicům (nebo Tsa-beicům) a má kořen ve slově »tsab«, což znamená »vůz«, »loď« nebo »armádu«. Takže Sabaoth znamená doslovně »armáda lodí«, »mužstvo« nebo »eskadra lodí«."

Domnívám se, že při nalezení Země, stejně jako při „stvoření“ člověka, mělo ve hře ruku více bohů. Mýtus o stvoření kmene Quiché–Mayů Popol Vuh vypráví, jak byl člověk stvořen: „Jen stvoření, jen učinění prý byli: neměli matku, neměli otce. Jenom se jim říkalo mužově. Neporodila je žena, aniž je zplodili Tvůrkyne a Tvůrce, Rodička a Ploditel. Jen a jen zázrakem, jen magickým kouzlem je stvořili...“

Indiánský národ Mayů, jehož dosti náhlý vstup do tzv. historie krátce po změně letopočtu je oslavován s nadšením, žil zpočátku nanejvýš primitivně v lesích a lovil zvěř nejjednoduššími zbraněmi. Jejich hlavy nebyly posvěceny vyšším věděním.

Z této pradávky doby prý pocházejí mýty Popol Vuhu. Jak se mohly do primitivního myšlení dostat formulace jako... neměli matku, neměli otce... neporodila je žena... kouzlem je stvořili... Zdá se to všechno tak rozporuplné a zamotané. Současnými metodami se to nedá vyřešit. Čtěl bych proto nabídnout jinou myšlenku.

Došlo-li ve vesmíru k bojům, pak měly vítěze a poražené. Vítězové mohli nesporně zůstat na své planetě, poražení však museli uprchnout.

Byli donuceni v nejkratší době, s nějakou ještě neporušenou kosmickou lodí, zamířit k jiné planetě. Do kosmické lodi lze uložit zásoby energie a potravin jen na omezenou dobu. Vítězi tedy zbývá jenom určitá časová lhůta, jejíž délku zná, aby nepřítele definitivně zničil, vyhladil. Tento nepatrný časový náskok poskytuje poraženým výhodu, protože ve své kosmické lodi mohou těžit z časového posunu. (Tento jev je vědecky dokázán. V kosmické lodi, která se pohybuje těsně pod rychlostí světla, plyne čas pomaleji než na planetě.) Vítěz nepotřebuje žádné pozůstalé. Kdyby jenom jediný pár poražených dosáhl bezpečného cíle, bude plodit potomky a vyroste v národ, který se bude chtít pomstít za svou porážku. (A jestliže ten pár disponuje znalostmi molekulární biologie - což vítězové vědí -, bude moci na cílové planetě dokonce změnit primitivní život.) Naproti tomu poražení znají „mentalitu“ vítězů, mají jejich technické znalosti a „ducha“. V závodě s časem zamíří k nejbližší dosažitelné planetě. Našli poražení po bitvě v kosmu ve vzdálenosti 28 000 světelných let od středu galaxie třetí planetu od Slunce, naši Zemi?

Stala se naše modrá planeta útočištěm těch, kteří v kosmické bitvě prohráli? Budeme-li dále uvažovat o této teorii, pak nelze zamíchat následující předpoklady. Domov zapuzených musel být přinejmenším podobný podmínkám na naší Zemi. Domovská planeta by musela mít přibližně stejnou vzdálenost od Slunce, stejnou velikost a tedy i podobnou gravitaci jako Země. Samozřejmě také atmosféru obsahující kyslík.

Jak je velká možnost kosmických letů z planet, které by se podobaly naší Zemi? Statistická pravděpodobnost je obrovská. Otázka existence kosmických sousedů se stala „seriózním výzkumným tématem“, říká prof. Hans Elsasser. „Souvisí to v neposlední řadě s názorem mnohých přírodovědců, kteří pociťují jako velikašství domněnku, že jsme jedinými inteligentními bytostmi v kosmu.“

Kdo ví, kolik je hvězdiček? V naší galaxii se počítá se 100 miliardami stálic. Jestliže jenom každá desátá stálice má planetární soustavu, pak je to 10 miliard stálic s planetárním systémem. Budeme-li počítat „jen“ s cifrou 10 miliard stálic (z mnohem většího počtu) a každou jen s jednou planetou a pouze u každé desáté z nich budeme předpokládat podmínky podobné Zemi, dojdeme ke skutečně astronomickému číslu jedné miliardy planet, příbuzných naší Zemi. Kdyby z toho jen každá desátá planeta měla velikost Země, teplotní podmínky dovolující vznik a rozvoj života, stáli bychom ještě před nepředstavitelným číslem 100 miliard planet! Vyčleníme-li z nich v poměru 1:10 ty planety, které snad jsou obklopeny atmosférou ze vzácných plynů, zůstává konečně 10 miliard planet, u nichž lze předpokládat podmínky pro organický život.

Doktor přírodních věd Hans F. Ebel z Heidelbergu píše ve svém eseji „Možný život na cizích planetách podobných Zemi“: „Odhady astronomů předpokládají, že Zemi podobných, obyvatelných planet je jen v naší Mléčné dráze na sta miliard.“ Má teorie tedy nemusí ztroskotat na nedostatečném počtu míst pro startovací rampy na planetách podobných Zemi. Nesmyslný názor, který ještě do nedávných let ovládal „naše vědecké kruhy“, že pouze a jedině Země může být nositelkou inteligentního života, zmizel i z okruhu nejpřísnějších katedrových vědců.

Tempi passati.

A zde je další otázník.

I když se to ve vesmíru planetami a inteligentním životem jen hemží, nemusely nebo nemohly se tam vyvinout všechny formy života ve zcela odlišných poměrech než u nás na Zemi? Není to opovázlivé, přiznávat vedle tolerance, která se přiznává každému statistickému počtu velkých čísel, ještě i to, že bytosti vedoucí kosmickou válku byly podobny lidem?

Nejnovější výzkumy v mnohých oblastech, jež se našeho tématu týkají, potvrzují, že mimozemské inteligence musely být podobné lidem. Struktura atomů a chemické reakce jsou v kosmu všude stejné. Jak říká prof. Heinz Haber: „Vůbec to není tak, jak jsme si to dříve různě představovali, že život trpělivě čeká, až mu neoživená příroda na nějaké planetě vytvoří podmínky, za nichž může existovat. Spíš to vypadá tak, že život se svou vynikající chemickou aktivitou přispívá v maximální míře k tomu, aby si vytvořil své vlastní prostředí. Aby planetu přeměnil tak, aby byla schopna nést život v celé jeho pestrosti a plnosti.“

Lord Kelvin of Largs (1824-1907) byl profesorem v Glasgowě. V přírodních vědách má velké jméno jako fyzik, neboť objevil tzv. druhý zákon termodynamiky a stanovil přísnou vědeckou definici absolutní teploty (dnes měřeno ve stupních Kelvina). Kelvin kromě toho určil standardní vzorec pro dobu kmitů oscilací, vystupujících v elektrických kmitových okruzích, a objevil po něm nazvaný termoelektrický efekt. Lord Kelvin byl, jak z uvedeného vysvítá, velkým exaktním přírodním věd. Každému studentu je představován jako jeden z těch opravdu největších ve svém oboru. Naše doba se však nic nedověděla o Kelvinově přesvědčení, že „život“ v nejprvnějších počátcích nevznikl na Zemi (na naší nepatrné planetě), ale spíše sem byl přivát z hloubek vesmíru ve formě spór. Kelvin byl přesvědčen, že tyto jednobuněčné rostlinné zárodky (bezpohlavní zárodečné buňky, z nichž může vzniknout nový život), tak odolné vůči extrémně nízkým teplotám, se dostaly s meteority nebo meteorickým prachem životaschopné na Zemi. Rozvíjely se pak pod oživující silou světla, takže se z nich mohly vyvinout nakonec vyšší organismy. Jsem pro to, aby byl celý Kelvin brán vážně, tedy i ten, který již svého času odkázal do patřičných mezí opovážlivou tezi, že život mohl vzniknout „jen“ na naší planetě. Člověk naráží na překážky, které i v těchto vlastně jen přírodovědeckých oblastech staví náboženské (= kostelné věrné) myšlení: protože život je konečný, musí být konečný i ve vesmíru. Dokud přírodovědci nedokážou, že přesvědčení lorda Kelvina, jehož si tak vysoce váží, je omyl, mělo mu být ponecháno přední místo mezi domněnkami v širokém spektru názorů na možnost vzniku prvního života na Zemi. To si velectný lord zasloužil. Nikdy bych neriskoval diskutovat o tak troufale nádherné tezi. Přitom se stále znovu přesvědčuji, že spekulace, pro které jsem napadán, lze při trošce pilného čtení doložit z vědecké literatury. Uspokojivé pro mne, znepokojivé pro mé kritiky.

Například (a to je důležité při nabídce mé teorie o boji ve vesmíru) se setkávám se skepti, pokouším-li se jeskynnými kresbami doložit skutečnost, že rozzeatelné potřeby pro kosmické lety (obleky, antény, zásobovací systémy atd.) ukazují na návštěvu inteligentních bytostí z cizích hvězd. Nesmysl, bylo mi řečeno: Kdyby na zobrazení z tak dávné doby byly dnes používané potřeby, pak by se přece tyto cizí inteligence musely vyvíjet docela jinak než my. Přesné argumenty ovšem neslyším, ale nemůže být to, co být nesmí. V moři domněnek existuje několik logických závěrů, které podporují docela solidním způsobem mou tezi, že cizí inteligence musí být stejné jako homo sapiens, nebo přinejmenším velmi podobné.

Profesor Roland Puccetti, spolupracovník renomovaných odborných časopisů jako The Philosophical Quarterly a Analysis, ve své knize „Mimozemská inteligence z hlediska filozofického a náboženského“ napsal, že k předložené studii přistoupil proto, že „podle mého úsudku je na čase po všech těch amatérských závěrech prozkoumat nejnovější vědecké poznatky z okruhu těchto námětů bez předpojatosti z hlediska vědce, filozofa a teologa“. Puccetti je se svým názorem, že inteligentní tvorové v celém vesmíru musí být podobní v nejvyšší míře druhu homo sapiens, v nejlepší shodě s přírodovědci. Už v roce 1964 uveřejnil známý biolog dr. Robert Bieri v American Scientist ve svém příspěvku „Humanoides an other planets“ stejné přesvědčení. Biochemik dr. Joseph Kraut z Kalifornské univerzity došel k stejnému výsledku po 15letém výzkumu enzymů.

Jak ale „dokázat“, že se mimozemský inteligentní život vyvíjel stejně jako člověk? „Dokazování“ může být jen logický sled závěrů, které se zakládají na dokázaných faktech. Profesor Puccetti vychází z toho, že stejné vnější podmínky vedou k vytváření podobných postav a orgánů u geneticky různých tvorů. Proto by rozdíly mezi tvory naší nebo některé jiné planety měly být z hlediska historie vývoje jen nepatrné. Zde jako tam počal totiž život chemickou proměnou povrchu planety a „vznikem organických látek z neživé hmoty, na základě uhlíkatých sloučenin ve vodním prostředí“. Že se býložravci a masožravci ve svém mořském prostředí rozdělili a rozvinuli v rozdílné formy, „dříve než dobyli pevninu“. Zkameněliny byly nalezeny v kameni 60 miliard let starém, ale našly se též v miliardě let staré, „nesrovnatelné“ břidlici.

Vývoj nových tělesných forem tehdejších obojživelných tvorů není náhodný. Potřebovali k pohybu, k útěku na pevnině jiné údy, než mají ryby. Příroda vyvinula jedinečně důmyslný způsob pohybu chůzí, neboť taje možná na každém podkladu. Pakliže obojživelníci měli ještě jen malý mozek, tvorové žijící na zemi potřebovali větší myslící aparát, protože nebezpečí z jejich okolí se znásobilo. Větší mozek se však lépe nosí a také zásobuje krví vestoje. „Kolik nohou museli mít noví obyvatelé?“ táže se Puccetti. „Jedna noha by byla málo, protože takový tvor, kdyby upadl, nemohl by se opět narovnat. Lichý počet by byl nepraktický kvůli rovnováze, ale ani mnoho párů není to pravé, protože by to dovoľovalo jen pomalé plížení. Skutečně, nálezy fosilií jsou pádnými důkazy toho, že evoluce během miliard let nechala počet nohou plynule zakrňovat, až se nakonec ukázalo, že mimořádně účelné jsou dva páry.“ Dvě nohy se zdály nejlepším předpokladem k vytvoření velkého mozku. Dva páry umožňují při přechodu k životu na stromech nezbytnou přeměnu jednoho páru v ruce a ulehčují v dalším vývoji zacházení s nářadím. Bije do očí, že přechod od obojživelníků k tvorům pozemským si tuto změnu „podvozku“ vynutil. A když u nás, tak jinde rovněž. O faktu, že všechen život pochází z oceánů, není již žádných pochyb a mezi vědci v tomto směru panuje blahodárná jednota.

Ukázalo se však, že je nutná i nová konstrukce „rámu“. S počátkem aktivního způsobu života dravců s oboustrannou symetrickou postavou patřila tedy říť na zadní a tlama na přední část těla. Obojí umístění se u lovců zvířat (a nejen u nich) ukázalo jako nejlépe vyhovující pro přijímání potravy i pro vylučování. Nejdůležitější smyslové a úchopné orgány jsou u dravců umístěny na přední části, v okolí tlamy. Není divu, že se tam nachází též mozek, největší svazek nervů. Tak mají příkazy z mozku k úchopným orgánům nejbližší. S růstem na pevnině dochází ke zjemnění nervové soustavy, která poněkud získává schopnost tvorby pojmů. Je známo, že delfíni „mají pozoruhodný mozek, i když žijí ve vodě. Schopnost tvorby pojmů se však -jak se zdá - vytváří jen ve spojení s životem ve společnosti, s řečí a používáním nástrojů.“ Jelikož je používání i toho nejjednoduššího nářadí pod vodou neobyčejně těžké, je „nepravděpodobné, že by se za těchto podmínek mohl rozvinout mozek schopný myšlení v pojmech, protože tento proces předpokládá sociální okolí a určitou formu objektivní řeči“.

Profesor Puccetti rovněž vylučuje možnost, že by inteligentní bytosti mohly mít podobu ptáků, protože létající tvorové musí být lehčí; velký mozek je však těžký a potřebuje silný přívod krve. Uvádí také tuto variantu života, aby fantastické vývojové spekulace přivedl zpět k realistickým myšlenkovým modelům.

K evoluci nezbytně patří též podobnost stavby očí ve světě zvířat u zcela odlišných druhů. Mají k dispozici perfektní oko podobné kameře s čočkou, sítnicí, očními svaly, průhlednou rohovkou atd. Rovněž počet a umístění očí jsou stejné. Jsou vždy na hlavě v blízkosti mozku a právě tak jako obě uši nacházejí své účelné místo na nejvyšším místě těla. Čich a chuť se vyvinuly spolu s ústy a nosem v bezprostřední blízkosti nervového centra.

Profesor Puccetti zde v koncentrované podobě vyvrací tvrzení biologů, že technicky inteligentní život se mohl rozvíjet neomezeně mnoha směry.

Tvrzení o mnohostranných a rozporných možnostech vývoje má totiž vyloučit, že se život za určitých podmínek podobných podmínkám na Zemi musel rozvinout v inteligentní formy také na planetách mimo sluneční soustavu. Puccetti zjistil, a to je teze,

kteřou jsem vždycky hájil, že při mimozemských podmínkách, které jsou podobné pozemským, museli z tekutiny - vody - vzniknout i jiné živé tvorové, kteří se nutně vyvíjeli podle stejných vzorů jako na naší Zemi, jakmile se dostali na pevninu, „kde měli možnost rozvinout řeč, používat nástroje a přejít k sociálním formám společného soužití“. Tato cestaevoluce byla předznamenána inteligentním tvorbám na každé jiné planetě. Tento vývoj ve vesmíru byl prý tak častý, praví Puccetti, „že možnost potkat inteligentní mimozemské tvory a moci se s nimi dorozumět není předurčena k nezdaru. Můj závěr je zcela jednoduše ten, že inteligentní mimozemští tvorové v celém kosmu se musí velmi podobat člověku.“

Kruh se uzavírá. Lord Kelvin se domníval, že začátek života byl na naší planetu „přivát“ z kosmu. Puccetti vyvozuje ze zjištěných faktů o vzniku veškerého života, že zákony vývoje byly a jsou všude stejné. Josef Kraut je přesvědčen, že příroda na planetách podobných naší Zemi musela řešit své problémy stejně jako u nás.

Albert Einstein říká: „Táži se sám sebe, zda příroda nehraje stále stejnou hru.“

Chce-li někdo připustit (nebo smí-li), že na miliónech jiných planet existuje inteligentní život, je myšlenka, že tento život by byl (a je) starší, a proto v každém směru pokročilejší než pozemský, sice spekulací, ale nelze ji přesto odmítnout. Neměli bychom starého Adama jako „korunu stvoření“ konečně pohřbit? Svou teorii ovšem „dokázat“ nemohu, nikdo však také nemá argumenty, kterými by mě mohl přesvědčit o opaku. Pokračuji tedy ve své teorii:

Soupeřící strany v kosmu měly stejné matematické znalosti, tytéž zkušenosti a stejný stupeň technického vývoje. Soupeř, který prohrál a unikl z bitvy v kosmické lodi, musel zamířit na planetu podobnou své vlasti. Tam musel přistát a vytvořit civilizaci (protože žádná nebyla). Poražení věděli, jak velké je nebezpečí, že budou vítězem hledání s nasazením všech technických prostředků. Nastala hra na schovávanou, v níž šlo o přežití. Astronauti se po přistání uchýlili do podzemí a tam se zabydleli. Vybudovali podzemní spoje na velké vzdálenosti, opěrné body, které jim škytaly ochranu, z nichž však mohli obhospodařovat nový domov a zahrnout jej do promyšlené infrastruktury.

Námítku, že by se stavitelé tunelů museli „prozradit“ obrovským množstvím vyrubané horniny, mohu vyvrátit. Protože jim přisuzuji velmi vyvinutou techniku, disponovali již pravděpodobně tepelným vrtákem, o němž dne 3. 4. 1972 Der Spiegel psal jako o nejnovějším vynálezu. Tento tepelný vrták vyvinuli vědci z atomové výzkumné laboratoře v Los Alamos po jedenapůlroční práci. S dnešním vrtáním nemá tepelný vrták nic společného. Špička vrtacího zařízení je z wolframové oceli a roztaví se tepelným článkem z grafitu. Z vyvrtané díry nezbude žádný odpad. Tepelný vrták roztaví kámen, kterým prochází,

a přitiskne jej na stěny, kde vychladne. Jak sděluje Der Spiegel, první zkušební model se provrtal téměř bez hluku 4 metry silnými kamennými bloky. V Los Alamos již existuje plán konstrukce tepelného vrtáku, který pracuje s miniaturním atomovým reaktorem. Zavrtává se do země ve formě opancéřovaného vozidla jako krtek. Tento „vrták“ má provrtat cca 40 km silnou zemskou kůru a vzít vzorky horkého magmatu, které se nachází pod ní.

Myšlenky jsou osvobozeny od cla, a proto považují za možné, že uprchlíci z kosmu měli možnost použít při svých podzemních pracích i elektronové paprsky. Na horké katodě nechali elektrony „odpařit“ a urychlili je v elektrickém poli mezi katodou a anodou. Proud elektronů zkoncentrovali do jednoho paprsku. To není produktem mé fantazie. Americká firma Westinghouse vyvinula elektronový paprskový generátor pro pokusy se svářením v kosmickém prostoru. Elektronový paprsek je velmi vhodný k trhání kamene, protože jeho tvrdost mu nečiní překážku. Jestliže elektronový paprsek zasáhne kámen, roztrhne termoelektrickým napětím i nejsilnější bloky. Měli snad stavitelé tunelů k dispozici i kombinaci tepelného vrtáku a elektronového děla? Možné je všechno. Kdyby vrták narazil na mimořádně tvrdou vrstvu, mohla by být roztržena několika dobře mířenými zásahy děla. Do vzniklé sloje by se vmáčkli opancéřovaný tepelný vrták a roztavil by balvany do tekutého stavu. Roztavené kamení by se hned ochladilo a vytvořila by se tak glazura tvrdosti diamantu, která by chránila tunelovou soustavu před vodou, a další výztuže jeskyní byly zbytečné.

Podnět k těmto úvahám mi daly tunelové soustavy v Ekvádoru. Juan Moricz se domnívá, že glazuru mají zejména stěny dlouhých, přímých chodeb a že velké prostory vznikly trháním. U vchodů do tunelů jsou zřetelně rozeznatelné odštěplem oddělené vrstvy kamene právě tak jako ve skále odštěplem vyražená pravoúhlá brána. Vrstvení kamenných desek, podobné využití dílů v moderním stavebnictví, nemohlo vzniknout přirozenou cestou, třeba přívalem vody.

O technické péči, s jakou byla tunelová soustava plánována, svědčí i 1,8-3,1 m dlouhé a 80 cm široké větrací šachty, rozmístěné v pravidelných odstupu. Těmito šachtami denně opouštějí tmavý labyrint hejna ptáků podobných káněti. Denně se tam vrací, aby nakonec v úkrytech zahynuli. Zde, v neproniknutelných hloubkách, po letech, kdy už polevil strach před objevením, se „bohové“ rozhodli stvořit člověka „k obrazu svému“.

Popol Vuh, posvátné písmo Indiánů Quiché z velké rodiny Mayů, která žila ve Střední Americe, nás informuje o „stvoření“ v této dávné době:

Jméno toho místa, kam zamířili Balam-Quitze, Balam-Acab a Iqui-Balam a s nimi Tamufové a Ilocabové, bylo Tulán Zuiva, Tulská Jeskyně, Vucub-Pec, Sedm Slují. Tak znělo jméno, kam se odebrali, aby přijali svá božstva... Postupně své bohy opouštěli a Hacavitz byl první... A Mahucutah tam zanechal kabaveuila. Ale Hacavitz nesdílel v lese, nýbrž byl ukryt v holém kopci.“

Teď se ale v Popol Vuhu vyskytuje jedno místo, kterésemjiž citoval, které zde však pro jeho pozoruhodný obsah v této souvislosti musím uvést znovu: „Jen stvoření, jen učinění prý byli: neměli matku, neměli otce, jenom se jim říkalo mužové. Neporodila je žena, aniž je zplodili Tvůrkyně a Tvůrce, Rodička a Ploditel. Jen a jen zázrakem, jen magickým kouzlem je stvořili...“

Tabulka s klínovým písmem z Nippuru, města ve střední Babylónii, jež bylo v 3. tisíciletí př. n. 1. sídlem sumerského boha Enlila, vypráví o vzniku člověka takto:

„V těch dnech byli bohy v jejich domě Duku stvoření Lahar a Aschman...“

Někdo by mohl namítnout, že paralela mezi textem Popol Vuhu a klínovým písmem z Nippuru je přitažena za vlasy. Střední Amerika, sídlo Mayů, a Země dvou řek mezi Eufraatem a Tigridem, vlast Sumerů, jsou od sebe vzdáleny přece jen kolem 13 000 km! To není žádná složité vypreparovaná společná vlastnost dvou kulturních zemí, které jsou prostorově i obsahově od sebe velmi vzdálené. Starý zákon a v něm zejména pět knih Mojžišových mají v sobě množství sumerských myšlenkových pokladů. To je známo. Starý zákon a Popol Vuh mají rovněž mnoho jasných a ještě více skrytých shod, což je novinka. Pochybovačům mohu nabídnout několik ukázek.

Mojžiš I/11/1: „Celá země byla jednotná v řeči i v činech.“

Popol Vuh: „Všichni předkové Quicheů mluvili jedním jazykem. Nevzývali žádnou modlu ani ze dřeva, ani z kamene.“

Mojžiš II/14/21-2: „Mojžiš vztáhl ruku na moře a Hospodin hnal moře silným východním větrem, který vál po celou noc, až proměnil moře v souš. Vody byly rozpolceny. Izraelci šli prostředkem moře po suchu. Vody jim byly hradbou zprava i zleva...”

Popol Vuh: „Není zcela jisté, jak se dostali přes moře. Jako by ani moře nebylo, dostali se na tento břeh. Přešli po kamenech, po řadě kamenů, vinoucích se v písku. Proto je nazvali Seřazené kameny a Rozryté písčiny, tato jména jim dali, když putovali přes moře.”

Mojžiš I/9/12: „Dále Bůh řekl: „Toto je znamení smlouvy, jež kladu mezi sebe a vás i každého živého tvora, který je s vámi...”

Popol Vuh: „To zde vám pomůže, zavoláte-li mě. Toto je znamení smlouvy. Teď ale musím s těžkým srdcem odejít...”

Daniel 3/21: „Ti muži byli hned svázáni ve svých pláštích a sukničích i s čepicemi a celým oblečením a vhozeni do rozpálené ohnivé pece...” 3/25: „Král zvolal: Hle vidím čtyři muže, jsou rozvázáni a procházejí se uprostřed ohně, bez jakékoli úhony. Ten čtvrtý se svým vzhledem podobá božímu synu.”

Popol Vuh: „Potom oni odešli do ohně, do pece. Uvnitř bylo všechno žhavé, ale oni neshořeli. S hladkým tělem a krásným obličejem se ukázali v soumraku. V těch místech, kterými prošli, je měla potkat smrt. To se ale nestalo. Xibalbské zachvátil zmatek.”

Je oprávněná otázka, co má ta oklika přes sumerský klínopis, Starý zákon a Popol Vuh co dělat s mými staviteli tunelů. Chci dodat argumenty svému přesvědčení, žena úplně začátku byl jenom jeden pramen pro vznik člověka homo sapiens, totiž původci stvoření sami. Teprve mnohem později, když národy a rasy osídlili celou zeměkouli, byly do prastarého ústního podání přidány nové příběhy, na nových místech. V tradicích všech národů světa však zůstává jádro aktu stvoření zachováno. Bohové stvořili prvního člověka k obrazu svému!

Stvoření člověka nepozemšťány neuškodí ani učení o původu druhů, ani evoluční teorie.

Dvě otázky. Prvá zní: Jaká událost odstartovala proces vzniku člověka? Druhá: Proč se ze všech hominidů stal inteligentním jen homo sapiens?

Je mnoho odpovědí, přesvědčivá není žádná. Před zhruba miliónem let měly všechny druhy hominidních opic stejný objem mozku, cca 400 ccm. Když v následujících statisících letech umožnilo podnebí přechod opic ze stromů na zem, pak tedy všech druhů, a ne jen jednoho, který byl vyvolen stát se počátkem druhu homo sapiens. Kdyby však schopnost zhotovovat nářadí byla předpokladem pro vývoj a přežití, neměly by dnes vlastně už být žádné opice. „Je třeba být bezpodmínečně člověkem, abychom nevyumřeli?” ptá se Oskar Kiss Maerth ve své knize „Počátek byl konec”. K problému vzniku člověka kladl Maerth vzrušující otázku, například tuto:

„Byl-li jeden druh opic přinucen postavit se na zadní nohy proto, aby se snadněji uživil nebo ze strachu před divokými zvířaty, proč se nestavěly ze stejného důvodu na zadní nohy i ostatní druhy opic?”

Všechny hominidní opice jsou v zásadě vegetariány... I předkové lidí jimi byli. Stali se požívači masa teprve v procesu vzniku člověka. Jíst maso má být znakem rostoucí inteligence a dokonce pokrokem, protože se člověk masem může živit „snadněji a lépe”. Za tuto poklonu nám děkují vlci a divoké kočky, kteří byli masožravci už milióny let dříve.

Proč se najednou pojídání masa stalo pro předky člověka „snazší” výživou? Odkdy je lehčí zabít gazelu nebo bizona než utrhnout si ze stromu nějaký plod?

Během posledního miliónu let se vystřídala deštivá i suchá období. Všechny opice se mohly vrátit do zbylých lesů a žít tam svým obvyklým životem. Proč to učinily všechny ostatní velké opice, jen ne ty, z nichž měl později vzniknout člověk?

Evoluční teorie doposud téměř ničím nemotivuje mohutný skok, kterým se homo sapiens odpoutal od své rodiny hominidů. Jde zcela prostě o mozek, který se stal náhle výkonnějším, získal technické znalosti, byl schopen pozorovat nebesa, navázal styk v sociálních pospolitostech. Z hlediska historie vývoje se tento obrat z animálního tvora k člověku homo sapiens uskutečnil přes noc. Zázrak? Zázraky se nedějí.

Tvrzení, že inteligence našich nejranějších předků se zrodila již před miliónem let a že se pomalu a hezky rozvíjela od dob společného soužití, už „nesedí”. Všichni savci žijí ve skupinách, smečkách, stádech, společně loví a společně se brání. Stali se proto inteligentní?

I tvor člověku podobný, který si zhotovuje primitivní nářadí, nemusí být proto ještě homo sapiens. Ředitel Leakey z Národního výzkumného centra pro prehistorii a paleontologii v Nairobi poukazuje na nálezy u Fort Ternan. Dokazují, že kenyapithecus wickeri si vyráběl hranaté nástroje a že homo habilis používal jednoduché nářadí již před dvěma milióny let. Leakey dále referoval, že Jean Goddardová studovala šimpanze v jejich přirozeném prostředí a zjistila, že tito vzdálení příbuzní člověka si pravidelně vyrábějí více jednoduchých nástrojů a používají je. Kdo by chtěl vzít do okruhu inteligentních bytostí tyto šimpanze, kteří tím splňují kritéria pro připsání k druhu homo sapiens?

Lidem podobní tvorové, kteří si vyrábějí nástroje a používají je, existují od „pradávná”. Lidem podobní tvorové, kteří uctívají bohy a bojí se jich, pokrývají stěny jeskyní freskami, zpívají písně, znají stud, navazují přátelství a pochovávají své mrtvé - tento druh tvorů neexistuje tak dlouho. Pochybují o tom, že by zde vůbec byli, kdyby nebylo umělé přeměny prostřednictvím mimozemských návštěvníků. Proto riskuji tvrzení, že teprve poražení v kosmické bitvě uvedli svými znalostmi genetických zákonů a cestou umělé přeměny do chodu proces vzniku člověka.

5. června 1972 rozšířila Associated Press ve Washingtonu informaci o 129stránkové zprávě Výboru pro astronomický výzkum americké akademie věd. Podle názoru vědců v posledních sedmi letech silně vzrostla pravděpodobnost, že ve vesmíru existují inteligentní mimozemské civilizace. Akademie doporučila podpořit většími státními prostředky pátrání po těchto vzdálených světech s inteligentními bytostmi. Dnešní teleskopy sice již mohou přijímat signály od mimozemských civilizací, ale musí být vyvinuty nové přístroje, které by byly schopny přijímat signály obyčejných nebeských těles i mimo naši sluneční soustavu. Ve zprávě výboru se doslovně říká: „V tomto okamžiku snad nás dostihují rádiové vlny s rozhovory daleko žijících bytostí. Mohli bychom tyto hovory zaznamenat, kdybychom jen zaměřili radioteleskop správným směrem a nastavili správnou frekvenci.”

Pokud lze pro nějakou teorii předložit indicie, pak ji lze, podle mého názoru, zařadit do vážné diskuse. Nejde o důkazy, jež jsou požadovány. Kterápak vědecká teorie může být od prvé myšlenky vybudována na důkazech? Nejde též o žádné „náhradní náboženství”, jak mnozí kritikové úmyslně tvrdí. Kdyby, mohly mít mé teorie „příchut” nějakého náhradního náboženství, pak by logicky musely vědecké poznatky, jejichž zárodkem byla teorie, být rovněž v určitém okamžiku nejdříve „náhradním náboženstvím”. Obyčejný člověk nemůže zopakovat pokusy, které mají vést k důkazu teorie. Má nebo musí vědeckým teoriím věřit přes nebezpečí, že se nakonec výsledky zkoumání ukáží mylné. Chci svými teoriemi dát podněty k přemýšlení. Nic více, ale také nic méně. Přednesl jsem zde svou novou, indicie podpořenou teorií o tom, jak mohla vzniknout tunelová soustava v Ekvádoru a Peru a kdy asi udeřila „hodina zrodu” druhu homo sapiens.

Slovo má vědecký výzkum...

III/ V ČÍNĚ JSOU STOPY BOHŮ

Pátrání po protokolech z Bajan Kara Ula - Člověku pekingskému je 400 000 let - Žádná svědectví čínské prehistorie? - Pchan Ku, stvořitel vesmíru - Drzá bohyně Jü Čching, protikladné síly jin-jang - Kotouče z jadeitu podle vzorů z Bajan Kara Ula? - Starý pan Jüan-Š' - Lovci lebek z Pchajwanu a jejich sochy - Ptačí lidé jako v Babylónu - Tunelová soustava u jezera Tung-tching -Kdo zastřelil bizona v mladší době kamenné?

Boeing China Airlines startoval v Singapuru s hodinovým zpožděním a do přistání v Tchaj-pej v 15.30 dohonil jen půl hodiny. Schůzka s ředitelem National Palace Museum panem Ťiang Fu-cungem byla sjednána na 17 hodin. Nechal jsem své zavazadlo v Ambasadoru na Nanking East Road a zamával na taxi. Sedl jsem si vedle přátelsky se usmívajícího řidiče a řekl: „To the National Palace Museum, please!“ Hubený malý Buddha vedle mne se na mne usmál, ale neměl jsem ten dojem, že by mému přání rozuměl. Cíl jeho zběsilé jízdy jsem mu popsal ve všech řečech, které ovládám. Můj Buddha se vši shovívavostí jemně přikyvoval, přidal ještě víc plynu a zastavil před nádražím. S mrštností lasičky otevřel dveře vozu a se zářícím obličejem ukázal na nádraží, kde nepochybně mé muzeum nebylo. Čínsky, jen trochu čínsky by člověk musel znát! Vstoupil jsem do haly. Tu se mi rozsvítilo. Uprostřed stál kiosek z pohlednicemi, který nabízel turistům pozdravy z Tchaj-pej a celého Tchaj-wanu, na stovkách fotografií všech staveb, hodných zhlédnutí. Nakoupil jsem pohledy všech svých cílů pro příští dny. Buddha velmi vážně přikývl, když jsem mu ukázal nádhernou stavbu muzea a jel zpátky celou cestu, kudy jsme přijeli. Muzeum bylo totiž poblíž hotelu. U pana Ťiang Fu-cunga nebudou s dorozumíváním žádné potíže, mluví německy; studoval totiž v Berlíně.

To jsem věděl od pana Čchi, který vede v Luzernu „Li Tchaj-pej“, nejlepší čínskou restauraci, kde jsem kdy jedl. Pan Čchi byl větší část svého života v diplomatických službách Čankajška, než se rozhodl provozovat ve Švýcarsku restauraci. Můj známý Čchi věděl, že jsem posedlý touhou přijít na stopu nálezu z Bajan Kara Ula.

Tam, v čínsko-tibetském pohraničí, nalezl v roce 1938 čínský archeolog Čchi-Pu-tej 716 žulových kotoučů, které jsou 2 cm silné, přesně uprostřed mají otvor, od něhož až na okraj talíře běží spirálovitě dvojstopé ryté písmo. Žulové kotouče se podobají našim dlouhohrajícím deskám. Tajemství kamenných talířů zkoumali vědci dlouhá léta. Roku 1962 se podařilo profesorovi Cu Wu-niouovi v Akademii pro prehistorii v Pekingu část rytých písmen rozluštit. Analýzy geologů prokázaly značný obsah kobaltu a kovu, fyzikové zjistili, že všechny kotouče mají vysoký vibrační rytmus, z čehož se dá vyvodit, že kdysi byly vystaveny vysokému elektrickému napětí. Nálezy z Bajan Kara Ula se staly senzací, když ruský filolog dr. Vjačeslav Zajcev zveřejnil dešifrované texty kamenných kotoučů: před 12 000 lety byla na třetí planetu zahrnuta skupina neznámého národa. Jejich létající dopravní prostředky už neměly dost síly, aby mohly vzdálený cizí svět opět opustit. Tato doložená fakta jsem podrobně popsal v knize „Zpět ke hvězdám“.

V Moskvě bylo uveřejněno oznámení, že celková zpráva vědců o kamenných kotoučích je uložena v pekingské akademii a v historickém archivu v Tchaj-peji. A to byla pohnutka k mému letu na Tchaj-wan.

Na toto mokré a chladné lednové odpoledne jsem byl dopisem svého známého, pana Čchi, ohlášen u ředitele palácového muzea, který mi schůzku potvrdil ještě před začátkem mé třetí cesty. Domníval jsem se, že mám velkou šanci zachytit stopu kamenných kotoučů v palácovém muzeu. Tento drahocenný majetek s více než 250 000 čísel katalogu byl v posledních 60 letech několikrát přemístěn ze svého stálého místa v Pekingu. Roku 1913 během povstání Kuomintangu; 1918 za občanské války; 1937 za války s Japonskem, které Peking obsadilo -a 1947, když Mao Ce-tung s Národně osvobozenickou armádou založil Čínskou lidovou republiku a učinil Peking opět hlavním městem. Od roku 1947 jsou tyto umělecké poklady uloženy v Tchaj-peji.

Ozdobná vizitka, na níž pan Čchi napsal jemným štětečkem pozdravy a doporučení svému příteli Ťiang Fu-cungovi, mi otevřela všechny dveře k místnosti šéfa. Ředitel mne pozdravil německy. Když jsem se omlouval za své zpoždění, odpověděl s úsměvem dlouhou čínskou větou: „Vy jste přítel mého přítele, jste i můj přítel. Budte vítán v Číně. Co pro vás mohu udělat?“ Když jsme přecházeli k nízkému stolků, pronesl hlasitě (ke komu?) nějaký příkaz. Ještě než jsme se pohodlně usadili, přinesli livrejovaní sluhové tenoučké porcelánové šálky a zdobenou konvici s vonícím bylinkovým čajem. Ředitel naplnil šálky.

Šel jsem přímo k věci a řekl jsem, že mě zajímají nálezy z Bajan Kara Ula, že bych se zde v Tchaj-peji chtěl podívat na zprávu o šetření přírodovědců o kamenných kotoučích. Polila mě studená sprcha, když pan Ťiang prohlásil, že tato obsáhlá zpráva je uložena v Pekingské akademii, s níž nemá žádný kontakt. Viděl na mně moje bezmezné zklamání a mohl mi dát svými dalšími zprávami jen nepatrnou útěchu. „Jsem informován o vašem úsilí. Hlubáte v prehistorii národů. Mohu vám posloužit jen naším prapředkem sinanthropem, který byl nalezen teprve v roce 1927 v údolí u Čou-kchou-tchien, 40 km jihozápadně od Pekingu... Tento sinanthropus pekinensis, člověk pekingský, má být podobný, podle mínění antropologů, druhu homo heidelbergensis. V každém případě však čínské rase, jak dnes existuje v 800 miliónech exemplářů. Člověk pekingský má pocházet ze středního pleistocénu, má být tedy asi 400 tisíc let starý. Potom už vlastně žádná pravá prehistorie není.“

Teprve z třetího tisíciletí př. n. 1., prohlásil ředitel, se vyskytují opět svědectví kultur z mladší doby kamenné v severní Číně. Kultura Jang--šao u Chuang-che: malovaná pásová keramika. Kolem druhého tisíciletí př. n. 1. následuje Ma-čang, kultura černé keramiky. Potom kamenná a měděná kultura z Čcheng-ce-an z Šantungu, až po počátky doby bronzové s bohatou ornamentikou. Pak Tchao-tchie a kultura Lej--wen s pravoúhle lomenými kresbami blesku. Od 15.-11. století př. n. 1. nacházíme pak vysoce vyvinuté písmo s více než 2 000 znaky slov v obrazech a symbolech, které byly rozluštny jako věštby. Čínští panovníci všech dob, „Synové nebes“, měli prý za úkol pečovat o spořádaný průběh přírodních jevů.

„Pokud jsem informován (sám nejsem prehistorik), v Říši Středu se nenachází nic, co by mohlo okřídlit vaši osobní fantazii. Žádné přestní klíny, žádné primitivní nástroje, ba ani stopy po jeskynních kresbách. Nejstarší kosti s nápisy byly datovány po roce 3 000 př. n. 1.“

„Co je na těch kostech?“

„Nápisy nemohly být až doposud rozluštny.“

„Jinak nemáte nic?“

„Jednu jedinou vázu, která byla vykopána v An-jangu v Chu-nanu. Může být datována 2 800 let př. n. 1.“

„Odpusťte, pane řediteli, ale starý čínský národ musí mít přece svědky své prehistorie! Musí být nějaký doklad vývoje od doby před-historické do historické. Což nemáte žádné tajemné ruiny, žádné zbytky kyklopských zdí?“

„Naše čínské dějiny se dají sledovat bez jakékoliv mezery zpět až k císaři Chuang Timu, a ten žil kolem roku 2698 př. n. l. Už tehdy byl znám kompas, to je dokázáno. Čas tedy nemohl začínat Chuang Tiem! Co bylo předtím, milý příteli, to je ve hvězdách!“

„Jak to: Ve hvězdách?“

Bylo by snad v tomto hovoru přece jen něco pro mě? Bylo. Pan Ťiang se usmál: „Nu ano, jsou zde legendy o létajících dracích. Od nepaměti je drak symbolem božství, nedostupnosti a nepřemožitelnosti. Pchan Ku se v legendě jmenuje tvůrce čínského vesmíru. Zhotovil Zemi z žulových bloků, které mu na jeho přání přilétaly z kosmu; oddělil vodu, prorazil do nebe obrovskou díru a rozdělil nebe na východní a západní hemisféru...“

„Byl to snad nějaký nebeský vládce, který se objevil na obzoru v kosmické lodi?“

„Ne, milý příteli, o kosmických lodích neví legenda nic, mluví stále jen o dracích, ale označuje Pchan Kua za krotitele chaosu ve vesmíru. Vytvořil jin-jang, představu dvojích sil v přírodě. Jang zastupuje mužskou sílu a nebe - jin ženskou krásu a Zemi. Všechno, co se děje v kosmu nebo na Zemi, je podřízeno jednomu z obou symbolů, které vnikly hluboko do kosmologické čínské filozofie.“

Každý panovník, „Syn nebes“, měl žít podle legendy 18 000 pozemských let a Pchan Ku se o nebeský řád staral již před 2 229 000 lety (přijmeme-li skepticky tato data). Možná, že se někdo při těch zpětných astronomických výpočtech o nějaký ten rok zmýlil. Co to však znamená při takovém rodokmenu? Pchan Ku, jehož legenda je rozšířena po celé Číně, je představován v různých krajích různě, čemuž se nelze divit při nekonečné velikosti této země o rozloze 9 561 000 km². Jednou je to tvor se dvěma rohy na hlavě a s kladivem v pravé ruce, jednou se zjevuje jako drak, který přemáhá čtyři živly, jindy drží v jedné ruce Slunce a ve druhé Měsíc nebo opracovává skalní stěny, pozorován hadem. Ve skutečnosti nemá být čínská legenda o Pchan Kuovi tak stará jako ten silný muž sám. Měli ji s sebou přivést do Číny cestovatelé z království Siam (Thajsko) teprve v 6. století př. n. l.

„Čínská mytologie označuje Jang-š' Tchien-cuna jako »Otce věcí«, řekl ředitel. „On je Bytí, které se nedá prozkoumat, počátek a konec všech věcí, to nejvyšší a nepředstavitelné na nebi. V pozdějších dobách byl též nazýván Jü Čching. Budete-li o tom psát, musíte poukázat na to, že Jü Čching nesmí být zaměňován s mytickým císařem Jüem, který měl zkrotit potopu. Znáte legendu o Jang-š' tchien-wangovi?“ Neznal jsem ji. Ředitel vytáhl z police na knihy jeden svazek slovníku čínské mytologie: „Tady, přečtete si tu povídku v hotelu. V tomto slovníku najdete několik pro vás fascinujících vyprávění, jako například legendu o bohyni Č' Nü. To byla patronka tkalců. Otec poslal mladou dcerku sousedovi, který měl stráž na »Nebeském stříbrném proudu«, tím je jistě míněna Mléčná dráha. Č' Nii dorostla a byla velmi krásná, dny i noci trávila ve hrách a smíchu. Nebylo v nebi ztřeštěnější a rozpustilejší milovnice než Č' Nii. Slunečního krále ale její kouzly omrzely. Když potom ještě se svým strážcem-milencem měla dítě, nařídil ohnivému milovníkovi, aby zaujal místo na druhém konci stříbrného proudu. Pak mohl vidět krásnou Č' Nii jen jednou v roce, v sedmé noci sedmého měsíce...“

„Povídka o královských dětech, které se nemohou setkat!“

„Legenda má šťastný konec. Milióny třpytivých nebeských ptáků se seřadilo v nekonečný most přes Mléčnou dráhu. Č' Nii se mohla se strážcem sejit, kdykoliv se jí zlíbilo!“

„Kdyby ti lesklí nebeští ptáci byly kosmické koráby, které hlídkovaly mezi planetami, pak by se mi zdálo samozřejmé, že se milenci stýkali podle přání.“

Pan Ťiang Fu-cung se zvedl: „Vyjste opravdu fantasta! Nemusíte ale hned ztuhnout v úctě před tím, co jsem vám zde předložil. Možná, že moderní interpretace mýtů a legend má své oprávnění, možná, že nás přivedou dál. Nevíme toho ještě mnoho...“

Pan Marshall P. S. Wu, šéf oddělení vykopávek, mi byl přidělen ředitelem po dobu mého pobytu jako nejlépe informovaný průvodce. I když při častém stěhování exponátů je jich z 250 000 jen zlomek, zbývá jich stále ještě příliš mnoho; takže bych bez pana Wu, který pochopil, oč mi jde, sotva mohl posbírat své „nalezy“.

Bronzové džbány z doby dynastie Šang (1766-1122 př. n. l.) mi zřetelně připomínají druhou stranu Pacifiku. Keramika prehistorických Inků z Nazca ukazuje úplně stejné ornamenty, i když je daleko starší než čínské džbány. Geometrické linky, proti sobě umístěné čtverce, spirály atd.

Sekera z jadeitu, malá kopie velké sekery. Do zeleného kamene je vyryt božský symbol draka s ohnivým ohonem, obzor zdobí koule. Vzpomínám si na stejnou kresbu na asyrských válečných pečetech.

„Ozdoba oltáře boha hor a mraků“ - tak to stojí na štítku pod pravoúhlým předmětem z roku 206 př. n. l. Je vidět horu, ale nad ní vyčnívá mohutná koule s ohnivým ohonem. Tato koule (nad níž jsou tři geometricky seřazené kuličky) není svými rozměry v žádném rozumném poměru k Slunci, Měsíci a hvězdám. Ozdoba oltáře? Nebyla to kdysi spíš upomínka na nějaký nezapomenutelný, nepochopitelný jev na nebi?

Kotouče z jadeitu o průměru od 7 do 16,5 cm. Uprostřed mají otvor jako gramofonové desky. Jsou čepem visle upevněny na 20 cm vysokém obelisku. Neberu archeologům, že tyto „obřadní“ kotouče byly nebeskými symboly moci a síly právě tak jako obelisk falický symbolem. Mě fascinovaly ty kotouče, které měly kolem dokola čistě „vyfrézované“ zuby ozubených kol. Je nějaká souvislost mezi těmito údajnými obřadními kotouči a kamennými talíři z Baján Kara Ula? Kdybychom přijali ony talíře z čínsko-tibetského pohraničí jako modely pro tyto obřadní kotouče, zvedl by se záhadný závoj. Po návštěvě astronautů v prostoru Baján Kara Ula, kde zhotovili kamenné talíře (pravděpodobně pro podávání zpráv), domýšleli se ctihodní kněží, že by udělali bohulibý skutek, kdyby vyrobili také takové kotouče jako cizinci. Snad by mohli být alespoň trochu podobní těm moudrým bytostem, které zmizely. Tak by se mohl kruh uzavřít a tak by se mohly stát (oklikou) ozubené kotouče „kultovními předměty“.

Dr. Vjačeslav Zajcev, jenž publikoval o kamenných talířích to nejdůležitější, našel u Fergany v Uzbekistánu, poblíž čínských hranic, skalní kresbu. Nejenže bytost na ní zobrazená má astronautickou helmu, nejenže dýchací zařízení je identifikovatelné, ale drží v ruce, izolovaných kosmickým oblekem, desku, jakých byly nalezeny stovky u Baján Kara Ula.

Během pobytu v Tchaj-peji jsem si jednoho dne ve Slovníku čínské mytologie přečetl legendu o Jang-š' tchien-wangovi, kterou zde ve zkratce zaznamenávám.

Kdysi velmi dávno žil v horách na okraji věčného ledu stařec Jang-š' tchien-wang. Vypravoval o pradávných dobách tak obraznou řečí, že ti, kdož ho poslouchali, se domnívali, že on byl sám účasten všech těch podivuhodných dějů. Jakýsi Čchin Chung se starce otázal, kde žil dřív, než přišel na tento vrchol. Jang-š' zvedl beze slov obě ruce vzhůru ke hvězdám. Ted' chtěl Čchin Chung vědět, jak se mohl vyznat v té nebeské prázdnotě bez hranic. Zatímco Jang-š' mlčel, přistoupili k němu dva bohové v lesklé výstroji. Čchin

Chung, jenž to prožil, vyprávěl svým lidem, že jeden z bohů řekl: „Pojď, Jang-š, půjdeme. Budeme putovat temnotou vesmíru a pojedeme kolem vzdálených hvězd do naší vlasti.“

Tchaj-pej, hlavní město Tchaj-wanu (Formosa), má téměř 2 milióny obyvatel, univerzity, vysoké školy a znamenitě vedená muzea. Z jeho hlavního přístavu Ťi-lung jsou vyváženy přírodní produkty jako cukr, čaj, rýže, banány, ananasy, kterým se v tropickém monzunovém klimatu daří, dřevo, kafr a ryby. Od té doby, co se stal ostrov Tchaj-wan, se svými 13 milióny obyvatel, v roce 1949 samostatným státem, vzrostl prudkým tempem jeho průmysl, takže dnes jsou na loď nakládány také textilie, motory všeho druhu, zemědělské stroje a elektrotechnické výrobky se značkou Taiwan. Státem je podporována těžba uhlí, zlata, stříbra a mědi, které přináší devizy.

Je rovněž nevysvětlitelné, odkud a kdy přišli na ostrov mongoloidní praobyvatelé, Pchajwanci. Z jejich pozdních potomků dnes žije čtvrt miliónu v sedmi rozličných kmenech v nepřístupných částech ústředního horského masívu. Tam je zatlačily vlny čínských přistěhovalců. Ještě v minulé generaci dokazovali pchajwanští bojovníci svou odvahu při lovu lebek, dnes loví ve své horské pevnosti zvěř.

Kmen si uchoval své vlastní zvyky, žije podle zákonů věčné přírody. Měření času je jednoduché jako jejich způsob života. Den začíná kohoutím kokrháním, jeho průběh se měří délkou stínu. Nový rok se pozná podle květů horských bylin, jeho vyvrcholení podle zrání plodů a konec roku časným sněžením, které je odřízne od okolního světa. Od nejranějších dob dodržují Pchajwanci monogamii, přičemž není podstatné, zda se nápadník o nevěstu slušně uchází, nebo si ji koupí či uloupí. Důležité je jen to, aby si ji podržel po celý život. Oceňují betel jako povzbuzující prostředek, který si vyrábějí ve vlastní „laboratoři“ z plodů betelové palmy, podobných muškátovým oříškům, s přídavkem hašeného vápna a patřičné dávky betelového pepře. Betel chutná hořce jako žluč, má však osvěžovat. Slinu barví rudě a zuby modro-černě; pohled na usmívajícího se pchajwanského válečníka je tedy spíš odstrašující než důvěryhodný. Kdybych nebyl spolehlivě ubezpečen, že už se lovem lebek nezabývají, byl bych utekl, protože svou hlavu budu ještě nějakou chvíli potřebovat.

Muzeum provincie Tchaj-pej má jedinečnou sbírku pchajwanských dřevorezeb. Jejich dřevěné plastiky jsou považovány za poslední příklady vymírajícího národního umění. Jsou v nich zachovány motivy z pověstí a legend přes mnoho, mnoho generací. Kdo hledá bohy, ten je zde najde.

Visí tu 72 cm široké a 25 cm vysoké prkno, které kdysi na nějakém domě signalizovalo „Zde bydlí náčelník!“ Vlevo od vyznačených čtyřnásobných kruhů se vznášejí dvě figury, které mají přímo klasické „zástěry“ pradávých astronautů; jsou vidět např. v Národopisném muzeu v Berlíně na monolitech Toltéků. Obě figury vězí v jakési kombinéze a mají boty. Levá postava má přilbu a vztyčenou anténu pro VKV.

Další plastika představuje tvora s velkým pohlavním údem, jehož hlava je chráněna těsně přiléhající přilbou. Na ní je vyryt malý trojúhelník, možná odznak astronautické formace, a kolem ní se vine had. V biblických dobách had jako symbol ošklivosti a pokrytecké plíživosti se v ságách Mayů zdvíhá jako „opeřený tvor“ do vzduchu a opět se vynořuje u zapomenutých kmenů horského masívu na Formose. Na celém světě jsou létající hadi součástí folkloristického umění. Proč Pchajwanci malují ošklivé hady na své kánoe; proč mají „božské postavy“ hlavy kulaté jako přílby; proč mají mezi sebou (anténový) kontakt; proč kontakty končí v ozubeném „Slunci“? Proč kolem hvězd obtočení hadi trčí svými trojhrannými hlavami vždycky k nebi? Proč pchajwanský bůh balancuje s hadem v ruce nad hlavou s přilbou? Proč je právě ženská bohyně zakryta maskou, proč má neforemné brýle a kolem sebe a nad sebou hada? Že by byla tahle výstroj elegantní, to tedy není, ale je účelná pro let v kosmu.

To všechno je nutno chápat ve smyslu dřívějších náboženství, říkají archeologové. Říkají, že hadi byli božským „symbolem úcty“. Proč si Pchajwanci, když už si zdobili své kánoe symboly náboženského druhu, nevalzi k tomu jako předlohu ryby, žraloky, vlky nebo želvy? Proč si nepřipíchnul náčelník na stěnu štít se znakem svého kmene?

Jejich často poloshnilé řezby jsou velice krásné. Všechny mají vyznačené kruhy, spirály; opět to spojení člověka a hada, přičemž had se vlní vždy nad tvorem, směrem k nebi. Mnohdy figury nestojí rovně, vznášejí se v řezbě, jako by byly bez tíže. Tyto reprodukcce nepokládám za vnuknutí umělecké fantazie. Že se tvor může vznášet, museli prapředkové Pchajwanců vidět a potomkům o tom vyprávět. Pchajwanci jsou ještě dnes primitivní. Znázorňují na svých krásných dřevorezbách reálné věci svého okolního světa, které jako kdyby přicházely ze vzpomínek na doby přede všemi věky. Že pchajwanští řezbáři čerpali vždy ze současnosti, ukazují jejich práce ze současné doby. Zvěčňují muže v japonských uniformách s puškami. Ty viděli. Nenamáhají svou fantazii. Nikdy to nedělali. Zobrazovali, v umělecké kombinaci s tradicí, ve všech dobách to, co viděli.

Obzvláště zajímavý je tvor se třemi hlavami, který letí v hadu, motiv, se kterým se opět setkáváme na jednom hedvábném rukopisu kultury Čou (1122-236 př. n. l.).

V Historickém muzeu v Tchaj-peji mě prováděl ředitel Y. C. Wang svými sbírkami kreseb mytologických tvorů (pololidů, polozvířat), často s ptačími hlavami na okřídlených tělech. Jsou to paralely k asyrsko-babylónským tvorům s křídly. Pečetí z doby Čou je mnoho, jako prstenů v krabici se skvosty u klenotníka. Jsou až 1 cm vysoké, neměly by prý představovat nic jiného než dekorativní ozdoby. Pod mou lupou se však podobaly neodolatelně integrovaným obvodům. V „bronzových zrcadlech“ o průměru od 7 do 15 cm jsou vyryty symboly a písmo, jež mohlo být částečně rozluštěno. Rozluštění jedné rytiny z dynastie Čou zní: „Všude, kde svítí slunce, je život.“ Čtverec uprostřed tohoto bronzového zrcadla by měl být ze žertu položen mezi tištěné integrované spoje od firmy Siemens!

Geolog Tchung-li Lynn mi vyprávěl o jednom nález, v západním světě neznámém. V červnu 1961 narazil archeolog Čchi Pen-lao, profesor starověkého výzkumu na univerzitě v Pekingu, při vykopávkách v Údolí kamenů na části podzemního tunelového systému. Západně od I-jangu u výběžků pohoří Chu-nan, u jižního břehu jezera Tung-tching, odkryl archeolog v hloubce 32 m přístupy k labyrintu. Byly lokalizovány chodby, vedoucí beze všech pochyb pod jezero. Stěny chodeb byly hladké a glazované; stěny jedné haly a křižovatka několika chodeb posety kresbami. Představují zvířata, která - hnána lidmi s „foukačkami“ v ústech - utíkají všechna jedním směrem. Kromě faktu o podzemním tunelovém systému je pro mě senzací jádro zprávy, že nad utíkajícími zvířaty letí štít, na němž stojí lidé, kteří mají v rukou přístroje podobné puškám, jimiž míří na zvířata. Lidé na „létajícím štítu“, jak sděluje profesor Čchi Pen-lao, jsou oblečeni moderně a mají dlouhé kalhoty. Datum vzniku tunelové soustavy se snad mezitím již podařilo zjistit, jak se pan Lynn domnívá, ale z ČLR přicházejí zprávy jen zřídka a se značným zpožděním.

Sdělení o „létajícím štítu“ a o lidech, mířících na prchající zvěř, mi okamžitě připomnělo nezapomenutelný dojem, který jsem si odnesl v roce 1968 z moskevského Paleontologického muzea. Mají tam lebku bizona, jehož čelo bylo zasaženo hladkým průstřelem. Pravlasti bizona byla ruská Asie. Stáří bizona je datováno do mladší doby kamenné (8000-2700 př. n. l.). Tehdy se vyráběly zbraně

broušením kamene, jak říká označení doby, a nejmodernějším výtvorem oné epochy byla kamenná sekera. Rána kamennou sekerou by rozhodně čelní kost rozdrtila, ale nikdy by nevytvořila průstřel. Střelná zbraň v době kamenné? Myšlenka se zdá být vskutku tak absurdní, že ji mohou odborníci odbyť mávnutím ruky. Kdyby ovšem bizonní trofej střelce z mladší doby kamenné nebylo možno spatřit v Moskvě.

Jedenáctého a posledního dne mého pobytu v Tchaj-peji uspořádal prezident Ku Čcheng-kang, člen parlamentu, večeri na mou počest. Seděl jsem v kruhu osvěcených vědců a politiků. B. Hsieh, profesor na univerzitě Fu-jen-Su-jao, v lednu 1972 ještě generální sekretář republiky v UNESCO - Su Č'-sin a Šuang Jeff Jao z Public Relation Department (ministerstvo zahraničí) - Sen-jung Čou z vlády a ovšem moji přátelé z muzea, Tiang, Lynn, Wang a Wu. Jména pánů byla tak obvyklá jako Miiller, Smith a Dupont. Namáhal jsem se, abych stále přátelsky usměvavé obličejové vzájemně rozeznal, ale nepodařilo se mi přiřadit jim jména. Za letu na pacifický ostrov Guam jsem bilancoval. Protokoly z Bajjan Kara Ula jsem si prohlédnout nemohl. Mohl jsem ale na své mapě sídel bohů vyloučit bílé místo na čínském území. Stopy, které hledám, se nacházejí po celé zeměkouli.

P.S.: Můj film „Vzpomínky na budoucnost“ byl zakoupen Státní půjčovnou filmů pro Maovu říši. Snad mi umožní studijní cestu do Pekingu. S pohlednicí v ruce již najdu Akademii s historickým archivem. Krom toho jsem chtěl již dlouho do pouště Gobi...

IV/ TEMUEN - OSTROV, KTERÉMU ŘÍKAJÍ NAN MADOL

Kdo postavil Nan Madol? - Mikádo s čedičovými balvany - Tunelová soustava Z pravěku - Rakve z platiny? - Obrovské schopnosti dračího kouzla - Při pátrání po ostrovu bez návratu - Jak vznikl Nový Zéland - Létací stroje pro jednoho - Polynéské legendy - Jak chybují výzkum mýtů - Co se našlo v geodě - Proč jsou chudí Polynésané tak bohatí? - Sakao, LSD jižních moří.

Největší ostrovní skupinou Mikronésie jsou Karolíny, které tvoří více než 500 ostrovů o celkové ploše 1 340 km². Největší z karolínských ostrovů - Ponape - je se svými 504 km² třikrát větší než Lichtenštejnské knížectví a má asi stejný počet obyvatel, celkem 18 000. Klima je tropické, větší část ostrova hornatá a neobyvatelná. Ponape obepíná pás ostrovů, ostrůvků a korálových útesů. Jeden z malých ostrůvků o rozloze Vatikánského státu (0,44 km²) se podle atlasu jmenuje Temuen. Na něm leží mohutné zříceniny Nan Madolu, které zabírají téměř celý ostrůvek a dávají mu jeho význam a věhlas, takže Temuen již dávno vešel do běžné mluvy jako Nan Madol. Ruiny Nan Madolu jsou z dávných dob, vznik pradávných staveb ještě není datován, původ jejich stavitelů je neznámý.

Uvádím zde historicky zjištěná data ostrova Ponape a okolních ostrůvků:

1595 - Portugalec Pedro Fernandez de Quiros přistává se „Svatým Jeronymem“. První běloši vstupují na ostrov a nacházejí zříceniny Nan Madolu.

1686 - Přejíždí celá skupina ostrovů do španělského vlastnictví. Je pokřtěna podle krále Karla II. na Karolíny.

1826 - Na ostrov vstupuje Ir James O'Connell s ostatními, kteří přežili ztroskotání, je Ponapany přátelsky přijat a ožení se s domorodkou.

1838 - Od tohoto roku zaznamenávají analý ostrova různé návštěvy bílých hostů.

1851 - Domorodci masakrovali posádku britské lodi. Trestná výprava způsobila na Ponape krveprolití.

1880 - Misionáři křesťanských konfesí a sekt vpádají na ostrov jako hejna kobylek, spálí tabule s texty z raných dějin, zakazují starobylé národní obyčeje.

1899 - Španělsko prodává ponapskou skupinu ostrovů Německé říši (spolu s Marianami a Palauskými ostrovy).

1910 - Ostrované zavraždí misionáře a vládní úředníky. Masakru unikne jen několik bělochů.

1911 - Německý křižník Emden ostřeluje ostrov, rebelové jsou zabiti, jejich vůdci veřejně pověšeni.

1919 - Karolíny s Ponape přecházejí pod japonskou mandátní správu.

1944 - Za války v Tichomoří okupují ostrovní skupinu Američané.

1947 - Ostrovy se staly poručenským územím USA.

To jsou tedy historická data o Ponape, doložená bez jakýchkoli pochyb. Je tedy jisté, že tajemství zahalené zříceniny na Nan Madolu existovaly dlouho před první návštěvou bělochů roku 1595. Není pravda, že dějiny obyvatel ostrovů vstoupily do legend o Nan Madolu teprve od jejich „objevení“. Historie od roku 1595 je známa dobře a bez mezer. Legendy o Nan Madolu mají ale mnohem víc zpráv než novodobá fakta; jsou tedy mnohem starší. Jen proto, že nám nikdo nemůže nabídnout nějaké uspokojivé vysvětlení pro tajemství Nan Madolu, chce nás někdo přechytračit „filologickou latinou“.

Po více než týdně, stráveném ve vlhkém a horkém pekle Nan Madolu s pásmem, fotoaparátem a poznámkovým blokem, mohu se „stávajícím výkladům“ - bohužel - jen unaveně zasmát. Přidrží se raději legend, protože jejich obsah je přijatelnější. Budeme vidět proč.

Když jsem přistál s Boeingem 727 Continental Airlines Air Microne-sia na Ponape, netušil jsem, do jakých strádání, ale také k jakým objevům mě poženě má zvědavost.

Prostřednictvím hotelu Kasehlia jsem si najal malý motorový člun, ne větší než domorodé kánoe, a jel jsem tropicky přebujelými kanály, které od sebe dělí četné ostrovy.

Bylo tíživě horko a vzduch tak vlhký, že jsem myslel, že jej budu moci sotva vdechnout. Minul jsem se svými dvěma domorodými průvodci hodně ostrůvků, až byl před námi Nan Madol. Od mnoha ostatních se liší pouze zvláštním břemenem, které nese. Na tomto tropickém ostrůvku stojí pantheon, ne větší než fotbalové hřiště, malé čedičové město, legendární zátiší předhistorických obyvatel. Člověk stojí zaskočen před těmito svědky dávné historie; na takové „setkání“ jsem nebyl připraven. Základy staveb jsou (rozhlédneme-li se dostatečně nepořádkem ruinového pole) zřetelně rozeznatelné. U hry mikado se přes sebe kladou četné hole; vrství se, rovnají. Hra, která se hrála zde, nemohla být nijak jednoduchá, protože zde jsou tuny těžké čedičové tyče, čedičové špalvy. Dosavadní výzkum říká, že u těchto čedičových tyčí jde o vychladlou lávu. Připadalo mi to nepochopitelné, když jsem metr po metru zjišťoval, že láva ztuhla výhradně v šesti nebo osmihranných sloupech, téměř ve stejných délkách. Na severním pobřeží Ponape se skutečně dobývá sloupový čedič. Jsem tedy ochoten nevsímat si toho hloupoučkého vysvětlení o lávových sloupech ztuhlých na míru a připustit, že tento prvotřídní a přesně zpracovaný materiál byl vylámán a zpracován na severním pobřeží ostrova. Ale - ty průměrně

3-9 m dlouhé a často přes 10 tun těžké bloky by musely být dopraveny ze severního pobřeží Ponape labyrintem kanálů v džungli, kolem tuctu stejně vhodných ostrovů na Nan Madol. Transport po souši je vyloučen, protože hustou džungli zaplavují odpradávná několikrát denně lijáky a krom toho Ponape je ostrov hornatý. I kdybychom nakonec připustili, že by byly v džungli prokletěny silnice, že by byly dopravní prostředky, které by překonaly kopce a mohly se prohrabat močálovitou bažinou, stál by těžký náklad nakonec na jihovýchodní straně ostrova. Musel by pak být přeložen na lodě.

Na místě mi vysvětlili, že doprava po vodě by se dala zvládnout na vorech. Toto pojetí odporuje jinému, jež mi chtěl jeden vážený učenec vnutit: „Praobyvatelé zavěsili čedičové bloky pod své kánoe, aby se tak zmenšila váha, a tak je kus po kuse veslováním dopravili k Nan Madolu.“

Dal jsem si tu práci a spočítal jsem bloky jedné strany hlavní stavby. Při 60metrové délce jsem napočítal 1 082 kusů sloupů. Stavba je čtverhranná, 4 vnější strany mají 4 782 čedičových bloků. Nechal jsem si jedním matematikem vypočítat z šířky a výšky obsah prostoru, vyplněného potřebnými sloupy. Hlavní stavba jich „pohltila“ asi 32 000, avšak tato stavba je jen částí celého areálu.

Jsou tu kanály, příkopy, tunely a 860 m dlouhá zeď, která v nejvyšším bodě dosahuje 14,20 m. Hlavní pravouhlý okresek je odstupňován terasami, které jsou rovněž vybudovány z prvotřídních čedičových kvádrů. Hlavní budova, kterou jsem změřil, má přes 80 malých vedlejších staveb. Vezmeme-li číslo 32 000 jako podklad, pak odhad 400 000 čedičových sloupů na všech 80 stavbách by byl spíše nižší než vyšší. Špatná vysvětlení se odhalí vždy, když si provedeme malou početní zkoušku.

V době, kdy vznikly stavby Nan Madolu, byl na Ponape ve srovnání s dnešním stavem nepatrný počet obyvatel, což potvrzují všichni badatelé. Práce v kamenolomu na severním pobřeží byla těžká, namáhavá, zdoluhavá. Na dopravu opracovaných kvádrů džunglí by bylo třeba celé armády silných mužů, stejně tak na přivážení bloků pod kánoe. Musel by zde být také určitý počet obyvatel ostrova, kteří by sklízeli plody kokosových palm, lovili, starali se o denní obživu. Kdyby tedy denně dosáhly jižního pobřeží 4 čedičové sloupy vážící několik tun, byl by to za daných „technických“ možností gigantický, obdivuhodný výkon. Protože tenkrát zaručeně nebyly žádné odbory, předpokládám, že se pracovalo a dělalo plných 365 dní. A kdyby přistálo u Nan Madolu za rok všech 1 460 čedičových bloků, bylo by potřeba 296 let jenom k dopravě na staveniště! Ne, lidští tvorové nebyli nikdy tak hloupí, aby se dobrovolně podrobili takovému týrání. Když už byly čedičové lomy na severním pobřeží Ponape, proč nezřídili tuto stavbu na hlavním ostrově? Proč stavěli na ostrůvku tak odlehlém od lomu?

Žádné přesvědčivé vysvětlení neexistuje.

Nan Madol není „krásné“ město a s určitostí také nikdy nebylo. Nejsou tam reliéfy, sochy nebo dokonce malby. Je to chladná, odpuzující architektura. Kusy čediče jsou nakupeny tvrdě, hrubě, hrozivě. Je to podivné, protože obyvatelé Tichomořských ostrovů své paláce vždy marnotratně zdobili ornamenty. Paláce nebo pevnosti byla místa, kde byli uctíváni králové, kde měli být božové smířlivě naladěni. Spartanské zdivo Nan Madolu obě možnosti vylučuje. Byla to obranná stavba? Terasy, které ulehčují výstup ke stavbám, by byly k tomu účelu absurdní. Kdy někdo udělal nepříteli takovou nabídku? Terasy vedou do centra stavby, ke „studni“.

Tato „studna“ není žádná studna. Je to vstup k začátku nebo ke konci tunelu. Skutečnost, že je dnes otvor naplněn vodou přesně 2 metry pod okrajem, nic nedokazuje. Stavby Nan Madolu pokračují dál, přes okraj ostrova a jsou pod vodou viditelné pouhým okem, až se ztrácejí v moři. Co má ale dělat na malém ostrůvku tunel? Kam a odkud vede?

O této pozoruhodnosti jsem četl poprvé v knize Herberta Rittlingera „Nesmírný oceán“. Rittlinger, který procestoval Tichomoří jako badatel, se na Ponape dověděl, že zde bylo před nespočty tisíci lety nádherné středisko slavné říše. Zprávy o pohádkovém bohatství měly přilákat lovce perel a čínské obchodníky, aby tajně ohledali mořské dno. Všichni potápěči měli vystoupit z mořských hlubin s neuvěřitelnými zprávami:… Že mohli chodit na dně po udržovaných cestách, ovšem zarostlých mušlemi a korály… že „tam dole“ jsou četná kamenná klenutí, sloupy, monolyty… na zřetelně rozeznatelných pozůstatcích domů že jsou tesané kamenné tabule.

Co nenašli lovci perel, odkryli japonští potápěči s moderními přístroji. Svými nálezy potvrdili to, co o Ponape vyprávěly legendy, „velké bohatství drahých kovů, perel a stříbrných prutů“. V „Domě mrtvých“ (tedy v hlavním domě areálu), praví legenda, odpočívají mrtví. Japonští potápěči sdělili, že mrtví jsou pohřbeni ve vodotěsných platinových rakvích. A skutečně, potápěči s sebou přinášeli na povrch denně kusy platiny. Hlavní vývozní předměty ostrova - kopa, vanilka, ságo, perleť - byly opravdu vytlačeny platinou! Tuto těžbu platiny Japonci provozovali tak dlouho, až se jednoho dne dva potápěči, vzdor moderním přístrojům, nevrátili nahoru. Pak vypukla válka ajaponci museli odtáhnout.

Svou zprávu badatel končí: „Zprávy domorodců, plné starých legend, jsou pravděpodobně přehnané. Ale nález platiny na ostrově, jehož skála neobsahuje žádnou platinu, byl a zůstává nejvyšší reálnou skutečností.“ To vše se stalo roku 1939.

Na kovové nebo dokonce platinové rakve nevěřím. Šesti nebo osmihranné čedičové pilíře obrostlé mušlemi a korály lze pod vodou snadno zaměnit za rakev. Rakve sem, rakve tam. Zbývá fakt, že Japonsko během své mandátní správy exportovalo od roku 1919 z Ponape platinu.

Odkud tato platina pocházela? I kdyby rakve byly mýlka, zprávy potápěčů o domech, ulicích a kamenných klenbách na mořském dně mě přesvědčily. Neboť tyto stavby je v mořské vodě vidět, jak jsou ke kraji ostrova doslova přirostlé. Zřetelně lze rozeznat, že vedou k údajné studni. Domnívám se, že tam byl s největší pravděpodobností vstup do tunelové soustavy, která ovládala ostrov. Nan Madol nemá nic společného s bájnou Atlantidou, která se (podle Platóna) potopila do moře 9000 let př. n. l. Zde stojí nadzemní stavby v těch místech, kde byly v pradávných dobách založeny, a jejich pokračování pod vodou vzniklo plánovitě během stavebních prací na Nan Madolu. Jsou to trosky báječných staveb, ale nejsou to žádné zázraky.

Na Ponape žijící vědci K. Masao Hadley, Pensile Lawrence a Carole Jencks sbírali materiál, aniž by dali obsahu nějaké možné vysvětlení.

Hlavní stavba je v legendě označena jako „Chrám svaté holubice“. Ještě před třemi stoletími měl holubičí bůh a velekněz Nanusunsap veslovat kanály ve člunu. Proti němu měla stále sedět holubice, které se musel bez přestání dívat do očí. Když holubice zamrkala (a holubice mrkají stále), musel ubohý velekněz mrknout také. Komická představa.

Původně však, jak říkají legendy, symbolem božství na Nan Madolu nebyla holubice, ale drak, který plival oheň. Kolem tohoto kdysi domáčího draka se vrství zprávy o historii vzniku ostrova a jeho staveb. Matka draka vyhrabala svým mohutným rypákem kanály a tak vznikly ostrůvky. Drak měl mít jako pomocníka kouzelníka, který prý znal zaříkadlo, kterým (díky síle kouzelného slova) mohl čedičové bloky přepravit vzduchem z velkého sousedního ostrova, aby se pomocí druhého zaříkadla samy narovnaly do výše na Nan Madolu.

Pobavil jsem se interpretací dračí legendy. Drak (říkají archeolo-gové) nebyl vlastně žádný drak, spíš krokodýl, který zabloudil na Nan Madol a způsobil tam značné nepokoje. Krokodýlové se nacházejí v Tichomoří asi 3 000 mil od ostrova. Mohl sem někdy nějaký

krokodýl zabloudit? Proč? Stále však není důvod k tomu, aby jediný ještěř vstoupil do legendy a daleko významnější vznik staveb na Nan Madolu zůstal nepovšimnut. Jeden krokodýl zanechá v lidové legendě stopy, ale staveb, jejichž zříceniny jsou ještě dnes obdivuhodné a nevysvětlitelné, si legenda vůbec nepovšimne? Krokodýl přece nestavěl žádné terasy, domy, tunely.

Samozřejmě že je víc, mnohem víc legend o Nan Madolu než ty o holubicích a draku. Německý etnolog Paul Hambruch uvádí v druhém svazku knihy „Výsledky tichomořské expedice 1908 až 1910“ (Berlín 1936) důkladný přehled ság, mýtů a legend Karolín. District-Economic-Development-Office v Ponape prodává turistům brožuru s historickými daty a s legendami za jeden dolar. Když zde předkládám nejprve legendu o draku, má to dobré důvody. Nedělám to proto, že jsem zde našel jedinečného korunního svědka pro svoji koncepci bohů.

Na všech tichomořských ostrovech, kde jsou zříceniny starých staveb a které mohou svoji minulost doložit mýty, se vyskytuje tvrzení, že velké kameny přiletěly vzduchem na místo svého určení. Světoznámé jsou legendární výpovědi z Velikonočního ostrova. Lidé z Rapanui předávali ve svých mýtech po všechny doby „věděni“, že se asi 200 obrovských soch kolem pobřeží dostalo na svá stanoviště „ze vzduchu“ a „samy od sebe“.

Legendy o draku a holubicích jsou všude, ovšem v různých obměnách. V množství dalšího legendárního materiálu převládají válečné události; následují staré panující královské rody, svatby a vraždy, jako historická fakta mladšího data, jejichž pravdivost lze ověřit. Tento obsáhlý díl legend vychází ze skutečnosti a má reálné jádro. To se mi zdá jen logické, neboť i ta nejodvážnější fantazie potřebuje podnět jako odrazový můstek pro odvážné myšlenky. Lidská fantazie se sama opírá (i tehdy, když jde o zdánlivě utopie) o prožitky, nebo přinejmenším o něco v současnosti myslitelného. Draci se tedy vyskytují v mýtech a legendách po celém světě. Rané ságy Číňanů je znají právě tak, jako mají své samozřejmě místo u Mayů. Tyto oheň plivající nestvůry jsou důvěrně známé každému starému národu v Tichomoří; příležitostně též jako hlučící, létající hadi. Všechny ale ovládají báječné umění -- umět přepravovat ty největší a nejtěžší předměty v předem stanoveném pořádku na určené místo. Který dnešní stavitel by nechtěl být drakem s takovými schopnostmi?

Pratocové, nadaní fantazií, postavili Nan Madol. Ne v jednom dni. S přátelskou pomocí jistého matematika jsem vypočetl, že by k tomu bylo zapotřebí přibližně 300 let. Mnoho generací by pracovalo v krvi, potu a v slzách. Jak to, že se tento ohromný výkon nezobrazil v doložených dějinách, když byl proveden teprve před 500 lety (jak tvrdí archeologové)? „Důkaz“ pro toto datování je velmi, velmi nedostatečný. Před šesti lety byl pod jedním čedičovým blokem u „studně“ nalezen zbytek dřevěného uhlí. Bylo provedeno datování metodou C-14, která udala datum kolem 1300 n. l.

Nehledě k nepřesnosti metody C-14 (mezitím několikrát atestované), která předpokládá v atmosféře konstantní poměr radioaktivního izotopu uhlíku (C) o atomové váze 14, je spíš možné, ba dokonce pravděpodobné, že si potomci na dávno již existujících čedičových stavbách zapálili ohniček. To přece nejsou vědecká zjištění, která je nutno brát vážně. To jsou triky, jež mají oklamat, když se neví, jak dál...

Polynésie (řecky: země mnoha ostrovů), skupina ostrovů ve východní Oceánii, leží ve velkém trojúhelníku mezi Havají, Velikonočními ostrovy a Novým Zélandem. Praobyvatelé všech polynéských ostrovů na 43 700 km² pevniny mají společné ságy a legendy, společné jazykové kmény a (jen s malými variantami) společný zevnějšek. A společné bohy!

Většina polynéských specialistů, archeologů, antropologů a filologů, je zajedno v tom, že kultura a řeč se šířily z východní Polynésie. Podle této verze vychází export kultury a řeči ze skupiny devíti Cookových ostrovů a jejich čtyřech atolů, z velkého ostrova Tahiti (1 042 km²) ze skupiny Tuamotu (asi 80 atolů), ale rovněž z Marwues a z Mangarewy.

Neodvažují se vědecké výsledky kritizovat, ale měl bych k tomu otázky. Jak východní Polynésané překonávali při tom exportu kultury ty obrovské vzdálenosti mezi ostrovy?

Je zde teorie, že se se svými kánoemi dostali do mořských proudů a nechali se jimi nést. Nést, ale kam?

Víme již půl století z výzkumů mořských proudů velmi přesně, kterým směrem se tyto silné proudy pohybují, kterých pobřeží se dotýkají. Jak mapa mořských proudů nakonec dokazuje, východopolynéští exportéři s jejich primitivními kánoemi by museli dosáhnout největšího ostrova v jižním Pacifiku - Nového Zélandu - „proti proudu“.

Oblíbené vysvětlení pro spojení bez kompasu a bez motoru je takové, že se mořeplavci mezi východní Polynésii a Novým Zélandem plavili tak dlouho na sever nebo na jih, až se dostali na východ nebo na západ od svého cíle. Pak se ti chytráci chytli přesně proudů.

Kdyby tehdy měli praobyvatelé Polynésie moderní námořní znalosti a technickou pomoc, tak ano. Co věděli o správném stupni šířky, na němž museli na puntík přesně odbočit na východ nebo na západ, odkud znali svůj cíl? Věděli, že jsou také jiné ostrovy a kde se nacházejí? Kdo předpokládá, že se prastarí Polynésané mohli řídit přesně mořskými proudy, které proudily proti směru jejich výpravy, ten musí být připraven uznat, že pro ně znalosti mořských proudů byly běžné. Jsou ti vědci ochotni akceptovat tento nezbytný předpoklad pro navigaci mezi ostrovy, pak se chci rád připojit k teorii o proudech; musí mi však být dovoleno položit otázku, odkud ty vědomosti měli.

Jde o export kultury z východu na západ, přes obrovské vzdálenosti, které zde uvádím podle údajů mezinárodních leteckých společností?

Velikonoční ostrov-Tahiti 3 700 km

Fidži-Austrálie 3 000 km

Havaj-Marshallovy ostrovy 3 800 km

Tahiti-Fidži 4 300 km

Kalifornie-Havaj 3 000 km

Kdyby vzdor tomu náhoda nechala přistát vor nebo kánoe na pobřeží dosud neznámého ostrova (proti proudu), nikdy by už nedosáhli spojení se starou vlastí. Nemohli by tam ani poslat zprávu o přistání. Kdyby odvážní plavci chtěli z náhodně nalezeného ostrova opět odrazit na moře, byli by se stále víc vzdalovali od svého domovského přístavu. Návrat domů by v kánoe nezládlí ani nejsilnější muži. Podle vědy však provedli pozoruhodný výkon. Neměli sice s sebou žádné ženy, ale ostrůvky zaopatřili nejen kulturou, ale zplodili též děti, jež se pak pilně množily. Jak to jen mohli udělat?

Obyvatelé východní Polynésie se plavili podle hvězd! „Když je na podzim o půlnoci Jižní kříž na horizontu, musíme kormidlovat vlevo, abychom dosáhli Bora-Bora.“

Odkud věděli širitelé kultury, kde leží Bora-Bora?

Byl někdo z nich na těch mnoha stovkách ostrovů? Jakým způsobem dostali „objevitelé“ z domácího ostrova zprávu, jež byla nutná k stanovení takové pozice?

Dnes mořeplavec ví, že jeho cíl existuje tam (oproti předhistorickým objevitelům), kde leží, a kterým směrem jej dostihne. Prapolynésanům potřebné znalosti chyběly. Když nějaký ostrov našli, bylo to tím, že jim jej šťastná náhoda položila do cesty.

Inteligentní a dovední praobyvatelé Nového Zélandu, Maorové, znají pověst, která nutí k zamyšlení. Podle ní byl v dávných dobách král Kupe, který v doprovodu svých dvou dcer a dvou ptáků podnikl zřejmě nějaký druh vědecké expedice. Kupe objevil východní pobřeží Nového Zélandu, vystoupil na pevninu a vyslal oba ptáky na průzkum. Jeden z ptáků dostal příkaz změřit vodopády, řeky a mořské proudy. Druhý pták si zlomil křídlo při měření jednoho vodopádu. Jak zchroml, nemohl už létat. Druhý pták (sděluje sága Maorů) našel tak dobrý druh ovoce, že dal přednost tomu prožít zbytek svého života v lese. Kupe jej už nikdy nespasil. Říká se, že se proto Kupe už nemohl se svými dcerami vrátit do vlasti.

Proč vlastně nemohl? Král měl přece svou kánoi, s níž se vydal na cestu. Obě dcery, pravděpodobně mladé sportovní dámy, byly s ním. Vzдор tomu cesta domů nebyla možná. Potřeboval moudré ptáky, kteří podle pověsti znali mnohem víc než létat - k navigaci? Zvláštnost této ságy ještě předčí nejstarší maorská legenda, neboť ta tvrdí, že Nový Zéland byl vyloven z mořských vln bohem Maui!

Podle této legendy měl Maui chytit na udici rybu. Ryba sebou mrskala a kousala kolem sebe, takže se bůh rozzlobil a rybu rozřezal, rozsekal... Proto je Nový Zéland tak rozkouskovaný.

Ještě dnes Maorové označují, jak jim to jejich předkové legendou předali, Severní ostrov Te Ika-A-Maui, jako rybu Mauiho, zatímco Jižní ostrov (Steward Island) jim připadá jako boží člun. Poloostrov Mahia - The Matau a Maui je udice; oblast Wellingtonu - Te Upoko O Te Ika - hlava ryby. Poloostrov Severní Auckland - Te Hiku O Te -ocas ryby.

To je historika hodná zamyšlení. Když bůh Maui ulovil zemi, nebyly ještě žádné mapy. Pohled do atlasu ale potvrzuje, jak přesně legenda popisuje tvar Nového Zélandu. Je tam vidět rejnokovitá ryba s otevřenou tlamou na jihu, s dlouhým ocasem na severu a s postranní ploutví na udici.

Legendy o silném, svárlivém Maui jsou od ostrova k ostrovu rozdílné, ale vždy se objevuje jako postava s nadlidskou silou a vždy jako „lovce země“.

Odneepaměti jsou Polynésané rybáři. Měli v síti nebo na udici všechny možné druhy „darů moře“. Zcela určitě také v nadsazené rybářské latině nafoukli mnohého platýze do velikosti žraloka. Věděli však vždy, že zemi nelze lovit ani chytat na udici. Vzдор tomu však tvrdí legendy na všech ostrovech: Bůh Maui byl „lovce země“.

Opovázlivě uděláme teď z boha Maui statečného Charlese Lindbergha. Ten uletěl 20.-21. května 1927 za 33 hodin cca 6 000 km z New Yorku do Paříže! Sám, v pochybném jednomotorovém letadle. Viděl pod sebou jen vodu, vodu, vodu. Za půldruhého dne, z výšky nad vodou, Lindbergh zahlédl hluboko pod sebou tmavou skvrnu, bod. Velká ryba? Ostrůvek? Hejno ryb? Skupina ostrovů? Pomalu sestoupil s letadlem níž a rozeznal v Atlantiku tmavé skvrny; byly to ostrovy. Napětí osamělého letce se uvolnilo, „ulovil kousek země“. Velmi veselý, řekne mi někdo, ale Polynésané přece v šerém dávnověku neovládali letecké umění!

Jsem přesvědčen, že Polynésané v šerém dávnověku uměli létat s pravděpodobností hraničící s jistotou.

Kdo se sterilní tvrdohlavostí netvrdí o všech svědectvích prehistorie, že jde (dle potřeby) jednou o „kultovní masky“, „rituální obleky“, „rituální rekvizity“, kdo je schopen dnešním pohledem interpretovat nálezy na polynéských ostrovech (a také jinde), tomu nebude zatěžko rozeznat v údajných maskách špatně kopírované letecké zařízení pro jednotlivce. „Maska“ se shrnula shora přes hlavu. Sklápací plochá dřeva nebyla nic jiného než křídla; na jejich spodním konci jsou vidět otvory k nasazení. Chráničce ramen a nohou a kompletní korzet, do něhož se letec musel vtěsnat, zůstaly po tisíciletí polynéským folkloristickým umělcům jako vzpomínka. Ovšemže už dávno nevědí, proč se jejich bohové a králové zdobili a vystrojovali tak komplikovanými aparaturami. Létat s tím už neumí po věky žádný člověk. V pradávnu však, když Maui „lovil“ ostrovy, tenkrát těmito aparáty specialisté létat uměli!

V Bishopově muzeu v Honolulu, které spravuje největší polynéskou sbírku světa, jsou takovými létacími aparaturami naplněny celé dlouhé chodby.

Auckland má muzeum, kde jsou podobné přístroje seřazeny vedle sebe ve velkém počtu. Tyto špatné kopie dřívějších letadel byly rovněž na všech nalezištích a v muzeích přistříženy dle potřeby a označeny za rekvizity.

Bytosti se čtyřmi křídly v Avvuru byly „rituální tvorové“. Hrnčířské práce s technickými výkresy kruhů a kulových ornamentů byly „rituální předměty“.

Astronaut na náhrobní desce v Palenque byl Indián v „rituální póze“.

Technické předměty v rukou soch v Tule byly „rituální potřeby“. Zřetelně rozeznatelné tlumoky a hadice zásobovacího systému na zádech mayského kněze bylo „rituální příslušenství“. A tak byly také lýkové stojany na polynéských ostrovech „rituálními maskami“. Při tolika pošetilostech mě napadá titul románu Mošeh Y. Ben-Gavriela: „Velbloudi pijí i z kalných studní“.

Polynésané sami nenalezli klíč k leteckému umění. Měli učitele, kteří ještě před neznámou dobou dleli na Zemi. Protože však pocházeli daleko pokročilejší civilizace, domnívám se, že technické hrátky byly pro ně zábavou ve volném čase. Jeden takový vynález byl i Rocket--Bells. Američané a Rusové vyvinuli tyto létací přístroje pro jednoho letce (nejprve konstruované pro kosmické lety), aby dostali komanda přes řeky a pahorky k cíli. Ani helikoptéra pro jednoho není už dávno žádné čarodějnictví. Listy rotoru s motorem jsou smontovány do zařízení podobného tlumoku, na prsou je skříňka s ovládním. Necháte-li dítě, aby sestavilo ze dřeva a slámy takové zajímavé letadlo, které vidělo v televizi, vyjde z toho určitě „rituální maska“. Dítě v tom vidí „své“ letadlo.

Teď překračuji i mně dovolenou míru smělosti, když tvrdím, že nejranější předkové Polynésanů měli učitele z cizí, technicky pokročilejší civilizace z kosmu; kdyby ovšem legendy tichomořských národů netvrdily totéž.

John White ve svém díle „Ancient history of the Maori“ (Nový Zéland, 1887) sesbíral s velkou přesností legendy Pacifiku. Když roku 1880 se svou prací začal, byly mu dávné historiky dodávány ještě z první ruky, od kněží. Již témata prvního svazku naznačují, kde se má hledat původ raných dějin.

Rodokmen bohů
Historie stvoření
Válka ve vesmíru
Stvoření muže a ženy
Potopa a zprávy z archy
Manželství mezi bohy a lidmi
Cesty mezi zemí a jinými hvězdami

Potrava, která padala z nebe

Legenda Rongamai vypráví o kmenových bojích. Kmen Nga-Ti--Hau byl v nebezpečí, že bude přemožen; našel si proto ochranu v opevněné vesnici. Když jim i tam velmi silný protivník ukládal o život, vyprosili si bojovníci Nga-Ti-Hau pomoc od boha Rongamai. Bůh se objevil, když bylo slunce v zenitu.

„Jeho zjevení bylo jako zářící hvězda, jako plamen ohně, jako slunce.“

Rongamai přeletěl náves a snesl se. „Zem se rozžhavlila, za mraky prachu nebylo nic vidět, hluk hřměl jako hrom, potom jako šumot v mušli.“ Válečníci načerpali důkazem boží moci novou odvahu a přemohli ohromeného protivníka.

V legendě Tawhaki sestupuje panna Hapai ze sedmého nebe na Zemi. aby zde prožila noci s „krásným člověkem“. Vyvolený muž o původu panny nevěděl nic. Teprve když otěhotněla, pověděla pravdu“. Přišla ze vzdáleného, jemu neznámého světa, kde měla hodnost bohyně. Když pak už nejsou pannou přivedla na svět dceru, vrátila se po porodu nazpět do vesmíru.

Mnohotvárnost prostředků, s jejichž pomocí se tajemstvím opředěné bytosti vracejí zpět do vesmíru, je obrovská. Jednou jsou po ruce věže, které slouží ke startu, jindy postací pavučina, úponek vinné révy, aby umožnily cestujícím návrat zpět do vesmíru. Často se ovšem nechávají nosit ptáky, příležitostně draky, nebo lezou po nekonečných žebřících.

I když jsou startovní variace tak rozličné, vyskytuje se tu před každým výstupem stará žena, která dřepí na zemi a počítá brambory! Varuje bytosti před „větry, které foukají k Zemi“. Pak hází brambory do ohně jeden za druhým, 9, 8, 7, 6, 5... Stará žena odpočítávala přesně jako ve středisku vesmírných letů.

V knize „Polynesian Mythology“ vydané ve Wellingtonu na Novém Zélandu je uvedena legenda, kterou si vyprávěli polynéští rybáři: Bojovník Uenuku stál na pokraji jezera, když uviděl v jasném vzduchu mlžný přelud a přiblížil se k zjevení. Viděl dvě dívky krásné jako obraz, které sestoupily z nebe, aby se vykouply v jezeře. Přitahován nepremozitelnou silou došel až k dívkám a zdvořile je pozdravil. Okouzlen krásou požádal jednu z dívek, aby s ním šla do jeho domu a stala se jeho ženou. Kráska odpověděla: „Miluji tento svět. Neří chladný a prázdný jako prostor tam vysoko nahoře.“

Je pozoruhodné, že prostý polynéský rybář v legendě vůbec něco ví o chladném prostoru „tam nahoře“. Země a moře mu byly dobře známy, ale to místo tam vysoko nahoře?

Stejný pramen podává přímo groteskní legendární zprávu. Rupe, jenž vystupuje též pod jménem Maui Mua, vyšel hledat svou sestru Hia-nuru. Poněvadž ji nemohl najít, chtěl se poradit se svým předkem Rehuou, jenž žil v nebi na místě zvaném Te putahi hui o rehua. Rupe se opásal, „vzal si masku“ a vystoupil nahoru k nebi. Dostal se na místo, kde bydleli lidé. Ptal se jich: „Jsou nebesa nad tímto nebem obydlená?“ Bylo mu odpovězeno, že jsou. „Dostanu se k tomu nebi?“ optal se. „Ne, toho nemůžeš dosáhnout, protože nebesa vybudoval Tane.“ Rupe se probojoval do druhého nebe, tam našel lidi, jichž se zeptal: „Jsou nebesa nad tímto nebem obydlená?“ „Ano, ale ty jich nedosáhneš, protože je vybudoval Tane.“ Probojoval se výš a našel opět obydlené místo. „Jsou nebesa nad tímto nebem obydlená?“ „Ano, ale ty jich nedosáhneš, protože tvoje maska není od Taneho.“ Rupe se ale nevzdal; namáhavě a s posledními silami dosáhl desátého nebe, kde našel Rehuu (a též Hianuru).

O tomto všemohoucím Tane „The ancient history of the Maori“ ví, že to byl bůh lesů a zvířat. V jedné legendě se vypráví, že stvořil první ženu. V jiné, že Tane po druhé velké válce v nebi donutil vzbuřené bohy, aby odešli na jiné světy dolů do temnot a žili tam navždy v nejistotě. Tane vybil poražené v nebeské bitvě k letu do zatracení všemi svými vědomostmi a dovednostmi. Je ještě třeba vysvětlovat tento jasný text? Je třeba poukazovat na to, že pro let do vesmíru jsou přístroje a masky nezbytné? Musí se říkat generaci, která prožívala všechna stadia letů na Měsíc živě prostřednictvím televize, že je třeba dobýt jedno nebe po druhém? Že to předpokládá obrovské znalosti - ať již NASA či TANE?

Chci však ještě připomenout knihu Sohar (hlavní dílo Kabaly), v níž reportáž rabbiho Simona Bar Jochaje zachycuje rozhovor jednoho pozemšťana se ztroskotancem ze světa Arqua. Uprchlíci, kteří přežili pozemskou katastrofu, potkají pod vedením rabbiho Josseho cizince, který náhle vystoupí ze skalní trhliny. Josse se ptá cizince, odkud přichází, a cizinec odpovídá: „Jsem obyvatel Arqua.“ Překvapený rabbi se vyptává: „Na Arqua jsou tedy živí tvorové?“ Cizinec odpovídá: „Ano. Když jsem vás viděl přicházet, vystoupil jsem z jeskyně, abych se dověděl jméno světa, na který jsem se dostal.“ A vypráví, že v „jeho“ světě jsou jiné roční doby, než v „jejich“ zemi, že setba a sklizeň se obnovují teprve po několika letech a že obyvatelé Arqua navštěvují všechny světy a mluví všemi jazyky. Kábala ví o sedmi různých světech, ale rovněž i to, že jenom Arqua vyslala své posly na Zemi.

Podobné přímé, jednoznačné odkazy na jiné světy a jiné planety jsou uvedeny v legendách. Já na tom nemohu nic změnit. Jsou interpretovány vždycky krotce a postaru, což nevede k ničemu. Ano, říkají ti staří vykladači, takové legendy nelze rozluštit, když se nepřeneseme do způsobu myšlení prapředků. Dělalí to vždycky tak? Domnívají se, že to tak dělají. Ve skutečnosti však svět dávnověkých představ zčásti již beze stopy zmizelých národů vůbec nelze dodatečně procítit. Lze se jen domnívat, že tak, nebo tak myslet „museli“. Každý výklad legendy je v zajetí způsobu myšlení dané přítomnosti. Je v ní jakoby polapen, ale rovněž jen s omezením. Klapky ostychu spadnou dolů, jakmile se pokusíme o subjektivní výklad se znalostí vesmírného věku. Ale to se nesmí.

Protože v raných dobách žádné létání nebylo, nemohl být také žádný kontakt s jinými planetami. Basta.. Jak se ale vytáhnout za vlasy z močálu nevysvětlitelného, jako kdysi tak podnikavý baron Prášil? Namáháme se s psychologii. Byly to představy a přání z podvědomí? I můj krajan Carl Gustav Jung (1875-1961) musel trpět za své učení o psychické energii, za svou teorii o individualitách, především však za svou filozofii o archetypu s původními, vrozenými způsoby chování a obrazy. Svět je opět v pořádku. „Člověk měl vždycky potřebu napodobovat ptáky.“ Vrozené způsoby chování? Prapůvodní obrazy? Nemám nic proti přání létat. Sám létám velmi rád. Naši prapředkové mohli mít přece stejnou touhu! Dalo jim tedy nevědomí zcela konkrétní představy o letadlech, nechalo je shromáždit přesné údaje o světech, které nikdy neviděli? Vedlo jejich ruku, když skicovali technické detaily na jeskynních malbách a vytesávali integrované obvody na Sluneční bránu v Tiahuanacu?

Etana je v babylónském eposu posedlý touhou létat. Sní o tom, mluví o tom. Ale žádné sny, žádná fantazie mu nemohou vnuknout tak obrazné líčení zemského povrchu, jak je uvedeno v eposu: „Země byla jako zahrada a moře se vrylo do země jako příkopy, které vytyčují zahradník.“

Touha létat rozhodně nemohla Enkidovi zprostředkovat popis Země, jak se nabízí z velké výšky - v doslovném znění Eposu o Gilgamešovi. „Země vypadala jako hora a moře jako malá voda... Země vyhlížela jako moučná kaše a moře jako necky.“

V 18. svazku Ročenky spolku německých inženýrů, Berlín 1928, profesor Richard Hennig zkoumá texty k Prehistorii letectví. Označuje legendu o Etanovi za „možná nejstarší pověst světa o létání“, jež musí zasahovat do nejranějších počátků dějin, protože je vyobrazena na pečetním válečku z doby 3000-2500 př. n. 1., zatímco text v klínovém písmu je uchován jen neúplný. Tato skutečnost

se zdá technikovi zvlášť pozoruhodná. „Etana je nesen vzhůru k nebi se stálicemi ne na orlích zádech, ale tak, že se ho drží zavěšen hrudí na hrudí“. Během výstupu orel šestkrát Etanu upozorňuje na to, jak se Země před jejich zraky víc a víc zmenšuje.“

Přesné popisy a zobrazení jako produkty nevědomí? Myslím si, že zde by měli psychoanalyticky přikázat svým žákům se zastavit, aby zůstali hodnověrní.

Náš výzkum mýtů a legend právě tak jako výklady archeologů (pokud se týká prehistorie) jsou uzavřeny do klece předpojatých názorů. Oči jsou zaslepené, myšlenky otupělé. Říká se, že věda nemůže přiznat fantastická řešení, protože nemají žádný empirický, žádný doložitelný základ. Teď však seriózní výklady vyžadují den ode dne víc fantazie, zatímco ve stejné době odsuzované fantazie získávají skutečný podklad. Základem všeho výzkumu jsou tři předpoklady. Svoboda myšlení - pozorovací talent - smysl pro souvislost. Těmi si může posloužit i laický badatel. Zaleťme ještě jednou do Tichomoří!

Zde se zjevuje v maorských legendách bůh Pourangahua, který přeletěl ze svého legendárního sídla Hawaiki na magickém ptáku na Nový Zéland. Hawaiki je složené slovo pocházející ze staroindického jazyka a lze je přeložit: „Z Mléčné dráhy“. Tomuto Pourangahuanovi je připisována nejstarší maorská modlitba: „Přicházím, a pode mnou je neznámá země, přicházím, a nade mnou se otáčí nové nebe. Přicházím na tuto zemi a ona je pro mne pokojným místem odpočinku. O duchu planety! Cizinec ti skromně nabízí své srdce jako pokrm.“

Turisté na Novém Zélandu vidí na okrajích cest a na pobřeží ležet koule. Velké koule o průměru až 3,16 m. U Moeraki-Beach, severně od Dunedinu, se povalují kolem po tuctech ve všech velikostech. Viděl jsem umělé kamenné míče v Kostarice. Prozkoumal jsem samozřejmě tyto novozélandské odrůdy důkladně. Tyhle koule vznikly přirozeným způsobem. Tvoří se v měkkém pískovci, ukládáním kalcitu kolem jádra. Geologové datují počátek tvorby těchto koulí do horní doby křídové, před 135 milióny let. Vznikly přirozeným způsobem, ale jsou mezi nimi také jedinečné exempláře, tzv. geody. Geoda je v geologii běžný pojem řeckého původu a podle smyslu je správně překládána jako „mandlový prostor“. Je to místo po plynové bublině v kameni, zaplněné zcela nebo částečně minerály nebo krystalickým nánosem. Geody kromě geologů sbírají podnikaví laici, kteří z nich řezáním, pětlením, čtvrcením a pečlivým leštěním vyrábějí hledané drahocennosti, jež nabízejí ve svých krámcích s pozoruhodnostmi. Hledači tohoto druhu pokladů našli v roce 1961 v blízkosti Olanča na okraji pouště Amar-Gosa kámen, který vypadal jako geoda. Sebrali jej tedy do velkého koše, jehož obsah po návratu domů připravovali na prodej. Když však zdánlivou geodu chtěli proříznout, diamantová pila se zlomila, protože kámen, vzdor svému zevnějšku, nebyl dutý, ale plný. Geologové, kteří kámen rozebrali, našli uvnitř spečenou kameninu (vlivem velkého žáru) s duhovým povlakem. Uvnitř v jeho jádru objevili lesklou kovovou tyčinku o průměru 2 mm a 17 mm dlouhou.

Podle maorské legendy letěl bůh Pourangahua na magickém ptáku ze svého legendárního sídla Hawaiki na Nový Zéland. Přicházím a nová obloha je nade mnou...

Zvláštní, že? „Horatio, je mnoho věcí mezi nebem a zemí, o nichž si vaše školní moudrost může nechat jenom zdát!“

Americká správa na Ponape se snaží, aby vylepšila vybavení ostrova. Na Ponape se staví silnice, elektrárna je už v provozu, přístav se buduje, rozhlasový vysílač ohlušuje ostrov a ostrůvky hudbou. To všechno je však teprve na začátku, ale tím je úžasnější, že na chudém ostrově je téměř každá rodina pyšnou majitelkou automobilu. V mnohých chatrčích, často i v těch, kde ještě ani nemají elektrický proud, stojí hudební boxy. Majitel mého tzv. prvotřídního hotelu má tři. Těch několik hostů mohlo trávit čas u dvou skříní s flipperem. Toho dne, kdy jsem odjížděl, byl hoteliéroví dodán do podniku elektrický počítačový stroj. Na tajemství tohoto absurdního bohatství jsem nepřišel. Doporodci jsou chudí a poctivě líní; obchody je nezajímají. Musel jsem používat veškerého přemlouvacího umění, abych vůbec našel dva hochy, kteří mě denně vyváželi na Nan Madol. Američané jsou báječní géniové v prodávání, ale chtějí vidět za své dodávky peníze. Odkud mají ostrované tolik peněz na tak mnoho většinou zbytečných věcí? Přicházejí mi stále na mysl japonští potápěči, kteří přinášeli z mořského dna kusy platiny. Patrně jsem propásl příležitost, jak přijít všem tajnostem na kloub v okamžiku úplné jasnozřivosti.

Den před svým odjezdem jsem byl pozván domorodci do jejich vesnice. Víím už dávno, že podobná gesta pohostinství se nesmějí odmítnout. Byl-li někdo nezdvouřilý, nesměl se už nikdy na totéž místo vrátit. Pozdravila mě nejstarší žena klanu; vedla mě několika chatrčemi na náves. Pod dutým kmenem stromu dřepěly ženy a děvčata. Když mne spatřily, počaly hůlkami tlouci rytmus, asi tak v tempu blues. Do kruhu vstoupili muži a hoši, počali podupávat a točit se. Tloukli přitom velmi obratně na různé laděné dřevěné hole. Vtáhli mě do svého zpočátku pokojného kroužku; pak to ale bylo strašné. Rytmická skupina dam přidala na tempu, vzduch byl horký a dusný a já musel dělat to, co oni. Hopsat na místě, běhat v kruhu a dupat; jen toho dřevěného oštěpu jsem byl ušetřen. Rock and roll padesátých let byl proti našemu křepčení mírný jako tango.

Cekalo mě však ještě něco horšího. Byl jsem odveden do jedné chýše. Na podlaze ležel velký plochý kámen, kolem něhož jsme byli rozesazeni, šest mužů - a já. Mladíci kmene přinesli čerstvé kořeny mladého stromku (lat. pipermethysticum). Kořeny byly na povrchu očištěny chumáčem lian a položeny na kámen. Muži se chopili kamenných pěstních klínů a tloukli v taktu do kořenů asi půl hodiny. Z kořenů kapala lepkavá, hnědá, kašovitá hmota. Přinesli rostlinná vlákna a rozprostřeli je pečlivě po okraji kamene. Zkušební vyklepávací štávy přisunuli kaši na vlákna a vždy dva a dva točili vlákna v jeden provaz. Odporná omáčka, jež kapala do kokosových skořápek, byla sakao.

Nevinný mládenec (ritus nařizuje, že to má být nevinný mládenec) přede mnou poklekl, aniž mi pohlédl do očí (což je přísně zakázáno), a podal mi šálek. Co všechno by člověk neudělal pro porozumění národů! Dal jsem si šálek ke rtům - všechny oči byly na mě upřeny - a vnutil do sebe několik doušků. Podal jsem šálek svému sousedu, který tu strašlivou břečku spolkl jako ušlechtilé šampaňské. Šálek byl opět naplněn a všichni užívali slavnostní pitky, až se brzy položili a upadli do blaženého spánku.

Tentýž nápoj se jmenuje na ostrovech Fidži jangona a na ostrovech Tonga a Samoa kava.

Sakao působí jako droga, při probuzení nezpůsobuje však ani návyk, ani bolení hlavy. Bylo mi řečeno znalci, že vyvolává tíž účinek jako LSD. O LSD jsem četl, že dopomáhá k zážitkům neslýchaného, nepředstavitelného jasnozření. Kdybych byl té odporné štávy polkl větší množství, bylo by snad na mě přišlo (pod dojmy z posledních dnů) osvícení, které by najednou vysvětlilo tajemství Nan Madolu. Takto musím své otázky přenechat učencům, kteří dosud bez pravého jasnozření loví v kalné vodě.

Ostatně: Nan Madol je složenina a v řeči obyvatel Ponape znamená

„Místo meziprostorů".nebo ulice, v nichž by mohly stát domy. Sete Cidades, to je jediný obrovský chaos; jako biblická Gomora, jež byla zničena ohněm a sírou z nebe. Kámen je zničen, vyschlý, roztavený apokalyptickým násilím. Musí to být dlouho od té doby, co zde zuřil žár ohně. Zde nekopal nikdy žádný člověk.

Zde se věda ještě nikdy nepokusila o to, aby odloučila z kamenné pradávny minulosti vrstvu po vrstvě. Bizarní kamenné tvary a rozbité bloky zde vystupují z půdy jako otazníky.

Vědecky skolený průvodce, jehož mi guvernér z Piauí přidělil, mi sdělil domněnku, že Sete Cidades vytvořilo své zvláštní formy z „ledovcových nánosů". Možná. Nemohu to však přijmout, alespoň ne sám pro sebe. Ledovce zanechávají na svém ústupu všude ve světě široké pruhy kamení z eroze jako nepřehlédnutelné stopy. To znám ze své švýcarské vlasti velmi dobře. Zde žádné podobné stopy nejsou. Sete Cidades ohraničuje dosti přesně kruh v průměru 20 km. Můj průvodce mi nabídl ještě jednu domněnku. Prý tam byla asi dříve mořská kotlina a Sete Cidades mají být zbytky vymytkého kamení, které vítr a změny teploty měly vymodelovat do těchto svérázných, pitoreskních zbytků. Může to tak být, proč ne?

Viděl jsem zvláštní stavby, které vznikly bohatstvím nápadů a nevyčerpatelnými možnostmi přírody. Groteskní a dostatečně nádherné Death Valley v USA, Solnou katedrálu v Kolumbii. Žulový kotel v Bolívii, bizarní, téměř architektonicky seřazené rysy krajiny u Mrtvého moře. Je mnoho zvláštních hříček velikého stavitele Přírody. V Sete Cidades mi to všechno připadá záhadně jiné.

Na „úřední" mapě, jež byla pro Sete Cidades nakreslena, je zřetelně rozeznatelné rozdělení „zřícenin" do sedmi okrsků. Náhoda? Náhlada přírody? Nemohu považovat tento dosažený pořádek za výsledek hry přírodních sil. Spiš se mi zdá, že za tím pořádkem stál přesný plán. Nejvíc mě však zarazila drolicí se kovová masa, vystupující mezi vrstvami kamenů, jejíž rezavé stopy stékají v dlouhých slzách ze stěn. V celkovém chaosu se tato zvláštnost vrací příliš často, příliš pravidelně. Pro „želvu", která je obzvláštní pozemní atrakcí Sete Cidades, se dá možná najít geologické vysvětlení. Pro nedostatek výzkumu nikdo neví nic přesného. I když vznik Sete Cidades je nevysvětlen a může tak zůstat, skalní malby jsou zjištěná fakta. Lze je vidět, dotknout se jich a fotografovat je. Rovněž nemůže být žádný názorový spor o tom, že tyto malby jsou podstatně mladší než drsná, zvětřalá znamení na kamenech. Sete Cidades má dvě „minulosti". Jednu temnou, prastarou, kterou bude možné těžko rekonstruovat. Druhou „moderní", která je však také velmi divná.

Ani ta nejchytřejší hlava pod naším sluncem neví, kdo ty malby na stěnách maloval. Brzo je však jasné, že pravěcí umělci (s malou výjimkou) dávali přednost motivům a symbolům, které lze nalézt na jeskynních a skalních malbách po celém světě. Kruh, kolo (s paprsky), slunce, kruh v kruhu, čtverec v kruhu, variace křížů a hvězd. Jako by na těch nejdlehlších místech chodili všichni prehistoričtí malíři do stejné školy!

Oswald O. Tobisch dokázal ve své knize „Kult, symbol, písmo" přehledně na tabulkách, že skalní kresby v Africe, Evropě, Asii i Americe jsou si vzájemně příbuzné. Na konci svých srovnávacích studií se Tobisch užasle ptá: „Byla snad kdysi jednota pojmu boha tak »internacionální«, že je pro dnešní názory přímo nepochopitelná? Stálo snad tehdejší lidstvo ještě pod vlivem síly »prazjevení«, jediného nejvyššího stvořitele, jemuž byly a jsou podřízeny hmota, duch i celý vesmír s nebeskými tělesy a živými tvory?"

Chci zde uvést z výstředních nápadů skalního malíře v Sete Cidades jen několik příkladů, ale rád dám vědcům k dispozici svůj archiv barevných fotografií. Nápadné jsou rudožluté kruhy, jež mají signální charakter, který nelze přehlédnout. Nápadné proto, že dvoubarevné skalní malby jsou všude ve světě řídké. Mají proto bezesporu sdělit něco zvláštního. Podivuhodný (dosud bez srovnání) je technický nárys, připomínající zkumavku, v jejíž spodní polovině jsou rozeznatelné dva signální praporky. Na silné, 32 cm vysoké krvavě rudé tyči je seřazeno pět oválů jako koule na vánočním stromku. Zde nemohlo být modelem nic ze světa představ pradávnych lidí; zvířata, rostliny, hvězdy. Dále je tu linka, pod níž se houpají čtyři koule, jako hlavičky not.

Pravěcí lidé neznali žádný notový zápis (kdo by to popíral?). Musí jít tedy o nějaké jiné graficky znázorněné sdělení. Jako protějšek existuje staroindický reliéf, který ukazuje devět „notových" hlaviček pod a dvě nad linkou. Indický badatel s pomocí sanskrtských textů identifikoval reliéf jako zobrazení Vimaana - letounu („Zpět ke hvězdám").

Nejvyšší pozoruhodný mi též připadá letoun, jakoby nakreslený dětskou rukou. Prehistoričtí lidé stylizovali všechno, co viděli, překvapivě jednoduše. Co jim sloužilo jako „předloha"?

Nejsvráznější a nejpůsobivější prací je pro mě stěna s astronauty. Dvě postavy s kulatými přilbami, nad nimiž se vznášá něco, co by fantastové označili jako UFO. Mezi postavami se vine spirála. Vedle nich je zobrazen nákras, jenž fantazii nijak neomezuje.

Rébus delikátního druhu. Co to může být!? Kosmická orbitální stanice? Dvojitě kruhy s okénky na okrajích... kruhy s „vyvažovací závažím" s rozvětvlujícími se útvary. Okraje kresby jsem obtáhl dřevěným uhlem, aby byly zřetelnější. Last not least. Primitivní kresba astronauta v kompletním kosmickém obleku. Táhá se s Ernstem von Khuon: „Byli bohové astronauti?"

„Želva" je zvláštní atrakcí Sete Cidades. Vzhledem k neuskutečněnému výzkumu o ní nevíme nic přesného.

Skutečně zvláštní a (dosud) nevysvětlitelné je místo nálezu těchto skalních kreseb. Všechny zde ukázané vzorky z kolekce skalních maleb jsou v osmimetrové výšce na jedné z těžko přístupných stěn. Domnívám se, že malíři (pokud to nebyli obři) museli stát na nějakém podstavci z kamenných kvádrů. Ten však během tisíciletí musel tak zvětřat, že z něj dole pod vysokou stěnou nezbyl ani nejmenší kousek. Zvětřal kamenného podstavce by mohlo ukazovat na vysoké stáří skalních maleb Sete Cidades...

V Arizoně a v Novém Mexiku jsou loviště Indiánů kmene Hopi

z velké skupiny Pueblo. Dnes jich zbývá ještě kolem 18 000. Jejich umění ve tkaní bavlny a v hrncířství lze sledovat až do doby přelomu letopočtu. Navzdory masovému vraždění, jemuž byli vystaveni, a „požehání" civilizací, které je utlačovaly, si udrželi Indiáni Hopi ve svých rezervacích své prastaré obyčeje, dokonce i ústně předávané legendy, nefalšované a naprosto původní. Náčelník kmene (v roce 1972 se jmenoval White Bear -Bílý medvěd) uměl ještě většinu prastarých skalních kreseb „přečíst". Tak White Bear ví, že ruka s roztaženými prsty znamená, že kmen, který kdysi malby zhotovil, znal a zná ještě všechno vědění, jež mu bylo předáno. White Bear je schopen ihned vyložit smysl skalních i jeskynních kreseb, jež jsou odtud značně vzdáleny a které předtím nikdy neviděl. Bohužel náčelník je velmi mlčenlivý a (z dobrých důvodů) velmi skeptický vůči bílým mužům. Petroglyfy v rezervacích mají podivuhodnou strukturu a mnohdy jsou jimi pokryty celé stěny.

Co nám může říci legenda Indiánů Hopi? Říká, že první svět byl Toktela. (Toktela znamená v doslovném překladu nekonečný vesmír.)

V prvním světě se zdržoval jen Taiowa, stvořitel. Předkové prý prošli několik světů, než našli vlast na naší planetě. Taiowa jim určil jako nejvyšší zákon příkaz: „Nezabiješ!“ Když u Hopiů během doby došlo (a dochází) k různicím a sporům, pak soupeři od sebe odejdou. Vzdálí se opačnými směry a hledají si nová loviště. Každá strana však zachovává předané zákony a na svých dlouhých pochodech označuje skály a jeskyně stále stejnými malbami.

V knize o Indiánech Hopi („The first revelation of the Hopi's historical and religious world-view of life“), je zachycena také tato legenda.

V dávných dobách došlo k boji o Rudé město na jihu. Ať kmeny táhly kamkoliv, byly stále doprovázeny Kachiny, tvory, o nichž se říkalo, že nejsou ze „čtvrtého světa“, ze Země. Dokonce prý nebyli vůbec lidmi. Vždycky se však osvědčili jako ochránci a poradci kmenů. Často jim pomohli z ožehavých situací svými nadlidskými silami a dovednostmi. Tak tomu mělo být i v Rudém městě na jihu. Když tam několik kmenů Hopi bylo napadeno ze všech stran, Kachinové měli rychlostí větru vybudovat tunel, kterým Hopiové mohli utéci na svobodu bez krveprolévání za frontu svých útočníků. Při jejich odchodu řekli Kachinové náčelníkům kmenů: „My zde zůstaneme hájit město. Doba odchodu na naši vzdálenou planetu ještě nepřišla.“

Sledujeme-li ústní podání Hopiů, pak všechny ty rudé kresby nejsou nic jiného než stará sdělení příslušníkům kmene, kteří by někdy touto krajinou procházeli, s přesnými pokyny: „Zde byl vybudován tunel... vede tím a tím směrem... máme spojení s posly bohů, zakopali jsme na tom a tom místě technické potřeby...“

Na skalách v rezervaci je vidět mnoho petroglyfů, které jsou však často těžko přístupné. Zvláště vyniká „Star-Blower“ - „foukač hvězd“. U mnoha dalších lze snadno rozeznat anténám podobné výčnělky.

Byl učiněn zajímavý pokus: Velkému náčelníku White Bearovi byly zaslány mé barevné snímky skalních ajeskynních kreseb ze Sete Cidades. Kdo ví, možná že „přečte“ z těch vzájemně podobných motivů a symbolů, že tajuplné Rudé město na jihu bylo opět nalezeno...

Když jsem se vrátil, čekal jsem pln napětí v Teresině na schůzku s Felicitas Barretovou, přední odbornicí na brazilské Indiány. Její kniha „Danzas indigenas del Brasil“ s líčením rituálních tanců různých divoce žijících indiánských kmenů na mě velmi zapůsobila. Dopisujeme si již několik let, teď se s ní mám poznat. Paní Barretová, již 20 let „ztracená“ pro civilizaci, přišla z bohem opuštěného území horního Ria Paru, oá hranic Brazílie a Francouzské Guyany. Až do Belemu ji vzalo s sebou brazilské vojenské letadlo; let do Teresiny tam i zpět jsem jí zajistil já.

„Proboha, jaký hluk je tady ve městě! Nemohli bychom zalézt do nějaké tiché skrýše?“ řekla paní Barretová, starší dáma sportovní postavy. Poptal jsem se po nejklidnější místnosti v hotelu National. Rozhovor uvádím z magnetofonového pásku:

„Jak dlouho už jste nebyla ve městě?“

„Skoro přesně 20 měsíců. Ale tento jeden den mi opět stačí na hodně dlouho. Už teď teskním po Indiánech ve svých pralesích...“ „Tesknota? Po čem?“

Jednoduše po přírodě. Naučila jsem se mluvit mlčky se stromy, kameny, zvířaty, kapkami rosy. U Indiánů se toho moc nenamluví, ale všichni si rozumíme.“

„Žijete mezi divokými Indiány. Proč vás jako bělošku nezabijí?“ „Indiáni jsou jiní než jejich pověst, a pak jsem žena; ta je jako had bez jedu, jako zbraň bez špičky. Kvůli mým světlým vlasům mi říkají Bledý pŕlměsíc. Všechny kmeny o mně vědí. Znají mě pod tímto jménem. Když změním území kmene, jsem všude přátelsky přivítána.“ „Jak chodíte oblečena? Nosíte jeansy?“

„Nesmysl, většinou běhám nahá nebo s bederní rouškou. Náčelník kmene, u něhož nyní žiji, mi navrhl, abych byla jeho třetí ženou...“ „Proboha! Neřekla jste mu snad své »ano«?“

„Ještě ne, ale bylo by to krásné, být třetí ženou náčelníka! Jako třetí žena bych dělala nejméně práce. Ostatně ve třech bychom mohli náčelníkovi napraskat...“ „Opravdu?“

„Ano, proč ne? Když nějaký Indián se svou ženou nezachází správně nebo jí příliš poručí, tak mu ženy napraskají. Po výprasku musí jít z domu k řece, tam si sednout do dřepu. Když pro něj žádná z žen nepřijde, musí strávit tuto i příští noci v mužském domě a hledat si nové ženy. Snad to je těmi přísnými zvyky, že Indiáni jsou skuteční gentlemani. Musím říci, že kmen nenechá nikoho na holičkách, když je osamocen nebo těžce nemocen. Byla jsem dvakrát kousnuta jedovatými hady, několik dnů jsem byla v bezvědomí. Indiáni o mě pečovali. Byla jsem uzdravena rostlinami, které rozžvýkali a pak přiložili na ránu...“ „Co vědí Indiáni o myšlence, že člověk pochází z kosmu?“ „Nechte mě odpovědět legendou, kterou si vyprávějí u kmene Kaiato. Tento kmen žije na horním Xingu ve státě Mato Grosso. Ostatně všechny kmeny znají tuto legendu, nebo nějakou podobnou... Daleko odtud na jedné cizí hvězdě se sešel indiánský soud, který se usnesl, že změní bydliště. Indiáni počali kopat díru do země, která byla stále hlubší a hlubší, až vyšli na druhé straně planety. Náčelník se vrhl do díry jako první a po dlouhé, chladné noci se dostal na Zemi. Tam byl ale tak mohutný odpor vzduchu, že náčelníka mrštil zpátky do jeho staré vlasti. Náčelník pak vyprávěl kmenovému soudu o svých zážitcích. Viděl prý krásný, modrý svět, mnoho vody a mnoho zelených lesů. Řekl, že jim dává radu, aby všichni Indiáni odešli do toho světa. Soud se usnesl náčelníkovy rady uposlechnout a přikázal

Indiánům plést z bavlněných vláken dlouhá lana. Po těch lanech se spustili do díry, docela pomalu, aby také oni nebyli mrštěni zpět. Protože se spustili do zemské atmosféry tak pomalu, veliké putování se zdařilo. Od té doby žijí na Zemi. Kaiatové vyprávějí, že zpočátku měli ještě styk se starou vlastní pomocí provazu. Provaz ale jednou zlý čaroděj přeřízl; od té doby Indiáni čekají, že je budou bratři a sestry ze staré vlasti hledat na Zemi a že je opět najdou...“

„Mluví Indiáni o hvězdách?“

„O hvězdách ne, ale s hvězdami. Často sedí bez hnutí dlouhé hodiny v kruhu a drží se za ramena jako v nekonečném řetězu; nepromluví ani slovo. Ptát se po takovém sezení někoho, kdo byl přítomen, co tam vlastně dělali, určitě neodpoví. Vím však od žen, že muži mluví s nebem.“

„Modlí se tedy?“

„Ne. Vedou mlčky dialog s někým tam nahoře.“ Paní Barretová zdvihla paže a ukázala na strop.

„Řekněte mi, mají divocí Indiáni ještě obřady nebo rituální předměty, které by ukazovaly na nějaký vztah ke kosmu?“

„Ano. Třeba opeření lidí, Indiáni, kteří se polepí od hlavy až k patě peřím, aby se podobali ptákům, mohoucím se lehce vznést a odletět do vesmíru. Mají bezpočet typů masek, které je možno vykládat ve vašem duchu. Z masek vyrážejí někdy rozvětvené výčnělky jako vaše antény na jeskynních kresbách. Indiáni se též často úplně zakuklí do slámy, aby se tou maškarádou podobali svým bájným předkům. Dr. Joao Americo Peret, jeden z našich významných badatelů o Indiánech, uveřejnil teprve nedávno některé fotografie Indiánů Kayapo v kmenových rituálních oblecích, jež pořídil již v roce 1952; tedy dlouho před prvním Gagarinovým letem do vesmíru. Když se člověk na ty obrázky dívá, myslí přirozeně hned na astronauty. Kayapy nezaměňujte s Kaiaty! Žijí na jihu státu Pará na Rio Fresco.“

Joao Americo Peret mi dal laskavě k dispozici fotografie Kayapů v jejich „rituálních oblecích“ k uveřejnění v této knize. Zhotovili je v indiánské vesnici na Rio Fresco, jižně od Pará. Když se dívám na tu skutečně ohromující maškarádu, pokládám za důležité ještě jednou poukázat na to, že Peret zachytil tyto snímky v roce 1952, tedy v době, kdy nám všem (o divokých Indiánech nemluvě) ještě oblečení a výstroj astronautů nebyly důvěrně známé. Jurij Gagarin obletěl zeměkouli se svou kosmickou lodí Vostok 1 teprve 12. dubna 1961 a teprve od té doby nám jsou astronauti a jejich obleky stejně známé jako figuríny ve výkladních skříních.

Kayapové ve svých slaměných oděvech astronautů nepotřebují komentář kromě upozornění, že tyto „rituální obleky“ nosí (jak Peret zjistil) muži tohoto indiánského kmene při slavnostních příležitostech odepaměti. Legenda o Kayapech, kterou dodal Joao Americo Peret, rovněž nepotřebuje žádné vysvětlivky. Slyšel ji ve vesnici Gerotire na břehu Fresca od Indiána Kuben-Kran-Keina, starého poradce kmene, který má titul Gway-Baba, Moudrý. A zde je legenda, kterou Moudrý vypravoval:

„Náš národ bydlel na veliké savaně, daleko odtud, odkud bylo vidět horský řetěz Pukato-Ti. Jeho vrchol byl zahalen mlhou tajemství, toto tajemství nebylo dodnes odhaleno. Slunce, unavené dlouhou denní poutí, se položilo na zelený trávník za houštinovým lesem a Mem Baba, stvořitel všech věcí, přikryl nebe svým pláštěm, plným svítících hvězd. Když některá hvězda spadne, tu ji Memi-Keniti přinese zpět na správné místo. O to se stará Memi-Keniti, věčný strážce. Jednoho dne Bep-Kororoti, když sestoupil z pohoří Pukato-Ti, přišel poprvé do , vesnice. Byl oblečen v bo (to je slaměný oblek na obrazech), který ho zahaloval od hlavy až k nohám. V ruce nesl kop-hromovou zbraň. Všichni zvesnice plni bázně uprchli do buše, muži se snažili chránit ženy a děti a někteří se pokusili přemoci vetřelce, ale jejich zbraně byly příliš slabé. Pokaždé, když se svými zbraněmi dotkli šatu Bep-Kororotiho, zhroutil se do prachu. Válečník, který přišel z vesmíru, se musel smát nemožnosti těch, kteří ho chtěli přemoci. Aby jim předvedl svou sílu, zdvihl svůj kop, ukázal na strom nebo kámen a obojí zničil. Všichni se domnívali, že Bep-Kororoti jim chce tímto dokázat, že nepřišel proto, aby s nimi vedl válku. Tak to šlo dlouhý čas.“

Byl to velký zmatek. Nejstatečnější bojovníci se pokoušeli o odpor, ale i ti se museli nakonec smířit s přítomností Bep-Kororotiho, protože neobtěžoval ani je, ani nikoho jiného. Jeho krása, zářící bělost jeho kůže, jeho přátelství a náklonnost ke všem je poněkud překonala a přitahovala k němu. Všichni cítili jistotu, a tak se stali přáteli.

Bep-Kororotimu se zalíbilo zacházení s našimi zbraněmi a učil se, jak se stát dobrým lovcem. Nakonec to přivedl tak daleko, že byl s našimi zbraněmi zručnější než ti nejlepší z kmene a statečnější než nejstatečnější ze vsi. Netrvalo to dlouho a Bep-Kororoti byl přijat do kmene jako bojovník. Pak si vyhledal mladou dívku za manželku a oženil se s ní. Narodili se jim synové a jedna dcera, kterou nazvali Nio-Pouti. Bep-Kororoti byl moudřejší než všichni, proto počal ostatní učit neznámé věci. Přiměl muže ke stavbě Ng-Obi, mužského domu, jaké dnes mají všechny naše vesnice. Tam muži vyprávěli mládencům o svých dobrodružstvích; tak se učili, jak se chovat při nebezpečí, a učili se myslet. Ve skutečnosti ten dům byl školou a Bep-Kororoti v ní učitelem. V Ng-Obi se rozvinuly ruční práce, byly vylepšeny naše zbraně. Nebylo nic, za co bychom velkému bojovníkovi z vesmíru nebyli vděční. Byl to on, kdo založil Velkou komoru, v níž se projednávaly starosti a potřeby kmene. Tak byla zlepšena organizace, což ovšem ulehčilo práci a život. Mnohdy mladí kladli odpor a nepřicházeli do Ng-Obi. Pak vytáhl Bep-Kororoti svůj kop a mládence vyhledal; ti pak nemohli klást žádný odpor a rychle se vrátili do Ng-Obi, protože tam byli v bezpečí.

Když byl těžký lov, zašel si Bep-Kororoti pro svůj kop a zabil zvířata, aniž je poranil. Lovce si mohl vzít pro sebe ten nejlepší kus kořisti, ale Bep-Kororoti si vzal jen to nejnnutnější pro svou rodinu, protože potraviny vesnice nejedl. Jeho přátelé s tím nesouhlasili, on své chování však nezměnil.

Během let v jeho chování nastala změna. S ostatními už nechodil, zůstával ve své chýši. Když ji opustil, vždycky chodil na horu Pukato-Ti, odkud přišel. Jednoho dne uposlechl vůle svého ducha, kterou nemohl přemoci, a ves opustil. Nejprve shromáždil svou rodinu a pak spěšně odešel. Jen Nio-Pouti o tom nevěděla, někam odešla. Dny plynuly a Bep-Kororoti nebyl k nalezení. Náhle se objevil ve vesnici na návsi se strašným válečným křikem. Všichni mysleli, že se pomátl, a chtěli ho uklidnit. Když se však k němu přiblížili, došlo k hroznému boji. Bep-Kororoti nepoužil své zbraně, ale jeho tělo se třásl a kdo se ho dotkl, padl mrtev k zemi. Bojovníci umírali jeden za druhým.

Boj trval celé dny, protože padlí bojovníci mohli opět vstát; tak se stále snažili Bep-Kororotiho přemoci. Pronásledovali ho až na hřebeny pohoří. A tu se stalo něco tak strašného, že všichni oněměli. Bep-Kororoti šel pozpátku až na okraj Pukato-Ti. Zničil všechno, co bylo v jeho blízkosti svým kopem. Když dospěl na vrchol pohoří, stromy a keře byly proměněny v prach. Pak došlo k hroznému ráně, která otřásla celou krajinou. Bep-Kororoti zmizel ve vzduchu, obklopen plamennými oblaky, kouřem a hromobitím. Tou strašnou událostí, která rozrušila celou zemi, byly vyrvány způdy kořeny stromů a zničeny i s divokými plody. Zvěř zmizela, takže náš kmen počal hladovět.

Nio-Pouti, dcera nebeského Bep-Kororotiho, se provdala za válečníka a porodila mu syna. Svému muži řekla, že ví, kde najdou potravu pro celou ves, že však musí jít s ní do Pukato-Ti. Na naléhání Nio-Pouti dodal si její muž odvalu a následoval ji do kraje Pukato-Ti. Tam si vyhledala v kraji Mem-Baba-Kent-Kre zvláštní strom, do jehož větví si sedla; měla při tom na klíně svého synka. Svého muže požádala, aby větve stromu ohýbal tak dlouho, až se dotknou země. V okamžiku dotyku došlo k veliké explozi a Nio-Pouti zmizela uprostřed mračen, kouře, prachu, blesků a hromu.

Manžel několik dní čekal. Již klesal na mysl, a chtěl umřít hladem, když zaslechl ránu a viděl, že strom stojí opět na starém místě. Bylo to pro něho velké překvapení, když uviděl, že se jeho manželka vrátila a s ní Bep-Kororoti. Přinesli s sebou veliké koše plné potravin, které nikdo neznal a nikdy neviděl. Po nějaké době se nebeský muž usadil opět na fantastickém stromě a poručil ohnout větve k zemi. Po výbuchu strom zase zmizel ve vzduchu.

Nio-Pouti se vrátila se svým mužem zpět do vesnice a oznámila rozkaz Bep-Kororotiho. Všichni se mají ihned přestěhovat a vystavět své vesnice před Mem-Baba-Kent-Kre na místě, na němž mají dostat potraviny. Nio-Pouti také řekla, že se musí uschovat semena plodů, zeleniny a keřů až do doby dešťů, aby je pak opět vložili do půdy a dostali novou úrodu. Tak u nás vzniklo zemědělství...

Náš národ se kPukato-Ti přestěhoval a žil tam v míru. Chaty našich vesnic se rozrostly a bylo je možno vidět od hor až k obzoru..." Tuto legendu Kayapů, získanou od badatele o Indiánech Joao Amerika Pereta, jsem nechal doslovně přeložit z portugalštiny. Slaměný oděv astronautů, který nosí Indiáni na památku zjevení Bep-Kororo-tiho, je tak starý jako tato legenda.

Tento snímek pořídil u Indiánů Kayapo dr. Joao Americo Peret v roce 1952, kdy ještě nikdo nevěděl, jak budou kosmonauti oblečeni. Indiáni oblékají tyto rituální oděvy na památku na nebeskou bytost Bep-Kororotiho.

V kosmologické pokladnici kostela Maria Auxiliadore svítí masivní zlatá koule. Její široký okraj mohl sloužit jako přistávací plocha pro kosmické lodi, ale i jako na články rozdělená zásobárna sluneční energie. Technicko-spekulativní fantazii se nekladou žádné meze. Kamenný negativ koule je uložen v Tureckém muzeu v Istanbulu.

Na této desce je pozoruhodné, že hadi jsou tam, kam patří - na obloze. U paty pyramidy stojí sloni, které jihoamerický umělec před 12 000 lety nemohl vidět. Písmo na dolním okraji pyramidy je neznámé, doposud se je nepodařilo rozluštit.

Zlatá 52 cm vysoká plastika má normální lidské proporce. Zvláštní je pouze to že má na rukou a na nohou jen po čtyřech prstech. Vážné vědecké vysvětlení zní - počítadlo! Byli Inkové tak nenormální, že museli vytvořit lidskou postavu, aby vyjádřili číslo čtyři? - Jedná se o „hvězdného boha“.

Na této zlaté desce o rozměrech 98 x 48 x 3 cm lze stále něco objevovat -hvězdu, postavu s velkým břichem, člověka v pancéřové košili a přilbě, obličej, kolo, z něhož vyčnívá obličej, tvář vyrůstající z jiné atd. atd.... Celý ten vířivý zmatek je ohrožován padající bombou, kterou umělec zřetelně umístil mezi dva sloupce.

Těžký zlatý disk o průměru 22 cm. Tajemný a cenný zdroj informací. V žádném případě to není jen obyčejný ochranný štít.

Šesti nebo osmiboké jsou čedičové sloupce, které jsou místy navrženy až do výše 25 m. Přes 80 vedlejších staveb umístěných na terasách obklopuje hlavní budovu. Celý komplex je chráněn 860 m dlouhou a místy 14,20 m vysokou zdí.

Nádherná zlatá stéla, 52 cm vysoká, 14 cm široká a 4 cm silná. V 56 čtvercích jsou „vyraženy“ různé znaky. Navlas stejné znaky obsahují listy kovové knihovny ve Velkém sále ekvádorských jeskyní. Znal snad autor stély nějaký kód, abecedu s 56 písmeny nebo symboly seřazenými do písma? Doposud se tvrdilo, že jihoamerické kultury neměly žádné abecedy podobné písmo.

VI/ RARITY, KURIOZITY & SPEKULACE

Operace lebky 2000 let př. n. 1. - Mozková chirurgie pro lidstvo a cesty do vesmíru - Biotechnika budoucnosti - Kyborg je zkonstruován - Obrovské skoky v kosmické technice - Poselství na palubě Pioneer 10- Co říká dr. Frank Drake - Rychlejší než světlo - Mojžíš používal laserové paprsky - Tryskový motor na Velikonočním ostrově? - Bytosti s anténami, ve skafandru a s plynovými maskami - „Železný muž“ v Kottenforstu u Bonnu - Blok z uhlíkato-niklové oceli v Salzburgu - Bota stará 15 miliónů let - Kletba faraónů - Rentgenovy paprsky odhalují technické předměty v egyptských mumiích - Lidé doby kamenné stavěli měsíční observatoře - Odkud přišly banány - Urové s černou krví - Znali lidé doby kamenné písmo? - Včelí bohové- Život je starší než Země - Pokračovací vzdělávací kurzy pro lidi z doby kamenné - Startovali Indové před 3000 lety k letům do vesmíru? - Sídla pod vodou u Baham - Hromadné vraždění zvířat v prehistorii -Jeskyně v Kanheri - Spekulate! - Ezechiel znal meziplanetární dopravní prostředek - Rozhovor s Josefem F. Blumrichem - Sen, ve kterém se mi splnilo přání.

Americký diplomat E. G. Squier našel v roce 1863 v Cuzku v andské vysočině v Peru lidskou lebku, jejíž stáří bylo odhadnuto na 2000 let př. n. 1. Z lebeční kosti byl odstraněn pravoúhlý kousek. Squier dal svůj nález francouzskému antropologovi Paulu Brocovi (1824-1880), jenž jako první lokalizoval schopnost řeči v jednom závitě předního mozku (Brocovo centrum). Broca nalezl v dutině lebeční 6 drátků o síle vlasu a zjistil infekci kosti. To ho vedlo ke zjištění, že za života pacienta musela být na lebce provedena operace.

Podle toho nejsou dnešní operace lebky žádné epochální lékařské zákroky. Je jen zvláštní, že i moderního člověka jímá hrůza, když čte o operacích mozku. Všichni přece musí být šťastni, že medicína pokročila natolik, že může člověka osvobodit od starých utrpení. Chtěl bych doložit, že při těchto lékařských zákrocích jsou důležitým „stimulátorem“ základní potřeby příštích plánů kosmických letů.

V Metropolitan General Hospital v Clevelandu v USA pracuje neurochirurg profesor Robert Y. White. Cílem výzkumu tohoto velíkána mozkové chirurgie je snaha „předejít“ zlu lidstva - mozkové mrtvici -prostřednictvím operativního zákroku v mozku. White buduje na výzkumech svých tokijských kolegů z univerzity Keo, kteří provádějí operace tak, že mozky nechají podchladiť asi na 6 °C. Při tělesné teplotě 36 °C by na operaci měli jenom 3 minuty. White experimentuje již několik let s podchlazenými mozky opic. Zpráva o tom, že se Whiteovi podařilo při pokusech udržet od těla oddělený mozek opice Rhesus tři dny při životě, způsobila v odborném lékařském tisku velký rozruch. White zásoboval samostatný mozek krví tak, že připojil jeho cévy na krční tepny živého zvířete stejného druhu. Herbert L. Schrader, který byl jednomu pokusu přítomen, o tom referuje:

„Isolovaný opičí mozek žije. Vysílá elektrické akční proudy jako každý živý mozek. Může mít dojmy, bolesti, úzkosti. Možná, že těž spí, možná, že sní. Zbytek, který zde ještě zůstal z osobnosti opice, nemůže nic vidět, nic čichat, nic pociťovat. Nemůže si opatřit žádné informace z vnějšího světa, protože jeho smyslové nervy jsou přerušeny. Nemůže též utíkat, protože už nemá tělo, které by

provedlo jeho rozkazy. Může však poroučet, protože jeho nervová centrála je nedotčena a dobře prokrvena krví jiné opice. Nikdo neví, co v takovém mozku probíhá, protože se ještě nepodařilo rozluštit význam jeho elektrických proudů. Proto je též pro badatele jen organizovanou hromadou miliardů nervových buněk, v nichž probíhá výměna látek a které vysílají proudy." Spolupracovníci profesora Whitea se domnívají, že funkce mozku odděleného od těla reagují přesněji a rychleji než mozek „zatížený“ celým organismem. V izolovaném stavu je už jen centrem nahromaděných informací, které převzal z údů a orgánů; je však naprosto neporušený a schopen vzniku nových akcí rychlým reagováním.

Nevyhnutelný vývoj řady takových pokusů je napojení osamocené mozku na počítač. Kalifornský mozkový specialista dr. Lawrence Pinneo nahradil kousek opičího mozku počítačem a technika byla schopna řídit pohyby ramen zvířete.

Profesor José Delgado z univerzity v Yale pokročil o krok dál. Zavedl opičí samičku Paddy do mozkového centra agresivity několik sond a vložil jí pod kůži na hlavě miniaturní vysílač. Začala-li se Paddy vztekat, Delgado zmáčkl knoflík ovladače a opičí dáma byla okamžitě krotká jako ovečka. (Při celé proceduře necítila ostatně žádnou bolest.)

Londýnský mozkový chirurg profesor Giles Brindley rovněž pracuje na lidských mozcích. Brindley vsadil jedné staré, osleplé paní 80 miniaturních elektrod do měkké mozkové hmoty a ta dáma už opět rozeznává geometrické obrazce. Na univerzitní klinice v New Orleansu umístili třem mužům elektrody do centra ovládajícího pohlavní aktivitu. S ovladačem, který páni nosí v kapse nebo jej ukryjí pod polštářem, mohou být okamžitě připraveni k pohlavnímu aktu. Tato technická afrodisiaka mohou mít ohromnou budoucnost pro mužský svět dehtaným stresem...

Biotechnika (bioengineering) je ještě velmi mladým výhonkem mezi zavedenými vědami, ale pod tlakem nezbytnosti rychle vyspívá. Podaří se sestavit kyborga, tuto kombinaci izolovaného mozku a počítače? Nesporně. Doktor R. M. Page z Washingtonu, vedoucí výzkumné laboratoře námořnictva USA, předložil již seriózní projekt, jak nasytit počítač přes izolovaný mozek myšlenkami, plány a příkazy - bez jakýchkoliv vlivů. Kdy se dá tento projekt uskutečnit? Profesor Robert L. Sinsheimer z California Institute of Technology v Pasadeně v USA o šancích vědeckého bádání říká:

„Historie přírodních věd a techniky ukázala zejména v tomto století, že se vědci téměř vždycky mýlili, zejména konzervativní, když měli předpovědět tempo, jakým budou nové poznatky vědeckého výzkumu uvedeny do praxe.“

Ke kyborgovi se musí neodvratně dospět, protože tučt miliard nervových buněk, rozmnožených stamiliardami buněk podpůrné tkáně, je samo schopno využít a uchovat pro budoucnost vědění a znalosti přítomnosti. Čeho je doopravdy 1 300-1 800 gramů naší mozkové hmoty schopno, to se ukáže teprve na konci tohoto nového, rozsáhlého výzkumu. Jedině kyborg ukáže, jak nepatrný zlomek obrovského potenciálu našich šedých mozkových buněk byl dosud využit.

Jak důležité je výzkum mozku a mozková chirurgie pro blaho lidstva, by mělo být jasné bez komentáře. Zřejmé však je i to, jak důležité jsou tyto výsledky výzkumů humánního lékařství pro budoucí cesty do kosmu. Pro technický výzkum v kosmu jsou dvě možnosti. Nepodaří-li se v nejbližších desetiletích zkonstruovat pohonnou jednotku, která by dala kosmické lodi rychlost blízkou rychlosti světla (300 000 km za sekundu), pak je cesta pozemšťanů k nejbližší položené stálici Proxima Centauri nemožná. Je od nás vzdálena 4,3 světelného roku a představa letu vesmírem, který by trval 3 000 pozemských let, je absurdní.

Čas jako obrovská překážka meziplanetárních letů může být překonán jen kyborgem. Samotný mozek, zásobený živným roztokem a čerstvou krví, bude po připojení na počítač řídicím střediskem kosmické lodi. Podle názoru Rogera A. Macgowna bude kyborg jednou vyvinut v elektronického „tvora“, jehož funkce budou naprogramovány v odlučeném mozku a jím také realizovány v rozkazy. Kyborg nestárne, není nemocen, nedostane rýmu, nemá mezery v paměti. Byl by ideálním velitelem meziplanetárního korábu. Nepředstavitelná propast mezi námi a hvězdami v moři času by byla překonána.

Skoky technického vývoje cest do vesmíru jsou mohutné; je užitečné si připomenout, že první měření v blízkosti Měsíce byla provedena sondou Lunik II bez posádky 13. září 1959. Jen o 10 let později, od roku 1969, startují kosmické lodi s lidskou posádkou k Měsíci podle jízdního řádu. Až do tohoto roku, který otevřel nebe, bylo uskutečněno úspěšně letů bez posádky:

USA SSSR

kolem Země 529 272

Měsíc zasáhlo 12 6

Měsíc oběhlo 6 5

Venuši zasáhlo - 2

Slunce oběhlo 11 8

a s posádkou:

lety 15 9

oběhy Země 840 310 hodiny pilotů

v prostoru 2 773 533

Na jaře 1973 opustí Houston Skylab, první kosmická stanice, „mazlíček“ Wernhera von Brauna. Bylo-li při všech dosavadních letech Apolla šetřeno s každým kilogramem hmotnosti (na každý kg užitečného zatížení je potřeba 5 180 kg pohonných hmot), nabízí Skylab pro svou čtyřtýdenní cestu již značnou míru komfortu, jak jej mohli navrhnout autoři science-fiction. Je 14 m dlouhý a 6,60 m široký. Astronauti mají k dispozici pracovnu a ložnici, dokonce i koupelnu, napájenou z nádrže s 3 000 l vody. V lednici je uskladněna 1 tuna vybraných potravin. Astronauti mají s Houstonem nejen trvalé bezdrátové a televizní spojení, ale mohou výsledky svých vědeckých úkolů předat na Zemi i dálkopisem. Aby astronauti nemuseli pracovat stále ve stejných šatech, má Skylab skříň se 60 kusy oděvů. Co bych byl všechno musel vyslechnout, kdybych v roce 1968 ve svých „Vzpomínkách na budoucnost“ předpověděl tento Skylab pro rok 1973!

První létající objekt zkonstruovaný pozemšťany, který měl opustit naši sluneční soustavu, byla americká sonda Jupiter-Pioneer F. Odstartovala v březnu 1972 z mysu Kennedy na cestu, která má trvat snad 100 miliard let. Asi po 360 dnech, koncem února 1973, měl Pioneer F minout největší planetu naší galaxie - Jupiter (obvod rovníku 143 640 km). Svou hmotou, která je 318násobkem hmotnosti Země, je Jupiter větší než všechny planety naší galaxie dohromady. Pak má Pioneer F naši sluneční soustavu opustit.

Již start této téměř 300 kg těžké sondy byl v technice meziplanetárních letů senzací. Sondě muselo být třístupňovou raketou Atlas-Centaur uděleno zrychlení 52 000 km za hodinu, aby bylo docíleno balistické křivky těsně mimo Jupitera. Tím byly předstíženy všechny dosavadní rychlostní rekordy. Pioneer F má na palubě jednu novinku, která obzvláště stojí za to, aby byla dále vyvíjena. Protože v blízkosti Jupitera je slunečního svitu jen 1/27 intenzity jako na Zemi, nebylo možné zabudovat v Pioneeru F sluneční

baterie na hromadění energie. Byla tedy pro něj poprvé zkonstruována maličká atomová elektrárna! Reaktory jsou poháněny kyslíčnickem plutonia 238. Vyrobená energie postačí k vysílání signálů na Zemi během letu dlouhého 28 miliard (1015) km.

Nezajímají mě tu ani tak údaje, které bude Pioneer F dodávat, i když budou důležité na počátku věku zkoumání vnějších planet. Zajímá mě destička ze zlata a hliníku, kterou má Pioneer F na palubě. Američtí astrofyzikové Carl Sagan z Cornellovy univerzity a Frank Drake z Astronomického výzkumného centra USA prosadili u NASA, aby v sondě byla upevněna hliníková pozlacená deska o rozměrech 15,20X29X1,27 cm s informací pro mimozemské civilizace, které se snad s Pioneerem F setkají.

Text poselství nemohl být sepsán v žádné nám známé řeči, protože by jí nikdo nerozuměl. Sagan a Drake tedy vyvinuli znakové písmo, které by podle jejich názoru mohlo být srozumitelné všem myslícím tvorům.

O čem má plaketa informovat? Odkud Pioneer F přichází? Kdo jej vyslal do kosmu? Kdy odstartovala? Kde je jeho domovská planeta?

Jako „obraz“, který není třeba luštit, protože jej všechny inteligentní bytosti znají, bylo dole na desce znázorněno Slunce se svými devíti planetami. Vzdálenost planet od Slunce je udána v binárních jednotkách. Činí-li například vzdálenost Merkura od Slunce 10 binárních jednotek - vyjádřeno 10 10 -, pak je Země od Slunce vzdálena 26 jednotek - (11 0 10). Protože binární početní systém je „řečí“ všech logicky vybudovaných počítačů, mohly by tomu cizí inteligence nejspíše rozumět, říkají Sagan a Drake. Vpravo je na desce vyryt schematicky obrys Pioneera F na dráze Země-Jupiter. Před ním stojí nahý muž a nahá žena. Muž zvedá pravou ruku na znamení míru. Levá polovina plakety ukazuje postavení Slunce se 14 paprsky, kosmickými zdroji energie, které mají rovněž binárním zápisem z pozice Slunce vyvodit datum startu a domov sondy. Jako „klíč“ k rozluštění všech sdělení je na levém horním okraji plakety vyryt atom vodíku, jehož struktura je zaručeně stejná ve všech světech. Tak se dokonce cizí inteligentní bytost (pokud myslí technicky) může dovědět výšku ženy. Délka vlny atomu vodíku ve spektrální analýze (která na plaketě vychází ze Slunce symbolicky linkou 20,3 cm dlouhou) by se znásobila binárním číslem 10 00, které je vyznačeno vedle ženy a odpovídá „8“, tedy $8 \times 20,3 = 162,4$ cm. Tak by byla výška těla Evy na desce 162,4 cm! S doktorem Frankem Drakeem jsem se setkal v New Yorku. Ptal jsem se ho, proč byla hliníková deska potažena vrstvou zlata. Rekl: „Teoreticky se může sonda vzdálit 28 miliard km. Může být na cestě také 3 000 světelných let (světelný rok je vzdálenost 9,461 bilionu km, které světlo urazí za rok). Chceme-li, aby se ještě po tak dlouhé době naše plaketa dala někým rozluštit, musí být chráněna před korozí ušlechtilým kovem. Hliník potažený zlatem byl nejhodnější.“ „Pro koho jsou údaje na desce určeny?“

Toto je destička ze zlata a hliníku, kterou vezla na své 9 461 bilionů km dlouhé cestě sonda Pioneer F jako poselství cizím inteligencím. Autory tohoto kosmického písmo jsou Carl Sagan a Frank Drake.

„Pro inteligentní tvory, kteří jednou možná sondu zachytí a podrobí ji zevrubné prohlídce. Avšak pouhý fakt, že jsme mohli dát Pioneeru F s sebou kosmického posla, oceňujeme Sagan a já jako nadějně znamenání naší civilizace, zainteresované na budoucnosti, která nečeká pouze na zprávy z kosmu; naopak, sama informace vysílá.“

Pokládám podnikání Sagana a Drakea za opravdovou šanci „přihrát“ informace chytrým vědcům na cizích planetách.

Co se však stane, „zapadne-li“ tato deska do kultury, která neví nic o binárním početním systému a počítačové technice? Budou se pak neznámí bratři ve vesmíru dívat na pozlacenou hliníkovou desku jako na mimořádný dar bohů z nebe, tam vysoko nahoře? Budou snad potom naši cizí bratři učit své děti, jak se dají podobně „obrazy“ zhotovit? Budou se sami piplat s napodobeninami a vystavovat je ve svých chrámech? Budou snad i tam, někde ve vesmíru, archeologové tvrdit, že jde o rituální rekvizity? Co všechno se dá ještě udělat z takové desky z mysu Kennedy?

Když vědci roku 1972 posílají do vesmíru dva nahé tvory našeho druhu, k tomu Slunce, linky a kruhy na lesklé desce, proč by vlastně nemohli také mimozemští tvorové, od nás vzdálení 3 000 světelných let, vyslat k nám podobná poselství nebo jim odpovídající variace? Položím-li si desku z Pioneera F vedle nějaké zlaté desky Inků a srovnám-li kresby pod lupou, pak se ptám sám sebe, proč se jednou nezačnou pozorovat a zkoumat všechny ty kruhy, linky, kosočtverce a tečkované linie očima lidí kosmického věku? Možná, že by se daly dokonce i rozluštit. Nestála by ta námaha za možný úspěch?

Ve „Vzpomínkách na budoucnost“ jsem váhavě ukázal na možnost toho, že rychlost světla snad nemusí být bezpodmínečně horní hranicí všeho zrychlení. Této frivolní narážce se dostalo ledového mlčení. „Vždyť přece každý ví, že Einstein dokázal, že neexistuje nic rychlejšího než světlo.“ Einstein skutečně dokázal, že světlo je univerzální konstanta, avšak ve svém vzorci vzal zřetel i na faktor „t“ - čas. Faktorem „t“ se stává horní hranice rychlosti relativní. Například: Čas v raketě ubíhá podle jejího pohybu buď rychleji, nebo pomaleji. Vzdálenosti se mění, posouvá se tedy horní hranice rychlosti světla. To proti teorii relativity neříká nic. Ona totiž rozhodně a pro všechny doby dokazuje, že těleso, které se pohybuje pod rychlostí světla (s konečným využitím energie), nikdy nemůže rychlost světla překročit. Jak je to však s konečnou spotřebou energie?

Dnes fyzikové a astronauti skutečně potvrzují, že rychlost světla není horní hranicí veškerého pohybu. Profesor dr. Y. A. Wheeler z univerzity v Princetonu v USA, vynikající znalec obecné teorie relativity a kromě toho spoluvynálezce vodíkové bomby, není rozhodně žádný fantasta. Načrtl model „hyperprostoru“, v němž jak čas, tak i rychlost světla ztrácejí svou hodnotu, i když se to poslouchá protismyslně. V hyperprostoru mohou být kosmické lodi bez ztráty času na každém místě podle přání.

Jsou tedy teoreticky všechny možnosti mezihvězdných letů vesmírem po ruce? Možná. Někdy s tachyony, luxony a tardyony vstupuje do fyzikova zorného pole nový svět. Všechny tyto částice se pohybují ve svém „inerciálním systému“ rychleji než světlo. („Inerciální“ systém je systém, v němž nevystupují žádné síly setrvačnosti. Hmotný bod, prostý síly, tam zůstává v klidu nebo ve stejnoměrném pohybu.) Tachyony, luxony a radiony se tam neustále pohybují nadsvětelnou rychlostí. Tím pro tyto částice dosavadní výpočty energie už neplatí, protože jsou „od přírody“ rychlejší než světlo. Náš svět, v němž je rychlost světla absolutní vztahovou veličinou (pro horní hranici zrychlení), je jeden inerciální systém. Svět tachyonů, luxonů a tardyonů s jejich nadsvětelnou rychlostí je druhý inerciální systém.

To dnes fyzikové vědí, avšak astronomové objevili, že rychlost světla již není absolutní hranicí rychlosti. Skupina britských výzkumníků z oxfordské univerzity pod vedením Y. S. Allena a Geoffreya Endaena došla po mnohaletém výzkumu k výsledku, že elektromagnetická pole v Račí mlhovině v souhvězdí Byka se musí pohybovat rychlostí 600 000 km za sekundu. O této poprvé zjištěné dvojnásobné světelné rychlosti podává zprávu americký odborný časopis pro fyziku Nature.

Ale tyto nové objevy ještě nejsou pro možnost nekonečného zrychlení nic než první předpoklady.

Jak je to dlouho, co pouze atom byl identifikován jako nejmenší částice s vlastnostmi chemického prvku, a jak starý je poznatek, že se každé množství látky skládá z nepředstavitelně vysokého počtu atomů? Teprve roku 1913 položil dánský nositel Nobelovy ceny Niels Bohr (1885-1962) se svým modelem atomu základy moderní teorii atomu. Dnes se atomová energie, získaná z energie protonů a neutronů v atomovém jádře, zužitkovává už průmyslově. Atomová energie může sama zajistit zásobování celého světa energií. Efektivní využití této převratné fyzikální myšlenky si uvědomilo lidstvo s hrůzou, když USA v listopadu 1952 přivedly k výbuchu prvoú vodíkovou bombu v oblasti Marshallových ostrovů. I to je produkt atomové energie, který obrazem „atomového hříbu“ stále ještě stíní mírové využití.

Tento příklad je velmi praktickou ukázkou toho, jak rychle mohou vést první objevy, přes plné uplatňování fantazie techniků, k nečekaným výsledkům. Objevením částic rychlejších než světlo se nám hvězdy přinejmenším o kus přiblížily.

Není to ještě tak dlouho, kdy autoři utopických románů vybrazovali tajemné mocnosti paprskovými zbraněmi, které mohly propalovat díry do stěn, tavit zbraně a obracet lidi v prach. Tyto paprsky už dnes existují. Jsou známy každému dítěti jako laserové paprsky. Celé tajemství vězí v zařízení na zesílení světelných paprsků prostřednictvím nuceného vyzařování krystalem. Rychlý technický vývoj vyměnil už dávno zprvu používané rubíny za jiná pevná tělesa, dokonce za směsi plynů, které vysílají nepřetržitě světlo. V ohnisku čočky postavené do laserového paprsku vzniká tak mohutné silové pole, že se vypaří dokonce i kovy, které se taví při vysokých teplotách. Užítka těchto paprsků, zaměřených na mikroskopicky jemné body, se využívá nejen k zesílení světla v astronomických dalekohledech a k nerušenému bezdrátovému spojení, ale jsou také používány při výrobě hodinek, k vrtání nepatrných otvorů do tenoučkých kovových destiček. Při operacích očí se jimi přivaňuje odchlípená sítnice. Není žádné tajemství, že se dělají pokusy s laserovými puškami a děly.

A což když není myšlenka laserových paprsků tak úplně nová?

Zdá se mi, že text v II. knize Mojžíšově, kap. 17, verš 10-12, ukazuje jednoznačně na použití laserové zbraně: „Mojžíš, Áron a Chúr vstoupili na vrchol pahorku. Dokud Mojžíš držel ruku nahoře, vítězili Izrael; když ruku spustil, vítězili Amalech. Když Mojžíšovi umdlávaly ruce, vzali kámen a podložili jej pod Mojžíše, aby se na něj posadil. Áron a Chúr, každý z jedné strany, mu podpírali ruce, takže vytrval s rukama nahoře až do západu slunce.“

Co se tu stalo?

V bitvě proti Amalechovcům vítězili Izrael jen tak dlouho, pokud měl Mojžíš na vrcholku hory zdvižené ruce. Samotné zdvižené ruce (unaveného vojevůdce) by asi byly málo platné, i když byly podpírány jeho věrnými. Předpokládám proto, že Mojžíš ve svých zdvižených rukou musel držet nějaký válu rozhodující, značně těžký předmět. Na velitelském pahorku viděl před sebou nepřátelské strany. Když Amalechovce zasáhl svou paprskovou zbraní, pak vítězili jeho lidé (Izraelité). Když spustil ruce dolů (a současně s nimi paprskovou zbraň), pak útočili úspěšně Amalechovci, bojující zastaralými zbraněmi. Mou domněnku silně podporuje 9. verš stejné kapitoly, který praví, že Mojžíš stál na vrcholu hory s „boží holí“ v ruce! Se zřetelem na to je logické, že se bitva obrátila v neprospěch Izraelců, když unavený Mojžíš nechal svou paprskovou zbraň klesnout.

- Petroglyf na pobřeží Velikonočního ostrova
- Vysvětlení nákresu jako turbíny
- Průřez moderním raketovým motorem

V knize „Zpět ke hvězdám“ jsem ukázal jeden petroglyf z Velikonočního ostrova, který představuje zvláštní postavu - napůl rybu, napůl člověka. Mezitím jsem byl upozorněn jedním technicky obeznaným čtenářem (Horst Haas) na to, že u té kresby na půdě Velikonočního ostrova může jít pravděpodobně o zobrazení tryskového motoru. Předpokládáme, že na „hlavě“ kresby je otvor pro přívod vzduchu. Následující zúžení by pak mohlo být přívodem pohonných hmot a vypouklé rozšíření spalovací a tlaková komora, se zúžením k výfukovému otvoru, kde plyny získávají vysokou rychlost. Nakreslené hvězde by se dalo rozumět jako symbolu zapalovací jiskry. Celá kresba by pak představovala stylizovaný model tryskového motoru. „I když kresba v celku nemá úplně aerodynamický tvar,“ píše mi Horst Haas, „daly by se možná další důkazy o chování za letu etc. odvodit z přesného proměření přístávacích drah na pláni u Nazca.“

Domnívám se, že archeologové by se už jednou měli poradit se svými kolegy z vysoké školy technické!

Velikonoční ostrov zůstává územím plným záhad. Zde se výzkum vyplatí. Francis Mazière vypráví ve své knize „Phantastique Ile de Pâques“ o vykopávce, která vynesla na denní světlo hlavu neznámého typu. Zatímco jsou hlavy všech soch bezvousé, tuto hlavu zdobí vous a složené oči, jako má hmyz (a jak je známe z japonských plastik Dogu). Nejvíce ohromující jsou však dvě tyče, které vyrážejí z hlavy. Kdyby se někdo domníval, že jde o nějaké symbolicky míněné formování zvířecích parohů, pak se nestrefil. Na Velikonočním ostrově nikdy nebyla zvířata s rohy! Ani žádný pravěký sochař se smyslem pro humor neměl předlohu, podle které by mohl nějakému muži rohy nasadit. Je téměř pošetilé nalhávat si, že prehistoričtí umělci nevytvářeli antény, jak je viděli u bohů, kteří k nim přišli z vesmíru...

Louis Pauwels a Jacques Bergier se zmiňují o tvorech nelidského původu, se znaky techniky, v docela jiném koutě světa. V pohoří Chu--nan v Číně byly nalezeny v žule reliéfy, které představují tvory v potápěčské nebo astronautické výstroji se „sloními choboty“. Přímou se vncuje otázka, zda tyto choboty snad nebyly dýchací přístroje. Objevitelé těchto nálezů podobnou otázku odmítnou jako absurdní, protože těm tvorům s choboty přisuzují stáří 45 000 let př. n. l. Každý z těchto nálezů nás musí zneklidnit, protože každý takový nález činí jistotu o pravěké návštěvě cizích astronautů stále pravděpodobnější.

Musí se švec držet stále svého kopyta?

V Dillí existuje starý sloup ze železa, které neobsahuje ani fosfor, ani síru, a proto nemůže být zničen vlivou povětrností. Nemusíme však stále opouštět vyloupený Západ, abychom došli k objevům právě tak pozoruhodným. V Kottenforstu, několik kilometrů západně od Bonnu, stojí železný sloup, který zdejší lidé (jak píše dr. Harro Gruber z Kolína) nazývají odpradávná železným mužem. Železný sloup ční 1,30 m nad zemí, ale podle různých odhadů a měření magnetického odporu má vézet v zemi 28 m hluboko. Kus vyčnívající ze země vykazuje lehké povrchové zvětření, ale kupodivu žádné stopy po rzi. Sloup se objevuje poprvé v jedné listině ze XIV. století jako označení „hrance obce“. V bezprostřední blízkosti železného sloupu je vybudován systém kamenných chodeb se zbytky římského vodovodu. Ten však neprobíhá obvyklým směrem Eifel-Bonn nebo Eifel-Kolín, ale div divů - míří v pravém úhlu ke sloupu. Dodnes neví nikdo, co si s tou čtyřhrannou železnou tyčí počít, a v tomto kraji toho vědí o železe mnoho. Nechtěli by si jednou

metalurgové udělat čas a při některé z cest do Indie přezkoušet, zda železný sloup v nádvoří chrámu v Dillí není legován stejně jako ta zvláštní tyč v Kottenforstu? Z takového poznatku mohou vyplynout důkazy o stáří obou sloupů, protože pokládám za absurdní vidět v tomto „železném muži“ „hraniční značku“ nějaké vesnice. Proč by měl potom takový železný sloup vést 28 m hluboko v zemi? Střední Evropa přece mohla být také cílem „návštěv bohů“, pak už by „železný muž“ dostal svůj smysl.

V Salzburku mají jednu raritu. Johannes von Buttlar se ptá: „Kdo rozluští tajemství kostky dr. Gurta? Ten velmi zvláštní útvar byl nalezen v kusu uhlí z třetihor, v němž byl uzavřen mnoho miliónů let. Tato téměř přesná kostka byla nalezena roku 1885. Kolem jejího středu je hluboký zářez a dvě paralelní plochy byly zaobleny. Byla to uhlíkato-niklová ocel a vážila 785 g. Měla příliš nepatrný obsah síry, než aby jibýlo možno pokládat za pyrit, který se vyskytuje tu a tam v pozoruhodných geometrických útvarech. Vědci se nikdy nemohli sjednotit na původu kostky. Byla uložena v Salzburkém muzeu až do roku 1910 a pak zvláštním způsobem náhle zmizela. Záhada nad záhadu!“

Byla-li kostka třetihorního původu, mohu se jen tázat: „Znaly opice technologii výroby oceli?“

Ve Fisherově kaňonu v Nevadě byl nalezen v jedné uhelné vrstvě otisk boty. „Otisk podrážky je tak zřetelný,“ praví Andrew Thomas, „že lze dokonce rozeznat stopy silné nitě.“ Stáří tohoto otisku bylo odhadnuto na 15 miliónů let. Člověk se objevil teprve po dalších 13 miliónech let. Jinými slovy, primitivní člověk se vynořil dle všeobecně platného názoru před 2 milióny let a boty počal nosit teprve před 20 000 lety! Či otisk boty to tedy mohl být? Otázku mohu zodpovědět též jen domněnkou. Bud' si opice dělaly boty a pletly opánky (a pak by prodejná láska nebyla nejstarším řemeslem na světě), nebo se před milióny let po Zemi procházely bytostí, které už boty znaly jako účelné obaly nohou...

Roku 1972 našel anglický archeolog profesor Walter Bryan Emery v podzemní chodbě u Sakkáry v Egyptě úlomek vápence. Když jej badatel opatrně rozebral, objevila se soška slunečního boha Osirise. Náhle mu tělem projela bolest a profesor Emery se zhroutil. Srdeční infarkt. O dva dny později zemřel v jedné káhirské nemocnici. Byla to už dvacátá oběť „kletby faraónů“.

Jaké dosud neznámé síly můžeme tušit za těmito tajuplnými úmrtími, která jsou bez výjimky doložena důkazy!? Nemohou zde působit dosud nezjištěné formy energie, jakmile se člověk prokletých pozůstatků dotkne?

Taková úvaha dostane poměrně pevný základ, když víme, že teprve ve dvou posledních letech byly (pomocí rentgenových paprsků) zjištěny zvláštní předměty v mumii, uložených od počátku XX. století v káhirském muzeu. United Press International publikoval zprávu vedoucího skupiny archeologů Jamese Harrise z Ann Arboru ve státě Michigan: „Na těle Setiho I. (t 1343 př. n.l.) vystopoval rentgen na levém předloktí svaté oko. Thutmosis III. (t 1447 př. n. l.) má na levém předloktí nějaký technický předmět, který badatelé označili jako zlatou brož. Královna Nofretete má na prsou 4 maličké sošky a oválný kámen.“ Všechny tyto „přidávky“ dosud nikdo nespatriřil, protože mumie jsou pokryty hustou černou pryskyřičnou pastou. Teprve rentgen odhalil ony technické předměty, které se jistě objeví v archeologické literatuře jako „obyčejné šperky“. Jak sděluje James Harris, káhirské úřady se dosud nerozhodly, zda objevené drahocenné a dosud neznámé nálezy mohou být z mumii vyňaty. Tento výzkum by měl být proveden všemi technickými prostředky. Možná, že věda rozluští otázku, proč byly instalovány takové malé technické předměty uvnitř těl, jejichž orgány byly odstraněny... Možná, že dokonce odhalí „kletbu faraónů“.

Když na Nilu faraónové stavěli pyramidy, dějiny Evropy ještě nezačínaly. První evropské „stavby“ vznikly z megalitů; nejznámější z nich, v Stonehenge v Anglii, jsou cílem turistů z celého světa. Profesor Alexander Thom z Oxfordu, který prozkoumal téměř 400 takových megalitických staveb, objasnil novinám Welt am Sonntag: „Člověk doby kamenné měl téměř neuvěřitelné znalosti astronomie a geometrie.“ Thom přišel na to, že některé z těchto staveb byly výbornými měsíčními observatořemi a že lidé doby kamenné mohli předem vypočítávat výsledky, jaké jsou dnes dodávány počítači. Tak mohli lidé mladší doby kamenné (4000-1800 př. n. l.) denně vypočítávat bod východu Měsíce až na minimální odchylky obloukových vteřin. O 3 000 let později musely být tyto ztracené vědomosti opět objeveny. Tato zjištění se shodují se zprávami profesora dr. Rolfa Müllera, jenž dokázal, že lidé doby kamenné orientovali své megalitické stavby podle souhvězdí.

Jak se dají sloučit naše školní vědomosti o lidech z mladší doby kamenné, kteří se právě naučili provrtávat kameny, aby si mohli zhotovit kamenné sekery a brousit první nože z pazourku a obsidiánu, kteří právě začínali s chovem domácích zvířat a pěstováním užitkových rostlin a opustili jeskyně, aby si stavěli primitivní obydlí, s úspěchy tak vysoce rozvinuté kultury? Měli ti tupí obyvatelé jeskyní tak velmi moudré učitele? A když měli, odkud asi přišli? Opět a opět narážíme na takové nesrovnalosti. Mnoho tisíc let jsou ve všech tropických a subtropických krajích naší Země známy banány jako chutná potrava. Indická pověst vypráví o „zázračném kandali“ (banánovém houští), které přivezli na naši planetu „manu“ (nejvyšší duchové a ochránci lidstva) z nějaké jiné hvězdy, jež byla ve vývoji mnohem pokročilejší než naše Země. Ale banánová houština nebo strom vůbec neexistuje. Banánovník je jednoletá rostlina, která se nerozmnožuje semeny, protože je nemá, ale výhonky. Takto viděn je banán problém. Nachází se i na těch nejosamělejších ostrovech Tichomoří. Jak „vznikla“ tato, pro výživu lidstva tak důležitá, užitková rostlina? Jak to, že putovala kolem Země, když nemá žádná semena? Přivezli ji s sebou „manu“, o kterých vypráví indická legenda, z jiné hvězdy jako potravu?

Na rákosových ostrovech jezera Titicaca v Bolívii žijí Indiáni Uru, kteří o sobě tvrdí, že jejich rod je starší než Inkové, že existovali ještě před To-Ti-Tu, otcem nebes, který stvořil bílé lidi. Urové skálopevně tvrdí, že nebyli lidmi, protože měli černou krev a měli žít, když ještě Země ležela v temnotách. „My nejsme jako jiní lidé, protože jsme přišli z jiné planety.“ Ten zbytek Urů, který ještě zůstal, se vyhýbá jakémukoliv styku s okolním světem. Pyšně a tvrdošjně obhajují své jiné bytí jako dědictví, které si přinesli s sebou z jiné planety...

Dr. Alexander Marshack z Harvard's Peabody muzeum pro archeologii prozkoumal mnoho tisíc kostí, kusů slonoviny a kamene, které měly všechny stejné vzory. Tečka, klikaté čáry, kruhy. Až doposud se říkalo, že jde o „ozdoby“. Marshack říká: „Zdá se mi, že jde spíš o nějaké písmo, které sděluje záznamy o měsíčních fázích a hvězdách. Všechny porovnané objekty pocházejí z doby 30 000-10 000 let př. n. l.“ Co to má zase být? Proč se lidé doby kamenné namáhali s astronomickými kresbami? Říká se přece, že měli plně ruce práce s obstaráváním dostatku potravy na nestálých lovech. Kdo je učil podobné práci? Dal jim někdo návod k takovým pozorováním, která byla vysoko nad jejich „úrovň“? Dělal si poznámky pro nějakou očekávanou návštěvu z kosmu?

V chrámu fresek v Tulumu v Mexiku odhalili archeologové (Red-field, Landa, Cogolludo, Roys) - téměř se to tu ostýchám napsat - včelí bohy! Z literatury není nic zřejmé o včelím státu a jeho zřízení, je tam pouze zmínka o tom, že „Ah-Muzencab“ byly velké včely, které ovládaly ty ostatní. Reliéf včelího boha ovšem nemá ani tu nejmenší podobnost se včelami. Tvor leží na břiše se vzepřenými rameny (určitě to není žádná včela), do jeho rukou by dal člověk nejráději řídící páku. Zdá se, že jeho obuté nohy obsluhují pedály. Kolem včelího boha se to hemží technickými detaily, které se do žádného včelího úlu nehodí. Najde se jeden jediný člověk, který

nenosí na očích klapky a byl by ochoten rozpoznat v tomto tvoru včelího boha? Kdyby tak vysoce umělecky nadaní Mayové chtěli, přičarovali by archeologům takového včelího boha, že by těm moudrým pánům jeho bzukot zněl v uších ještě dnes.

V Codexu Tro-Cortesiano v Madridu mají také jednoho včelího boha. Ten ošklivý tvor leží opět na břiše, paže podepřeny, na zádech má dvě bomby klasického formátu, opatřené širokými pásy a zapalovací šňůrou. O madridském včelím bohu se řekne bez ptání: „To přece nejsou žádné bomby, to jsou včelí křídla!“ Odkdy vypadají včelí křídla jako bomby? Abych byl upřímný, je mi zcela nejasné, proč včelí bohové vypadají v literatuře o Mayích jako technická monstra!

Dr. Carl Sagan před několika lety navrhl, aby byla naše sousední planeta Venuše učiněna způsobilá k obývání lidmi tím, že by se do horké atmosféry Venuše nafouklo z kosmických lodí několik set tun modré algy (řasa siná, *Cyano-Phyceae*). Řasa siná je tak odolná, že jí horko nemůže uškodit. Má schopnost rozmnožovat se bláznivě rychle a v ohromném množství a vytvářet kyslík v hojnosti až nepříjemné. Sagan vychází z toho, že kyslík obohatí atmosféru Venuše a povrch planety se ochladí, takže by se při rychlých změnách bouřek a dešťů její půda zúrodnila. Zdá se, že astrofyzik Sagan je na správné cestě. V Transvaalu v Jižní Africe byly nalezeny v 3,5 miliardy let starých usazeninách nejstarší dokazatelné zbytky živých tvorů na Zemi. Jejich stupeň vývoje odpovídá dnes žijícím řasám siným. Před 3,5 miliardy let ale na naší planetě nebyl žádný organický život. Paleontolog H. D. Pflug z univerzity v Giessenu předpokládá, že život je starší než Země. Byla snad nakonec (je přece možné se tak zeptat) naše modrá planeta pro příští život a osídlení také preparována dodáním řasy siné? A kdo uvedl do chodu tento biologický proces přeměny?

V uplynulých letech prováděl americko-iránský tým vykopávky v Tepe Jahja, 250 km jižně od Karmami. Tepe Jahja bylo opuštěno svými obyvateli někdy kolem změny letopočtu. Manželé C. C. a Martha Lamberg-Karlovsky, oba antropologové, našli množství uměleckých předmětů z bronzu obsahujícího arzén z doby nejméně 3500 let př. n. 1. Přiznaným materiálem pro bronzovou dobu (mezi mladší dobou kamennou a železnou) byla měď, zinek a olovo. Arzén se vyskytuje v přírodě ve střípinovém kobaltu nebo ve spojení s jinými prvky v různých minerálech. Lze si těžko představit, jak primitivně extrahovali arzén k legování bronzu. Pokud však byly pro staré taviče bronzu konány pokračovací vzdělávací kursy, pak je ovšem nutno hledat mistra, který je vedl...

V rodě Springenguthových v San Salvadoru jsem viděl starou mayskou misku, na níž je vypálena mayská žena s leteckým přístrojem, připevněným na zádech. Postava má kolem boků velmi široký pás, na němž jsou přístroje upevněny. Podobná postava zdobí jednu vázu v Tureckém muzeu v Istanbulu. V Americkém muzeu v Madridu stojí váza, která patří do kultury Nazca. Kresba na 17 cm vysoké a 8 cm široké váze se liší vlastně jen tím, že je na ní zobrazena mateřská bohyně, astronautka, která je obeprnuta přehozeným širokým pásem. Ramena a nohy jsou omotány dvěma popruhy. Jako samozřejmou rekvizitu nese bohyně na zádech svůj létací přístroj. Vzpomínka na létací přístroje pro jednoho, „Rocket Bells“, zanechala, jak se zdá, své hojné stopy po celé zeměkouli.

Z příkazu Úřadu pro letectví a kosmonautiku USA vypracovala profesorka Ruth Reynová zprávu, která spočívá na výkladu indických sanskrtských textů. Podle údajů dr. Reynové startovali Indové kolem roku 3000 př. n. 1. k letům do vesmíru, aby se zachránili na Venuši před hrozící potopou. Tyto sanskrtské texty byly rozluštny na univerzitě v Paňdžábu...

Čuvaši - tatarsko-finský národ v Rusku, který žije na obou březích střední Volhy, čítá dnes ještě asi 1,5 miliónu občanů. Hovorovým jazykem je samostatná větev turečtiny. Brazílský jazykový badatel zabývající se řečí Inků, Lubomír Zaphyrov, zjistil, že ještě dnes se používá v čuvaštině asi 120 výrazů, složených ze slov řeči Inků. Dají se přesně vyjádřit asi 170 jednoduchými čuvašskými slovy. Především, říká Zaphyrov, zůstala zachována slova z mytologie Inků. Několik příkladů: „Wiracocha = dobrý duch z vesmíru - Kon tiks illa Wiracocha = vládce nejvyššího původu třpytící se jako blesk, dobrý duch z vesmíru - Chuwaš = bůh ze světla.“

Znalcům čuvašského jazyka, kteří ještě k tomu ovládají jazyk Inků, dám rád adresu (abych ji nemusel posílat v jednotlivých dopisech): profesor Lubomír Zaphyrov, Caixa, Postal 6603 Sao Paulo, Brazílie.

UNESCO-Kurier podává v roce 1972 zprávu o senzačních nálezech, které učinili americký archeolog Manson Valentine a potápěč Dimitri Rebikoff bezprostředně při pobřeží bahamských ostrovů Bimini a Andros. Narazili pod vodou na osadu se zdmi dlouhými 70 až 250 m. Stavby, ležící více než 6 m pod hladinou, se rozprostírají na ploše asi 100 km². Jsou tam paralelně probíhající zdi přes 600 m dlouhé. Zjištěná hmotnost jednoho 5 m dlouhého kamene činí 25 tun. Vědci z univerzity v Miami odhadují stáří staveb na 7000-10000 let př. n. 1., měřeno ovšem podle metody C-14. Dle dosavadních archeologických dat nemohly v době, kdy stavby pod vodou vznikly, vzniknout ani pyramidy v Gize a sumerský epos o Gilgamešovi by ještě „nežil“. Rebikoff je přesvědčen, že všechny fantastické domněnky, které mohou být v souvislosti se stavbami vysloveny, budou ve skutečnosti daleko překročeny, jakmile budou podrobeny důkladnému průzkumu. Některé základy sahají až do hloubky 80 m!

Byla v Atlantiku lokalizována Atlantida? Mě by to nepřekvapilo... Dr. John Linde Anderson v Chattanooga ve státě Tennessee prohlásil na jednom zasedání chemiků, že jeho pokusy s radioaktivním izotopem uhlíku C-14 vykazují odchylku od uváděných dat. Aby si byl jist, dělal opětovně pokusy s rozličným vybavením na stovkách organických předmětů, avšak výsledky u stejného objektu byly rozdílné. Pro archeology platí však stále pro určení stáří metoda C-14 jako jediné spásitelná. Jak někdo může být tak slepý a tak tvrdohlavý? Severně od Fairbanksu na Aljašce a v údolí Yukonu byly v posledních 15 letech při rýžování zlata vytaženy z hloubky země vysokotlakými pumpami a bagry zmrzlí dlouhosrstí mamuti. Jejich zmrazené žaludky obsahovaly ještě listí a trávu, kterou zvířata právě pozřela. Mládě ležela vedle dospělých, děti u matky. Archeolog profesor Franck C. Hibben z univerzity v Novém Mexiku řekl: „Takové množství zvířat jednoduše nezahyne jedním rázem přirozeným způsobem!“ Dle provedeného vyšetření musela zvířata zahynout během jediné minuty a ihned zmrznout, jinak by se byly ukázaly alespoň minimální stopy rozkladu. Kromě toho bylo nalezeno blízko Fairbanksu 1 766 čelistí a 4 383 kostí z přednártí zvláštního druhu bizona. Kdo zde uspořádal hon na vysokou? Jaká příčina mohla přivodit takovou změnu klimatu, že nechala během několika hodin hluboko zmrznout právě se pasoucí zvířata?

Když jsem si najímal 8. listopadu 1968 před hotelem Tádž Mahal v Bombaji vůz na cestu jižním směrem do Kanheri, nedaleko malabarského pobřeží, nechal jsem se zlákat jednou turistickou atrakcí. Chtěl jsem spatřit 87 skalních jeskyní, označených v průvodcích jako „Skalní chrám“. Když jsem však procházel až 15 m vysoké katakomby, bylo mi už tenkrát jasné (dříve než jsem něco věděl o jeskyních pod Ekvádorem a Peru), že tyto jeskyně (ražené převážně v žule), které jako kompletní domy přecházejí v několik poschodí, musely sloužit docela jiným účelům než k náboženským ceremoniím. Před zbožňováními bohy není přece potřeba utíkat hluboko pod zem a obětovat na oltářích v jeskyních! Takové mohutné stavby si staví tvorové, kteří hledají ochranu před násilím. Na stěnách barvy antracitu, mnohdy lesklých a měhavých, představují plastická díla život šivův (v sanskrtu = věřící). Šiva, symbol ničení i spásy, tvoří s Brahmou - silou, která tvoří světy - a s Višnou - který je uváděn již ve Védách jako „všepromítající“ - indickou trojjedinnost, Trimurti. Procházel jsem obrovskými sály, podíval se a žasnul nad stropy, nesenými pilíři ve vyrubané žule, a jejich mistrnými reliéfy. Musel jsem zas jednou slyšet, že doba vzniku tohoto neuvěřitelného stavebního díla je sporná, ale vědci

různých disciplín se domnívají, že bylo vybudováno džajny, stoupenci náboženství vzniklého před buddhismem, půl tisíciletí př. n. 1. Důvody pro tuto titanskou stavbu lze opět jednou najít v mýtech a legendách. A ty vyprávějí o synech bohů, kteří podlehlí ve válce s Kurusy, nejstarším národem na západě střední Indie, a uchýlili se do jeskynních pevností. Džainové v sanskrtu znamená „vítězové“. Nebyli nakonec ti, kteří ve válce zdánlivě prohráli, přece jen vítězi, protože byli dost moudří a stáhli se včas do připravených jeskyní? Protože o tom indická mytologie hovoří velmi důrazně, domnívám se, že jeskyně do skal byly raženy proto, aby poskytl živoucím ochranu před mocnými z vesmíru, z nebe, kteří je ohrožovali.

Soukromý učenec dr. Bernhard Jacobi poukazuje ve své knize „Když bylo ještě mnoho bohů“ na největší indické skupiny podzemních prostor se 150 jeskyněmi v Džunnaru na plošině Dekham, na 27 jeskyní v Adžantě a 33 v Ellore.

Nabízím úvahu, pro kterou jsem v této knize podal několik námětů:

1. V neznámých dobách došlo v hlubinách galaxie k válce mezi inteligentními tvory podobnými člověku.
 2. Ti, kteří tuto válku prohráli, se zachránili v kosmické lodi.
 3. Protože jim byl znám způsob myšlení vítězů, nastražili „past“, neboť nepřistáli na planetě „ideální“ pro jejich existenci.
 4. Poražení si vybrali planetu Zemi, která byla přijatelná ve srovnání s jejich domácí planetou, ale určitě nenabízela žádné ideální podmínky. V nové atmosféře nosili poražení ještě mnoho let plynové masky, aby se přizpůsobili nové pozemské směsi vzduchu (proto přilby, choboty, dýchací mušle atd. na jeskynních kresbách).
 5. Ze strachu před pronásledovateli, vybaveni všemi technickými prostředky, se pronásledovaní zahrabali do země, a tak vznikly tunelové systémy.
 6. K totálnímu oklamání protivníka si zřídili na páté planetě našeho slunečního systému (tedy ne na Zemi) technická zařízení, jakož i vysílače, které vysílaly kódované zprávy.
 7. Vítězové jim sedli na lep: Pátou planetu brutálně zničili. Gigantická exploze rozdrtila planetu, části její hmoty se rozletly v pás asteroidů. (Pohled na mapu našeho slunečního systému nás poučí, že mezi dnešní čtvrtou a pátou planetou - Marsem a Jupiterem - je „nepřirozená“ mezera 480 milionů km. Tato mezera ale není „prázdná“, nachází se v ní statisíce větších i menších úlomků kamene, které jsou úhrnem označovány jako „pás asteroidů“. Od počátku lidského myšlení astronomové hádají, proč a jak mohla mezi Marsem a Jupiterem „explodovat“ planeta. Já se odvažuji tvrdit: Planety „neexplodují“ samy od sebe, „někdo“ je k výbuchu přivedl.)
 8. Vítěz se domnívá, že protivníka zničil. Stáhne své kosmické lodi zpět na domovskou planetu.
 9. Zničením páté planety se dostaly poměry sil v našem slunečním systému přechodně do zmatku. Zemská osa se o několik stupňů vychýlila. Následkem toho byly obrovské záplavy. (Pověsti o záplavách a o potopě nacházíme u všech národů světa.)
 10. Ti, kteří bitvu prohráli, vycházejí ze svých prvotídně vybudovaných katakomb ven a počínají vytvářet na Zemi novou civilizaci. Na základě molekulárně biologických znalostí poražení „stvoří“ z opic (které jsou po ruce) člověka dle svého obrazu (genetický kód, pověsti o stvoření člověka, sliby „boha“ Abrahamovi a jiné. Jeho potomci budou tak četní jako hvězdy na nebi atd.).
 11. Bývalí poražení, nyní neomezení páni, a proto bohové, shledávají, že vzestup a rozvoj lidské rasy jde kupředu příliš pomalu. Vědí přesně, že jimi stvořené bytosti jsou „božské“, ale přejí si pokrok plynulejší (Kniha Mojžíšova I, 11,6: „... Toto je začátek jejich díla, není jim nic nemožného, co si umínili udělat.“). Bohové se stávají ve své netrpělivosti často prchlivými, snadno restají (pro povzbuzení těch, kteří přežili), ničí své odpůrce a všechny, kteří se neřídí danými biologickými zákony. Bohové nemají žádné „morální“ zábrany vůči takzvaným čistým akcím, neboť se cítí jako stvořitelé člověka odpovědní za příští vývoj.
 12. Lidé však mají z bohů a jejich trestných expedic strach, tím spíše, že to už nejsou bohové z první generace. Jsou to jejich synové a dcery, kteří se domnívají, že se už jako lidé asimilovali. (Doklad: Mytologie božských rodin.)
 13. Nyní se počaly zakopávat celé skupiny lidí z velkého strachu před božskými trestními soudy. Snad tyto oddíly lidí ještě disponovaly nástroji, které si zhotovovaly pod vedením bohů, nástroji, jimiž bylo možno kámen zpracovávat lehčeji, než si to dnešní archeologové dovedou představit.
 14. Dnes se vskutku nachází na naší zeměkouli stále více obrovských podzemních sídlišť, která ale nejsou identická se soustavou tunelů v Ekvádoru a Peru. Tato stále odkrývaná podzemní lidská města jsou jednoznačným dílem mnoha rukou, nebyla vybudována dokonalemi technickými prostředky, jako je tepelný vrťák. Takové ochranné štoly, které si lidé zhotovili ze strachu před „záhubou z vesmíru“, se nacházejí např. ve Sv. Augustinu v Kolumbii. Jsou to podzemní sály se spojovacími chodbami. Nebo Cholula v Mexiku. Kilometry dlouhé labyrintové chodby s podzemními chrámovými halami. Derinkuyu v Anadolii, Turecko. Podzemní město s víceposchodovými „domy“ a velkými shromažďovacími prostory.
 15. Když si naši předkové budovali s nekonečnou námahou a silou svých rukou ochranná zařízení pod zemí, nečinili tak ani pro své potěšení, ani na ochranu proti divoké zvěři, ani pro slávu svých náboženských ideálů. Rovněž to nekonali ze strachu před nějakými cizími dobyvateli. Podobné práce s jednoduchým nářadím a hrubou lidskou silou trvají léta. Cizí dobyvatel by též mohl lehko přinutit takové bláhové obránce, aby se vzdali. Stačilo by jim pouze posadit se před vchody do jeskyní a uzavřené vyhladovět.
 16. Pro podzemní stavby vybudované lidskou rukou je jen jeden důvod, jak se domnívám, a to: strach před útoky ze vzduchu! Kdo však mohl ty lidičky ze vzduchu napadnout? Jen ti, o kterých věděli z vyprávění, ti bohové, kteří již jednou, před pradávem přišli na návštěvu.
- Nyní nabízím za tyto odvážné předpoklady svou hlavu pro každou kritiku, už jsem si na to zvykl.
- Kritika a pohrdání na mě nemohla padat zlověstněji než po mém citátu Ezechiela textu ve „Vzpomínkách na budoucnost“. Musím jej zde proto zopakovat. V prorockém Ezechiela je uvedeno v kap. 1.(1, 1-7, 15-19; 2, 2): „Třicátého roku ve čtvrtém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem byl mezi přesídlenci průplavu Kebaru, otevřela se nebesa a měl jsem různá vidění od Boha: Viděl jsem, jak se přihnul bouřlivý vítr od severu, veliké mračno a šlehající oheň; okolo něho byla zář a uprostřed ohně jakýsi třpyt oslnivého vzácného kovu. Uprostřed něho bylo cosi podobného čtyřem bytostem, které se vzhledem podobaly člověku. Každá z nich měla čtyři tváře a každá čtyři křídla. Nohy měly rovné, ale chodidla byla jako chodidla býčka, jiskřila jako vyleštěný bronz... Když jsem na tyto bytosti hleděl, hle, na zemi u těch bytostí, před každou z těch čtyř, bylo po jednom kole. Vzhled a vybavení kol bylo toto: třpytila se jako chrysolit a všechna čtyři se sobě podobala: jejich vzhled a vybavení se jevílo tak, jako by bylo kolo uprostřed kola. Když jela, mohla jet na všechny čtyři strany a při jízdě se nezatačela. Jejich loukotě byly mohutné a šla z nich bázeň: ta čtyři kola měla loukotě kolem dokola plné očí. Když se bytosti pohybovaly, pohybovala se s nimi i kola, a když se bytosti vznášely nad zemí, vznášela se i kola... Řekl mi: Lidský synu, postav se na nohy; budu s tebou mluvit.“

V tomto Ezechiellově textu, který jsem ve výňatcích opakoval, jsem shrnul několik otázek, formulovaných se znalostí naší dnešní kosmické techniky. Vyjádřeno to bylo tak přesně, že nebylo možno se v interpretaci mýlit. Kolik kritiky a výsměchu jsem si musel nechat líbit kvůli svému modernímu výkladu biblického textu!

28. března 1972 jsem měl v Huntsville v USA rozhovor s Josefem F. Blumrichem. Tento rozený Rakušan pracuje již 14 let u NASA. Je šéfem oddělení projekční konstrukce, v němž se na rýsovacím prkně navrhují a detailně propočítávají budoucí kosmické stanice. Blumrich se například podílel na konstrukci posledního stupně rakety Saturn a plánuje příští orbitální stanici, v níž zůstane několik astronautů v prostoru celé týdny. V červenci 1972 byl Blumrich vyznamenán „Exceptional Service Medal“ NASA za své práce na Saturnu a Apollu. Je to vyznamenání, které dostalo jen několik málo lidí v NASA.

„Vy jste se ve svém volném čase zabýval vizemi proroka Ezechiela. Jak k tomu může přijít muž ve vašem postavení?“

„Abych to řekl docela bez obalu, z protestu. Četl jsem vaši knihu »Vzpomínky na budoucnost« s přezíravým přístupem člověka, který od počátku ví, že to všechno nehraje. V množství vámi uvedeného materiálu jsem našel v technických popisech Ezechiellova prorockví obor, do kterého bych, jak se říká, mohl mluvit, protože jsem se větší část svého života zabýval konstrukcemi a výpočty letadel a raket. Vzal jsem si tedy bibli, abych si přečetl celý text, a byl jsem si jist, že vás v několika minutách vyvrátím a vyřídím. Vy jste nemohl (jednoduše nesměl) mít pravdu. Při pečlivém přečtení byla ale má jistota brzy otřesena. Z několika minut se stala mezitím dlouhá doba intenzivního způsobu trávení volného času, v němž vypracovávám detaily a dokazuji to, co jsem objevil v prvních hodinách.“

„Zahrnul jste do svých úvah také osobu proroka Ezechiela?“

„Samozřejmě, ze tří hledisek: S ohledem na jeho osobnost všeobecně, na jeho kvalitu jako zpravodaje a konečně na jeho spoluúčast na popisovaných událostech. Jeho osobnost široce ovlivňuje všeobecné hodnocení jeho zprávy. Jako reportér vládl vynikajícími pozorovacími schopnostmi. Jako účastník nám pomáhá zodpovědět otázku: Byl on sám středem události? A protože nebyl, je tu další otázka: Proč nebyl?“

„Až doposud byla ve Starém zákoně popisovaná setkání Bůh-člověk, jejichž průvodními jevy byly vždy kouř, hluk, oheň, blesk, zemětřesení, označována jako ideogramy. Považujete po vašem studiu Ezechiela za možné, že mohlo dojít k setkání mezi ním a cizími inteligentními bytostmi? A jestliže ano, na základě kterých hlavních indicií?“

„Odpověď na vaši prvou otázku je jednoznačná: ANO! Se slovem »indicie« však nesouhlasím. Lze přece celkové vzezření Ezechielem

popsané kosmické lodi vyloupnout z jeho zprávy. Mohu pak jako inženýr, úplně nezávisle na zprávě, propočítat a rekonstruovat letecký přístroj takové charakteristiky. Když se pak zjistí, že výsledek je možný nejen technicky, ale že je dokonce v každém ohledu velmi důmyslný a dobře promyšlený (v Ezechiellově zprávě se najdou dokonce detaily a postupy, které se dokonale shodují s technickým výsledkem), pak se už nedá mluvit jen o indiciích.“

„Vím, že jste o svých úvahách a propočtech údajů proroka Ezechiela napsal knihu. Dají se podle vašich výpočtů udělat závěry o rozměrech a technických znalostech?“

„K mému vlastnímu překvapení to bylo možné dosti přesně. Takové porovnání bude v početní části provedeno parametricky (právě kvůli počáteční nejistotě), to znamená, že řada důležitých veličin bude stupňovitě obměněna. K tomu je samozřejmě nezbytná extrapolace podle dnešního stavu techniky, která spočívá zčásti na teoreticky známých možnostech a zčásti na odhadnutých hodnotách. Shledal jsem, že Ezechiellova meziplanetární loď má věrohodné rozměry a náleží k takovému stupni techniky, kterého dnešní lidstvo dosáhne teprve za několik desetiletí.“

„Nechtěl bych předbíhat výsledkům vašich výzkumů, jsem ale přirozeně zvědavý, zda nakonec nezbyly ještě nějaké otevřené otázky. Mohl byste mi jmenovat alespoň dvě?“

„Rád. Jedna otázka se týká dvou do určité míry stejných možností. Obsahuje zpráva směs »pravých« vidění a skutečných událostí, nebo uvádí pouze reálná pozorování? Druhá otázka se týká skutečné polohy chrámů, ke kterým Ezechiel letěl. Žádná z obou naznačených možností nemůže být uváděna v souvislosti s Jeruzalémem. Zjištění skutečného místa by bylo přirozeně velmi důležité.“

„Víte-li pak, milý pane Blumrichu, že svými logickými výpočty a úvahami budete šokovat znalce Starého zákona - a nejen je?“

„Šok je určitě nevyhnutelný. Doufám však, že délka tohoto šoku se dá zredukovat na minimum tím, že má kniha bude obsahovat všechny technické údaje, které jsem použil k propočtům a k rekonstrukci. Podávám výsledky v plném rozsahu. Kdo o tom pochybuje, může si tedy mou práci přezkoušet nebo nechat přezkoušet. Přepočty nedají žádnou velkou práci a tím by měl být vlastně už ten největší šok překonán. Nezbyvá jednoduše žádné jiné východisko. Přirozeně pak bude muset následovat ještě delší doba adaptace na více úsecích.“

Zde se mi konečně splnilo mé vysněné přání. Vynikající technik vzal mé úvahy s příslušnými doklady za slovo. Já chci, aby mé podněty k zamyšlení dráždily k protestu, jako v případě Blumricha. Chtěl bych však také, aby mnohdy tak domýšliví učenci odložili své zakalené brýle a nasadili si nové, s čistými skly. Aby si jako Blumrich přezkoumali, zda ten fantasta Däniken nenabízí cesty (a bezesporu též omyly), nanejchž konci lze nalézt víc skutečné pravdy než na starých hrboilatých stezkách, které se točí stále jen v bludném kruhu. „Errare humanum est,“ říká Sofokles (497-405 př. n. l.) v Antigoně.

Je to opravdu tak těžké, je to snad hanba, vzdát se pozic, které se (možná už zítra) nedají dále udržet?

VII/ „TO“ NEBOLI SETBA Z VESMÍRU

Kdo nebo co vytvořilo vesmír?

Kdo nebo co umístilo ve vesmíru hvězdy?

Kdo nebo co obsluhuje v kosmu „řídící páku“ a má potěšení z toho, že nechává vybuchovat slunce, narážet do sebe hvězdy a celé galaxie?

Kdo nebo co „vdechlo ducha“ prvnímu životu?

Kdo nebo co chtělo, aby vznikl inteligentní život, abychom byli takoví, jacíjsme? Když všechno, co je, bylo stvořeno jedním ajediným Bohem, pak tento Bůh musí být spravedlivý, všemohoucí a dobrý, neboť všechno je stvořeno podle jeho vůle. Proč tento všemohoucí Bůh dovoluje, aby vznikaly války a byla prolévána krev a slzy? Proč dovoluje tento spravedlivý Bůh vraždění nevinných dětí? Když tento moudrý Bůh chce, aby mu všichni lidé „sloužili“, jak náboženství prohlašují, proč tedy připouští na jedné jediné planetě 20 000 církví a sekt, které se v jeho jménu vzájemně potírají v krvavých válkách? Jak může být ve jménu tohoto Boha, který (jak náboženství praví) byl kdysi člověkem (a musí proto lidem v jejich štěstí i nouzi rozumět), žehnáno k vítězství zbraní

z nepřátelých stran? Neměl by ten vševědoucí Bůh dopřát vítězství jen té straně, která bojuje skutečně v jeho jménu, z jeho příkazu a vůle? Proč se mohou lotři a padouši, hrdlořezi a falešní soudci podílet na stejném štěstí pod božím sluncem jako boží tvorové?

Jak může moudrý a dobrotivý Bůh připustit, aby bohatí byli ještě bohatší a chudí ještě chudší, když jsou přece všichni jeho dětmi? Jaký smysl vůbec přisoudil tento jediný Bůh inteligentnímu životu?

Molekulární biolog Jacques Monod, ředitel Pasteurova ústavu v Paříži, nositel Nobelovy ceny za rok 1965, vzrušil a vyděsil svět věřících svou knihou „Náhoda a nutnost“. Sama ateistická levice byla rozhořčena Monodovými tezemi, protože v nich tušila filozofické povýšení biologických faktů k nějakému náhradnímu náboženství. Monod ve svém díle vyjmenovává tři stupně, které umožňují veškerý život:

1. Tvorbu hlavních chemických součástí života na Zemi, nukleotidy a aminokyseliny. (Nukleotidy jsou sloučeniny kyseliny fosforové, nukleinových bází a uhlohydrátů; vyskytují se zejména v buněčných jádrech. Aminokyseliny jsou organické kyseliny, které mají význam jako stavební kameny bílkovin.)

2. Vznik prvních makromolekul, schopných replikace na základě těchto látek. (Makromolekuly sestávají z 1 000 a více atomů.)

3. Kolem těchto neohraničeně opakovaných struktur vzniká tzv. teleonomický aparát, systém, který se sám udržuje pohromadě a vede k prabuňce.

Monod zná nejnovější výzkumy v oboru molekulární biologie a genetiky. Před miliardami let vznikly v zemské atmosféře i kůře jisté jednoduché sloučeniny uhlíku (jako metan). Později se vytvořila voda a amoniak. Z těchto jednoduchých sloučenin vznikly četné substance; mezi nimi nukleotidy a aminokyseliny, které v té prabiotické praprolévce vytvořily nakonec první organismus, prvou buňku a tím počátek života. Stalo se tak v dobách, kdy ještě chemické a fyzikální jevy nebyly vázány na přítomnost živých tvorů. „Poslední zbytek“ až k vývoji tvora homo sapiens probíhal údajně podle evoluční teorie klidně a bez revolučního zásahu.

Jádem Monodových tezí je, že se ta rozhodující událost vzniku života odehrávala jen jednou. Monod říká: „Člověk konečně ví, že je to on sám, kdo se náhodou vynořil z nezměrného vesmíru. O jeho osudu a povinnostech nebylo rozhodnuto nikdy.“

Život jako výhra v loterii přírody? I když jsou myšlenky ateistického profesora vědecky bezvadně fundovány, zbývá nakonec nezodpovězená rozhodující otázka: Která prasíla připravila chemické substance pro vznik života? Odkud se tedy vzaly přísady do praprolévky, na níž první život plaval jako mastná oka?

Přirozeně z atmosféry, odpovídá věda. Ta odpověď mi ale nestačí. Táhne se jako zvědavé dítě: Odkud tedy přišla atmosféra? - Z obalu ochlazující se Země, můj synku. - Aha, a odkud přišla Země? - Ta je částí Slunce, můj synku. - A Slunce? - To je částí Mléčné dráhy, můj synku. - A odkud přišla Mléčná dráha, prosím? - Ta je částí jiných mléčných drah ve vesmíru, můj synku. - A ty mléčné dráhy, odkud ty přišly? - O tom jsou jen teorie, můj synku!

Profesor George Lemaitre, fyzik a matematik z Bruselu, uvedl do četných diskusí fenomenální ideu o vzniku všech světů. Před miliardami let byla všechna hmota vesmíru zhuštěna v jednom praatomu těžké hmoty, kterou kohese neustále stlačovala v jádru. Obrovské síly se sčítaly a násobily do té míry, že ta hromada hmoty explodovala. Její kusy roztržštěné v mnoho miliard částí se během dlouhé doby konsolidace nahromadily v nekonečné množství galaxií.

Ruský fyzik Georgij Gamov (1904), který přišel na univerzitu do

Michiganu přes Paříž a Londýn, je znám ve vědeckém světě svými formulacemi. Pro teorii o vzniku světů a tím všeho života zavedl Gamov do literatury myšlenku (vědeckým míněním toho času přijatou jako nejpravděpodobnější) velkého třesku. Je zcela věrohodné, že tento druh stvoření byl provázen velkou ranou Big bang („Velký třesk“)!

Teorie „velkého třesku“ má oproti všem ostatním teoriím tu přednost, že se dá „prokázat“ tzv. Dopplerovým principem! Rakouský fyzik profesor Christian Doppler (1803-1853) objevil roku 1842 princip šíření všech zvukových i světelných vln, nazvaný po něm „Dopplerův princip“. Pozůstává ve změně výšky tónů, jestliže se zdroj tónů nebo pozorovatel pohybují. Když se jejich vzájemná vzdálenost zvětšuje, tón se prohlubuje, zmenšuje-li se, tón je vyšší. Tento jev lze pozorovat například při příjezdu nebo odjezdu pískající lokomotivy. U světelných paprsků dochází při pohybu světelného zdroje proti pozorovateli k posunu spektra směrem k modré, při pohybu od pozorovatele k červené. Dopplerovým principem se dá měřit rychlost pohybu všech hvězd, protože bylo dokázáno, že hvězdy všech galaxií mají stejné chemické složení i velmi podobné fyzikální podmínky jako hvězdy naší Mléčné dráhy.

Na základě těchto ověřených poznatků objevil roku 1929 astrofyzik Edwin Powell Hubble (1889-1953) při svých pracích o kosmických mlhovinách a hvězdném systému v observatoři na Mount-Wilson, že s přibývajícím vzdáleností od nás roste v galaxiích červený posun. Han-nes Alfvén, profesor fyziky plazmatu na Královské technické vysoké škole ve Stockholmu, uvádí: „Galaxie se od nás pohybují rychlostmi, které jsou úměrné jejich vzdálenosti od nás.“ Frekvence světla se o nějaké procento zmenšuje, pohybuje-li se zdroj světla od nás setinou rychlosti světla (téměř 300 000 km/sec). Můžeme si představit dětský balóněk, který ještě není nafouknut. Pomalujeme-li ho červenými puntíky a pak nafoukneme, puntíky se od sebe vzdálí proporcionální rychlostí, protože každý bod se vzdaluje od druhého tím více a tím rychleji, čím je objem balónku větší. Je jasné, že z rychlostních údajů, jež udávají vzájemnou vzdálenost bodů, a ze měru, jimiž se body pohybují, se dá zpětně spočítat, kdy byly body složeny v jednom centru.

Podle metody červeného posunu bylo vypočítáno stáří vesmíru na 6-10 miliard pozemských roků. Když se konečně výzkumníci sjednotili na tomto výpočtu, ohlásil se George Abell, vedoucí astronomického oddělení kalifornské univerzity. V listopadu 1967 řekl: „Omyl, vážení pánové. Po třináctiletém pozorování osmi značně od sebe vzdálených galaxií mohu dokázat, že vesmír je dvakrát tak starý, než bylo dosud předpokládáno!“ Big bang!

Vesmír ale není žádná dáma, kterou by bylo možno urazit příliš vysokým odhadem jejího stáří. Mně je celkem úplně lhostejné, uplynulo-li od pratrěsku šest, deset nebo dvacet miliard let. Stáří nic neříká o vzniku prvního života. Ať už se ten ohňostroj přihodil, kdy chtěl, muselo zde být něco před tím. Explózi praatomu lze vysvětlit vznik galaxií s nesčetnými miliardami hvězd. Přírodovědci všech odvětví, ale i filozofové, nechť proniknou ještě hlouběji do tajemství atomu jakožto počátku všech věcí. Ateisté ať popírají stále důrazněji existenci síly, kterou výpomocně nazýváme „Bůh“.

Na počátku bylo stvoření!

Jestliže hmota všech hvězd pochází z praatomu, je jen logické, že hvězdy ve všech galaxiích jsou vytvořeny ze stejné látky; pozůstávají tedy ze stejných prvků. Buď se teorie „velkého třesku“ dokáže červeným posunem (pak by byla všechna hmota původně v jednom shluku), nebo pratrěsk nebyl; pak se nedá z červeného posunu a Dopplerova principu odvodit nic.

Ve skutečnosti bylo během posledních let prokázáno v mimozemských hmotách víc aminokyselin a komplexů molekulárních sloučenin. Geologové Goesta Vollin a David B. Ericson z Columbijské univerzity v New Yorku uveřejnili 29. října 1971 v časopisu

Nature, že se podařilo sestavit při laboratorních pokusech spočívajících v ozáření směsi čtyř látek, které se prokazatelně vyskytují ve vesmíru, aminokyseliny jakožto produkty reakce. Téměř současně oznámili vědci Radioastronomické observatoře Green Bank v Západní Virginii, že v plynovém oblaku B2 v souhvězdí Střelce byla zjištěna látka, která obsahuje všechny předpoklady pro vznik života. Jde o kvanoacetylen, nejkomplexnější chemickou sloučeninu, jaká dosud mohla být v mezihvězdném prostoru prokázána. Dále mohly být ve vesmíru prokázány molekuly vodíku, kyslíčnicku uhelnatého, amoniaku, vody, kyanidu vodíku, formaldehydu, kyseliny mravenčí, metylalkoholu a celá řada uhlovodíků, stejně jako aminokyseliny v meteoritech a v měsíčních kamenech. Vědci NASA v říjnu 1971 hlásili, že zjistili v meteoritech Murchinson a Murray (nazvaných podle nalezišť v jižní Austrálii) sedmáct aminokyselin, mezi nimi ty, jaké se nacházejí v pozemských organismech jako stavební kameny proteinů. Univerzita v Miami objevila v měsíčním kameni, který s sebou přivezla ze svého výletu posádka Apolla XI, dvě volné proteinové aminokyseliny, glycin a alanin.

Člověk, jenž je tak nerad sám, musel by být vlastně velmi šťastný nad důkazy vědy, které mu dávají jistotu, že ani v kosmu není sám. Naopak, jak se zdá, čeká tam velmi mnoho moudrých spoluhráčů na to, až se ujme pozůstatků zanechaných na Zemíjejích někdejších návštěv. Podle současného stavu nálezů nutno předpokládat toto:

- Všechna hmota vesmíru byla původně sjednocena v praatomu.
- Chemické předpoklady pro život na ostatních hvězdách v naší galaxii existují.

Kde je však ještě v tomto nádherném myšlenkovém modelu, zbudovaném vědou, místo pro „milého Boha“? Personifikace síly, která zde musela být přítomna před prafřeskem a již se říká Bůh, a představa starého dobrého pána šířená katechetami mezi věřícími zkreslují pohled na tuto otázku.

Mocná prasila, která existovala před počátkem všeho dění, bylo „neutrum“. „TO“ bylo již před „velkým třeskem“, „TO“ přivodilo velkou katastrofu, „TO“ nechalo vzniknout všechny světy vesmíru, „TO“, prasila bez těla, určující prarozkaz byla hmota a „TO“ znalo výsledek velké exploze, „TO“ chtělo dospět k prožitým zkušenostem. Pokoušel jsem se v četných diskusích vysvětlit tyto své představy na velmi zjednodušeném myšlenkovém modelu.

Navrhoval jsem: Představte si takový počítač, který pracuje se 100 miliardami jednotek myšlení (bitů v řeči odborníků). Ten by měl „osobní vědomí“ (jak to formuloval profesor Michie z univerzity v Edinburghu, když vyvinul prototyp prvního myslícího počítače). Osobní vědomí počítače je pevně ustáleno v komplikované soustavě s jejími miliardami spojů. Kdyby tento počítač chtěl sám sebe vyhodit do vzduchu, bylo by jeho „osobní vědomí“ zničeno, pokud by inteligentní počítač před explozí nezmagnetizoval všechny miliardy bitů. Nastává exploze. 100 miliard bitů se rozletí na všechny strany různou rychlostí, podle jejich velikosti. Počáteční soustředěné počítačové vědomí už neexistuje, ale chytrý sebezničitel naprogramoval budoucnost po explozi. Všechny magnetické bity se svými jednotlivými informacemi opět dorazí do centra exploze. Každý bit si po návratu původního „osobního vědomí“ přináší s sebou nový faktor - „osobní zkušenost“. Od okamžiku exploze až do okamžiku návratu žádný z bitů „nevěděl“, že byl jen nepatrnou buňkou velkého „osobního vědomí“ a že jím nyní opět bude. Kdyby si mohl takový jednotlivý „bit“ při své minimální schopnosti myšlení položit otázku: Jaký je smysl a účel mé divoké cesty? nebo: Kdo mě stvořil, odkud pocházím?, neměl by žádnou odpověď. Vzdor tomu, že to byl počátek a konec jednoho aktu, jednoho způsobu „stvoření“, vědomí bitu zůstalo obohaceno o jeden faktor: zkušenost.

Možná, že toto zjednodušené přirovnání pomůže při pátrání po fenoménu „TO“. Všichni jsme součástí této prasily „TO“. Teprve úplně na konci v „bodě Omega“ Teilharda de Chardina (1881-1955) budeme opět vědět, že sjednocujeme sami v sobě příčiny a výsledky stvoření.

Ze „TO“, synonymum pro pojem Boha, muselo existovat před pra-třeskem, se mi zdá být „nezvratným“ tvrzením. Evangelista Jan, který svými zjeveními dokazuje, že měl přístup k starým, tajným textům, popisuje vznik všeho bytí takto:

„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze něho a bez něho nepovstalo nic.“

To vše by bylo logické, kdyby pojem Bůh nebyl zatížen během dvou tisíciletí představami, které dovolují zprostředkovat dětem a divochům historiky o stvoření, které však zabraňují dostat se k jádru toho stvoření. Pakliže se ale fenomén „TO“ (Bůh) rozhodl přeměnit se ve hmotu, pak je „TO“ stvořením a zároveň samo produktem svého stvoření. Co pravil profesor D. L. Peper z univerzity v Stanfordu?

„Strach z chyb je smrtí každého pokroku. Láska k pravdě je jeho ochranným štítem!“

Tak jako počítačové bity se i my opět sejdem v jednom celku. Jsme částmi, nepatrnými částičkami „TOHO“, k čemu najdeme cestu zpět-k nekonečnému kosmologickému společenství. Všechny úvahy, všechny filozofie se trápí odpovědí na otázku „proč“ a „odkud“. Teolog profesor Puccetti píše: „Vědění nemusí být získáno bezpodmínečně vědeckou cestou. Žádná skutečně významná náboženská pravda nebyla získána touto cestou.“

Na prahu třetího tisíciletí našeho letopočtu je svět roztržštěn na pět velkých soupeřících církví a tisíce fanatických sekt. Technice bude s největší jistotou umožněno navázat styk s cizími inteligencemi v kosmu. Jak se jim představíme? Jako katolíci, protestanti, luteráni, husité, mormoni, muslimové, buddhisté, hinduisté, pravoslavní?

Chceme, aby se na nás cizí inteligence dívaly jako na duševně méněcenné, protože v sobotu nepoužíváme vypínače světla (ortodoxní Židé)? Protože nejíme vepřové maso (muslimové a Židé)? Protože pokládáme hubené krávy a tučné krysy za posvátné (hinduisté a příbuzná náboženství)? Protože jsme přiblížili našeho všemohoucího Boha krutým způsobem na kříž?

Domnívám se, že se vstupem do mezihvězdného třetího tisíciletí nastane neodvratně konec pozemského mnohobožství.

Za předpokladu, že jsme všichni částmi jednoho mohutného „TOHO“, nemusí už být jediný Bůh nepochopitelným způsobem současně dobrý a zlý. Už nebude odpovědný za bolesti a radosti, za zkoušky. Pozitivní i negativní síly nosíme v sobě sami, protože všichni pocházíme z fenoménu „TO“, který byl vždycky.

Otázce týkající se „TOHO“ - nebo otázce týkající se Boha - se nemohu vyhnout. Ani nechci, protože jsem přesvědčen, že náboženství se svými nesčetnými bohy pokrok jen brzdí. Jak často byla náboženství a sekty, zaklínající se jediným Bohem, důvodem k válkám, utrpením a hanebnostem. Bez lepšího pochopení mohou být spolupříčinou konce lidské existence.

Systémový analytik Jay W. Forester z Massachusetts Institut of technology ve svém přesném matematickém modelu podal tu nejdůležitější studii o přírůstcích obyvatelstva a jejich důsledcích.

„The limits of the growth“ (Hranice růstu) se jmenuje kniha, v níž profesor Dennis Meadows v květnu 1972 na základě Foresterových propočtů seznamuje světovou veřejnost s perspektivami budoucnosti, které vzbuzují strach. Počet lidí se zvyšuje každodenně, každou hodinu. Naši planetu zaplavuje lidská povodeň. Všichni lidé potřebují potravu, oděv, přístřeší. Všichni odhazují

odpadky, špínu a rozmnožují dusík. Bude zapotřebí více užitkové hospodářské půdy, než má naše Země k dispozici. Povrch Země zbytní městy a sídlišti jako metastázami rakovinového nádoru. Budou-li v poslední nouzi vymýceny džungle a pralesy, lidstvo se samo udusí. Sníží si zdroje kyslíku. Elixír života - voda - už nestačí, i když se vezmou v úvahu oceány a objem polárního ledu. Vědci varují: Země zahyne ještě před rokem 2100.

Tento problém má jen jedno řešení. Okamžitý a přísný zákaz porodů. Proti tomu se staví mocní lidé velkých i malých náboženských obcí jako v nějakém kartelovém ujednání, kterým je opředěn celý svět. Každá obec počítá své ovečky a víc oveček znamená víc moci, a to i tehdy, když tato moc ve skutečnosti znamená lidskou bídu, což Bůh nechtěl. Co se zde ve jménu Božím děje, je mocenská politika s těmi nejubožejšími tvory, je to zločin páchaný na lidech. Nebo na vlastních obrazech božích?

Neměl by už člověk konečně začít chápat sám sebe jako bytostnou část kosmu? Z tohoto zorného úhlu by svůj vlastní význam uvedl do odpovídajících relací. Mohl by si svůj svět chránit jako vlast a současně směleji sáhnout po hvězdách. Budoucnost přinese cesty do vesmíru. Návštěvy na Měsíci byly jen docela nepatrný počátek. Budeme potřebovat jak suroviny, tak prostor. Cesta do vesmíru také přinese, s pravděpodobností hraničící s jistotou, setkání s „Pánem jiných hvězd“.

Toto setkání se nehodí do konceptu 20 000 náboženství a sekt. Věřící ovečka (člověk) musí zůstat korunou stvoření. Jak by mohly na jiných planetách existovat inteligentní bytosti, které by nad námi snad dokonce měly převahu, a to docela bez božského stvořitelského činu? Je to tak těžké, rozloučit se s důvěrnými pohádkami, které jsme si oblíbili?

S obratností Lucifera se „kdosi“ snaží tuto budoucí techniku sabotovat. „Kdosi“ varuje před výsledky výzkumů, zaměřených k tomuto cíli. Infiltrace tohoto smýšlení vniká tak ostře a lehounce pod kůži, že mnozí moudří kritikové, napadající plánování cest do vesmíru, ani nepozorují, kdo jim při jejich argumentacích vede pero... Co tedy? Co dělat?

Mají se vyhodit chrámy do povětří, zbořit kostely? To v žádném případě.

Kde se scházejí lidé a velebí Stvořitele, tam pocítují blahodárné a posilující společenství. V prostoru se vznáší tušení něčeho velkolepého. Chrámy a kostely jsou místa rozjímání. Jsou to prostory pro společnou chválu nedefinovatelného. „TOHO“, které jsme se naučili nazývat pomocně Bohem. Tato místa shromažďování jsou pro nás nepostradatelná. Ostatní však je zbytečné.